

ἀπαίρει, καὶ πρὸς Παράδεισον μολεῖ· πᾶσι σωτηρία ἐπεφάνη ἐκ Θεοῦ, πρεσβεύουσα καὶ σκέπουσα. Διὸ καὶ Ἀποστόλων ἐπέδραμε πᾶσα ἡ χορεία, ἐκ περάτων ἀθροισθεῖσα· νεφέλαι γὰρ ἐφάνησαν ἄφνω ἀρπάσασαι αὐτὴς· ἐπέστησαν ἅμα τῇ Μητρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ ἀνεβόων· Χαῖρε θησαυρὸς τῆς Μάννα τῆς διαθήκης. Χαῖρε Παρθέने, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Μιχαίου.

Στίχοι.

Ἐκ γῆς μὲν ἦρθην, εἶδὲ καὶ πόλον φθάσω,
Χάριν Μιχαίας, εἶσομαί σοι τῷ ξύλῳ.

Μιχαίας δεκάτη ξύλῳ ἦρθη ἠδὲ τετάρτη.

Οὗτος ἦν υἱὸς Ἰωράμ, γεννηθεὶς ἐν Μωραθῇ, ἐκ φυλῆς Ἐφραΐμ, καὶ προεφήτευσεν ἔτη πδ'. Προέλαβε δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτη χς'. καὶ πολλὰ ποιήσας Ἀχαάβ τῷ Βασιλεῖ Ἰούδα, ὑπὸ Ἰωράμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἀναιρεῖται κρεμασθεὶς, ὅτι ἤλεγχε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς ἀσεβείαις αὐτοῦ, καὶ τῶν πατέρων αὐτοῦ· καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν Μωραθῇ, ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ μόνος, σύνεγγυς τοῦ πολυανδρίου Ἐνακείμ· καὶ ἔστιν ὁ τάφος αὐτοῦ γνωσκόμενος (*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαρκιέλλου, Ἐπισκόπου Ἀπαμείας.

Στίχ. Κνίσσαις νοηταῖς τὸν Θεὸν καθηδύνας,

Καὶ σαρκὸς αὐτὸν ἠδύνεις κνίσση Πάτερ.

Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Βασιλέως, ἐκ τῆς Κυπρίων ὀρμώμενος νήσου· ἐν τῇ, κοσμικὴν πράξας ἀρχὴν, καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῆς πιστευθεὶς, πάντας ἐξέπληξεν, εὐσεβείᾳ καὶ ἀκριθείᾳ περὶ τὰ πράγματα χρώμενος. Εἰς δὲ τὴν Ἱεραρχικὴν τάξιν μεταβάς, καὶ Ἀπαμείας τῆς κατὰ Συρίαν Ἐπίσκοπος καταστάς, πρὸς τε τὰ ἄλλα δικαίως ἐπολιτεύσατο καὶ ὁσίως, καὶ δὴ καὶ θερμὸς τῆς κατὰ Χριστὸν πίστεως γέγονε ζηλωτῆς, Ἐκκλησίας τε εἰς δόξαν Θεοῦ συνιστῶν, καὶ ναοὺς εἰδωλικούς καθαιρῶν. Ὦν ἓνα μὴ συγχωροῦντος αὐτῷ τοῦ ἐν αὐτῷ δαίμονος κατακαῆναι, ἢ μηχαναῖς τισὶ καταβληθῆναι, ὃς ἐλέγετο τοῦ Διὸς, λαβὼν ὕδωρ ὁ Ἅγιος, καὶ εὐλογήσας, καὶ τοῖς στοιβασθεῖσι ξύλοις ἐπιρράνας, ἀναφθῆναι καὶ κατακαῆναι πεποίηκε. Συσχεθεὶς δὲ ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ εἰς πῦρ βληθεὶς, τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου ἠνέγκατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς εἰς τὸ παλάτιον ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Στίχ. Λόγους ἀνάψας, ἀντὶ φαιδρῶν λαμπάδων,

Σταυρὸν προπέμπω τῶν ἀνακτόρων ἔσω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Οὐρσικίου.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ Βασιλέως, ἐκ πόλεως Σιβεντοῦ, τοῦ τῶν ἄνω Ἰλλυριῶν, στρατιώτης τὴν τάξιν, καὶ ἐπὶ τὴν τοῦ Τριβούνου ἀξίαν ἤδη προκόψας.

(*). Ὅρα ἐν τῷ Μ. Ὁρολογίῳ τίς ἦν, καὶ πότε ἤκμασεν ὁ Μιχαίας οὗτος.

Διαβάλλεται οὖν πρὸς τὸν Βασιλέα Μαξιμιανόν, ὃς Ἀριστείδῃ τῷ Ἐπάρχῳ τὸν Ἅγιον ἐξετασθησόμενον δέδωκε· παρ' οὗ βουνεύροις κατὰ τῶν νώτων καὶ τῶν πλευρῶν σφοδρῶς αἰκίζεται· εἶτα, λίνοις ἐλαίῳ διαβρόχοις περιελισθεὶς τὰς χεῖρας, καὶ θείῳ καὶ ῥητίνῃ ἐπιπασθεὶς, ὑφάπτεται. Ἐνθα τοῦ Ἁγίου δίκαια πάσχειν τὰς χεῖρας αὐτοῦ λέγοντος, ὅτι τὸν τύραννον ἀπολλύμενον κάκιστα διεσώσατο· ἐπεὶ παρά τινος Τερτυλιανοῦ ἐμέμφθη ὁ τύραννος, ὡς ἀγνώμων περὶ τὸν εὐεργέτην γενόμενος, ὕδωρ τε ἐπιχέαι κατὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ἁγίου, καὶ τὴν φλόγα σβέσαι προσέταξεν. Ὀλβιανὸς δέ τις οὕτω καλούμενος, Ἕλλην, ὀργισθεὶς, σὺν ταραχῇ ἀπὸ τοῦ Πραιτωρίου ἐξῆλθεν· ὃς οἰκαδὲ γενόμενος, ὑπὸ σκορπίου πληγείς, σὺν ὀδύνη κακῶς τὴν ψυχὴν ἀπέρρηξεν. Ὁ δὲ Ἅγιος Οὐρσίκιος δέχεται τὴν ἀπόφασιν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, Οὐάλεντος, τοῦ διαβαλόντος αὐτὸν, σπασαμένου τὸ ξίφος, καὶ τρίτον ἐνέγκαντος κατ' αὐτοῦ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόμους τῆς φύσεως λαθοῦσα, τῇ κνήσει σου τῷ ἀνθρωπίνῳ νόμῳ, θνήσκεις μόνη Ἄγνη, ζώσασα τοὺς πάλαι, νενεκρωμένους ἄχραντε, ζωηφόρῳ τοκετῷ σου.

Μένει κενὸς ὁ θείος τάφος, σοῦ τῆς σώματος, τῆς χάριτος δὲ πλήρης· ποταμοὺς γὰρ ἡμῖν, πηγάζει ἰαμάτων, καὶ ἀποπαύει ρεύματα, Παναγία Θεοτόκε.

Ἡ ῥθη τὸ σῶμα μὲν τοῦ τάφου, παραμένει δὲ ἡμῖν ἡ εὐλογία, σοῦ Παρθέने ἀγνή, τυφλοῖς φωταγωγοῦσα, καὶ σοῦ τὸ εὐσυμπάθητον, ὑπεμφαίνουσα πλουσίως.

Τόμε καινὴ ἐν ᾧ ὁ Λόγος, ἀναγέγραπται συνόδῳ ξενωτάτῃ, βίβλῳ πάντας ζωῆς, ἐκέτευε γραφῆναι, τοὺς τὴν σεπτὴν σου Κοίμησιν, καὶ παράδοξον ὑμνοῦντας.

Τοῦ Προφήτου. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Χρησιμώτατος ὄφθης, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων καὶ δραστηκώτατος, τὸ θράσος τῶν κρατούντων, ἐλέγχων καὶ διδάσκων, καὶ βοῶν Ἀξιάγαστε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Απαστράπτων ἀκτίσι, πολιτείας ἐνθέης καὶ καθαρότητος, Προφήτης ἀνεδείχθης, τῆς θείας ἐμφανείας, ἀναμέλπων Μακαρίε. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ισουργὸς τῷ τεκόντι, ἰσοδύναμος Λόγος καὶ συναΐδιος, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, Πατὴρ τῆς εὐδοκίας, πλαστουργεῖται ὡς ἄνθρωπος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Προεόρτιος. Ὠδὴ η'. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Εκ τῶν περάτων ἐλθόντες οἱ περάτων, φωτειδέστατοι στύλοι, πρὸς τὴν Σιών πα-

ρεγένοντο, πέρας βίου λαβοῦσαν, κηδεῦσαί σε ἄχραντε.

Ρήτορευόντων οὐ σθένει πᾶσα γλῶσσα, οὐδὲ Ἀγγέλων ἀξίως, ἀνευφημῆσαί σε τάγματα· ἀσυγκρίτως γὰρ πάντων, ὑπέρκεισαι Δέσποινα.

Αγαλλιᾶσθω ἡ κτίσις, αἱ νεφέλαι, ἐν τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, δικαιοσύνην ῥανάτωσαν, τῆς Παρθένου τιμῶσαι, τὴν θείαν Μετάστασιν.

Θεοτοκίον.

Ιδε ὁ θρόνος Κυρίου ὑπερέχων, τὰ Χερουβὶμ καὶ τοὺς θρόνους, γῆθεν ὑφούται τεθήσθαι, εἰς βασιλεία θεῖα, ἡ μόνη πανάμωμος.

Τοῦ Προφήτου. Μουσικῶν ὀργάνων.

Απ' ἀρχῆς ὑπάρχων ἐξ αἰῶνος, τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος ἐπεφάνη, λυτρώμενος τῆς ἐξ Ἀδάμ, Μιχαίας ὡς προέφη, τὸν Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νοερῶς μούμενος ἐβόας· Θελητῆς ἐλέους ὁ Δεσπότης, ὡς εὐσπλαγχνος μετανοῶν, ἐπὶ ταῖς ἀδικίαις, τῶν πίστει μελωδούντων, καὶ ὑπερυψούντων αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αστραπῆς ὡς φέγγος ἀπεφάνθη, τοῦ Θεοῦ τὴν αἴγλην δεδεγμένος, ὡς ἔσοπτρον διαφανὲς γενόμενος Μιχαία, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε βῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ισχυρὰν παράκλησιν Παρθένε, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα κεικτημένοι, κρατῶμεν ἀποστολικῶς, σεπτῆς ὁμολογίας, ὡς Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ
» λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι
» τῇ ἐν Δειρᾷ, τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες,
» τὸν Κύριον ἀνύμνου, καὶ ἐδοξολόγουν εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προεόρτιος. ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ως πάντων φαιδροτέρα, τῶν ἐπεβρανίων, τῆς ὑμνηταῖς τῆς φαιδρᾶς σου Κοιμήσεως, τῶν σῶν χαίρων τῷ φέγγει φαίδρυνον φώτισον.

Σκιρτήσατε καρδίαι, πάντων εὐσεβούντων, ἐν τῇ Κοιμήσει τῆς μόνης Θεόπαιδος, τῇ ἀκοιμήτῳ πρεσβείᾳ ταύτης σωζόμεναι.

Η γῆ πανηγυρίζει, ἄγγελοι σκιρτῶσιν, ἀγαλλιῶνται δὲ πάντες οἱ Δίκαιοι, ἐν τῇ Κοιμήσει σου Κόρη ὑμολογοῦντές σε.

Φιλάγαθε Παρθένε, ῥᾶνον ἐπὶ πάντας, τὰ ἀγαθὰ σου ἐλέη, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ἡ τὸν πανάγαθον Λόγον ἀποκυήσασα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ αὐτός.

Νοὶ τῷ ἀκηράτῳ, καὶ καθαρωτάτῳ, μαρμαρυγαῖς εὐσεβείαις λαμπόμενος, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύων αἰεὶ παρίστασαι.

Επέστη ἡ φωσφόρος, μνήμη σου Προφήτα, προφητικῶν χαρισμάτων ἀνάπλεως, καὶ ποταμούς μετανοίας ἀναπηγάζουσα.

Σωτήρα τὸν τοῦ κόσμου, παραγεγονότα, κατὰ τὴν σὴν προφητείαν θεώμενος, τῆς ὑπὲρ νοῦν εὐφροσύνης Μάικαρ ἀπόλαυε. Θεοτοκίον.

Ως πάντων ὑπερτέρα, καὶ καθαρωτέρα, τὸν μολυσμὸν τῆς ψυχῆς μου καθάρισον, ἡ τὸν Θεὸν συλλαβοῦσα τὸν ὑπεράγαθον. Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ
» σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀ-
» σωματοῖς χορείαις σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Προσφόρως ἐξελεύσεται, ἀρχῶν τε καὶ ἡγούμενος, ὃς ποιμανεῖ ἐν εἰρήνῃ, λαὸν αὐτοῦ σὺ προέφης, Θεοῦ Προφήτα Μιχαία, Βηθλεὲμ ἐξορμώμενος, οὗ ἀληθῶς αἱ ἐξοδοί, ἐξ ἡμερῶν τοῦ αἰῶνος· δι' οὗ ἐσώθημεν πάντες.

Προεόρτιον, ὁμοιον.

Σοῦ τῆς σεπτῆς Κοιμήσεως, τὴν μνήμην τὴν ὑπέρλαμπρον, πανηγυρίζοντες πόθῳ ἐξάδομεν Θεοτόκε· σὺ δὲ ὡς Μήτηρ ἄχραντε, πρὸς τὸν Υἱὸν ἀπαίρουσα, ἐν δόξῃ σου καὶ Κύριον, Χριστιανῶν ὑπερέχου, τῶν πίστει σε ἀνυμνούντων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Προεορτίων.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῖ.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυνάμῳ νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Νύμφη ἡ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὁμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν.

Ηθροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δέσποινα ἀγαθῆ, ταῖς ἀγίας σε χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱὸν σου ἄρον, τὸν φιλόψυχον πλάσῃν, οἴκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας, ὡς συνέθεσ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΕ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης
ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Εἴαν ἡ παροῦσα Ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ἑορτῆς ε'. Δόξα, καὶ νῦν. Θεαρχίῳ νεύματι. Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς Ἑορτῆς — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον, τὸ Ἀναστάσιμον ἅπαξ, καὶ τῆς Ἑορτῆς δις· καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τῆς Ἑορτῆς. Τὸ, Ἀξιόν ἐστι, κτλ. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς — Ἡ συνήθης Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου, καὶ ὁ Πολυέλεος τῆς Θεοτόκου, Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου. Εἰς τὰ Καθίσματα, Ἀναστάσιμα δύο, καὶ ἐν τῆς Ἑορτῆς. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν β'. Στιχολογίαν· τὸ δὲ γ'. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, τὸ εἰς τὸν Πολυέλεον, ψάλλεται δις. Εὐλογητάρια οὐ ψάλλονται, ἀλλ' εὐθὺς οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου. Προκείμενον, Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου. Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. χῦμα. Δόξα, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'. Ὅτε ἡ μετὰστασις. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπὸ γ'. Ὤδῆς, ἡ Ὑπακοὴ τῆς Ἑορτῆς χῦμα. Ἀφ' ἑκτῆς, Κουτάκιον καὶ Οἶκος τῆς Ἑορτῆς. Καταβασίαι, Πεποικιλμένα. Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ἡ δ'. Ὤδῆ τῆς Ἑορτῆς. Ἐξαποστειλάριον τὸ Ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Ἑορτῆς δις. Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'. Δόξα, τῆς Ἑορτῆς. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, κτλ. Ἀπόστολος, Εὐαγγέλιον, καὶ Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσι, μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον; τὴν τιμιωτέραν τῆς κτίσεως, καὶ ἀγιωτέραν ὑπάρχουσαν, Χερουβὶμ καὶ πάντων τῶν Ἀγγέλων· τὸν θρόνον, τοῦ Βασιλέως τὸν ἀσάλευτον· τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψιστος· τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· τοῦ Θεοῦ ἀγίασμα· τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ αὐτῆς, πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Τίνα τὰ φοβερά ἄσματα, ἃ προσῆξάν σοι τότε Παρθένε; κύκλω τῆς σῆς κλίνης ἰσά-

μενοι, πάντες οἱ τοῦ Λόγου Ἀπόστολοι, καὶ θαμβητικῶς ἀναβοῶντες. Ἀπαίρει, τοῦ Βασιλέως τὸ παλάτιον· ὑψοῦται, ἢ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος· πύλαι ἐπάρθητε ὅπως, τοῦ Θεοῦ ἡ πύλη, ἐν πολλῇ εἰσέλθῃ χαρᾷ, τῷ κόσμῳ ἀπαύστως, αἰτουμένη τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖα Πνευματικὰ ἄσματα, νῦν προσάξωμέν σοι Παναγία! τῇ γὰρ ἀθανάτῳ Κοιμήσει σου, ἅπαντα τὸν κόσμον ἡγίασας, καὶ πρὸς ὑπεριόσμια μετέβης, τὸ κάλλος, κατανοεῖν τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τῆτι, οἰάπερ Μήτηρ συναγάλλεσθαι, Ἀγγελικῶν σε ταγμάτων, δορυφορησάντων ἀγνῆ, καὶ ψυχῶν Δικαίων· μεθ' ὧν αἴτησαι ἡμῖν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξατέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· ἡ δὲ ὑπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τῆς Υἱοῦ χερσὶ, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχῇν, καὶ σὺν αὐτῇ πληρῆται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Ἄνθος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυναμῶ νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Νύμφη ἡ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὁμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν.

Ἡ θροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Ἄσποινα ἀγαθῆ, τὰς ἀγίας σε χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱὸν σου ἄρον, τὸν φιλόψυχον πλάστην, οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Ἀπολυτίκιον· Ἐν τῇ Γεννήσει.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Στιχολογοῦμεν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, τὴν ἀστάσιν.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'. Αὐτόμελον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγή τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλίμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται. Εὐφραίνου Γεθσημανῆ, τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος. Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν Γαβριὴλ κεκτημένοι ταξίαρχον· **Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.**

Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων ἀγνή! τοῦ Ὑψίστου θρόνος, ἀνεδείχθης Δέσποινα, καὶ γῆθεν πρὸς οὐρανόν, μετέστης σήμερον. Ἡ δόξα σου εὐπρεπῆς, θεοφεγγέσιν ἐκλάμπουσα χάρισι. Παρθένοι σὺν τῇ Μητρὶ, τοῦ Βασιλέως, πρὸς ὕψος ἐπάρθητε. **Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.**

Τὴν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι θρόνοι, Ἀρχαὶ Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουβὶμ, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ. Ἀγάλλονται γηγενεῖς, ἐπὶ τῇ θείᾳ σου δόξῃ κοσμούμενοι. Προσπίπτουσι βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλοις καὶ μέλπουσι. **Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.**

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενοι.

Ἦχος πλ. α'. Καταλαβόντες τὸ πανάχραντον, καὶ ζωαρχικόν σου σκῆνος, ἐξόχως ἠσπάζοντο.

Ἦχος β'. Αἱ δὲ ὑπέρτατοι τῶν οὐρανῶν Δυνάμεις, σὺν τῷ οἰκείῳ Δεσπότη παραγενόμεναι.

Ἦχος πλ. β'. Τὸ θεοδόχον καὶ ἀκραιφνέστατον σῶμα προπέμπουσι, τῷ δέει κρατούμεναι· ὑπεριοσμίως δὲ προώχοντο, καὶ ἀοράτως ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις ταξιαρχίαις· Ἰδοὺ ἡ παντάνασσα Θεόπαις παραγέγονεν.

Ἦχος γ'. Ἀρατε πύλας, καὶ ταύτην ὑπεριοσμίως ὑποδέξασθε, τὴν τοῦ ἀεννάου φωτὸς Μητέρα.

Ἦχος βαρύς. Διὰ ταύτης γὰρ ἡ παγγενῆς τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν· ἡ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν, καὶ ταύτη ἀξίον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον.

Ἦχος δ'. Ταύτης γὰρ τὸ ὑπερβάλλον, ὑπερέχει πάσαν ἐννοίαν.

Ἦχος πλ. δ'. Διὸ ἄχραντε Θεοτόκε, αἰεὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ, καὶ τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε διηνεκῶς, περιφρουρῆσαι καὶ σῶσαι, ἀπὸ πά-

σης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεντήμεθα.

Ἦχος α'. Εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, ^{Κεφ. κη. 40.} καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρὰν, καὶ ἀπῆντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδυσ γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς· καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβῆ. Ἡ γῆ, ἐφ' ἧς σὺ καθευδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνηθήσεται ἐπὶ Θάλασσαν, καὶ Λίβαν, καὶ Βορρὰν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολὰς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ, διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὐ εἰάν πορευθῆς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην· ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἰκὸς Θεοῦ· καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εστὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέ- ^{Κεφ. μγ. 27.} κεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτερῆς τῆς ^{Κεφ. μδ. 1.} βλεπούσης κατὰ ἀνατολὰς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἠγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με

κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἶδου πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 9. 1. **Η** σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπήρξε στυλοὺς ἑπτὰ. Ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με. Καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κειέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακούς, λήφεται ἑαυτῷ ἄτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμῆσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγγε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τοῦτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Επρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὔσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διόπερ πάντοθεν, θεία δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ· ἣν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄. Ανατολίου.

Η τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβίμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμωτέρα· ἢ δι' ὑπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τῆς Υἱοῦ χερσὶ, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦ τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Ἰωάννου.

Η πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς· ἡ Θεῷ προορισθεῖ-

σα εἰς ἑαυτῆ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τὴν ἀχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται· ἣν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται· καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἢ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἢ λαμπρὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς, ἢ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ΄. Γερμανοῦ.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, τὴν σελτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος μακαρίσωμεν· ἐν χερσὶ γὰρ τοῦ Υἱοῦ, τὴν ψυχὴν τὴν ἀμωμον ἐναπέθετο· ὅθεν τῇ Ἁγίᾳ Κοιμήσει αὐτῆς, ὁ κόσμος ἀνεζωοποιήθη, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, καὶ τῶν Ἀποστόλων ἑορτάζων φαιδρῶς.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄. Θεοφάνους.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετοκυῖαν τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον· καὶ ἡ γῆ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδοῦσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται καὶ εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες, ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν θεόμενοι· Συγγενοῦς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάβη Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἑορτάζόντων, τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ασατε λαοί, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἄσατε· σήμερον γὰρ τὴν ὀλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς, εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας, τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἀνευ σπορᾶς, παρατίθησιν· ὧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένη, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος δ΄.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν Παναγίαν Παρθένον ἀγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προῆλθε, σαρκωθείς ὁ Λόγος τῆς Πατρὸς, κρίζοντες καὶ λέγοντες· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί. Μακαρία ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν. Αὐτοῦ ταῖς ἀγίαις χερσὶ τὴν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε ἄχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Τὴν πάνσεπτόν σε Κοίμησιν, Παναγία Παρθένη ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς

μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ παιτοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἰκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ, δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Δαυϊτικὴν ὡδὴν σήμερον λαοί, ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἀπενεχθήσονται, φησί, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει. Ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Δεσπότου, ἐνδόξως καὶ ὑπὲρ λόγον μετατίθεται· ἦν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες, βοῶμεν καὶ λέγομεν· Σῶσον ἡμᾶς, τοὺς ὁμολογοῦντάς σε Θεοτόκον, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος δ'.

Οτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῆν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόςθεος, καὶ πρῶτος Ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν Θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορὸς, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὑμνολογοῦντες, τὸ θεῖον καὶ ἐξάϊσιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον· καὶ τὸ ζωαρχικόν, καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες, ἔχαιρον πανύμνητε. Ὑπερθεν δὲ αἱ πανάγιοι, καὶ πρεσβύταται τῶν Ἀγγέλων Δυναμίεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, κεκυφῦται ἀλλήλαις ἔλεγον· Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητήν· δοξολογίας τε ἀνυμνήσωμεν, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον. Διόπερ καὶ ἡμεῖς τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντες, ἐκβοῶμεν σοὶ Πανύμνητε· Χριστιανῶν τὸ κέρασ ὑψωσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Εν τῇ Γεννήσει, τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας. Ἐν τῇ Κοιμήσει, τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς· καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αναβόησον Δαυΐδ, τίς ἡ παροῦσα Ἑορτή; Ἦν ἀνύμνησα φησὶν, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ Παρθένον, μετέστησεν αὐτήν, πρὸς τὰς ἐκείθεν μονὰς, Χριστὸς ὁ ἐξ αὐτῆς, ἄνευ σποράς γεννηθείς· καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καὶ θυγατέρες, καὶ νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα, πρὸς τὰ ἄνω βασίλεια.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Οπάντιμος χορὸς, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε· οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες· ἦν πίστει ἐορτάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Εν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις ἄσπορος· ἐν τῇ Κοιμήσει σου, νεκρωσις ἀφθορος· θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν (*), συνέδραμε Θεοτόκε· πῶς γὰρ ἡ ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἀγενεύσασα; πῶς δὲ ἡ Μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; Διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἄκουσον θυγατερ, καὶ ἴδε.

Πᾶσα πνοή. Μετὰ δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Ν'.

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα τὸ Πεντηκοστάριον Στιχηρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'. Βύζαντος.

Οτε ἡ Μετάστασις, τοῦ ἀχράντου σου σκήνους νῦν τρεπίζετο, τότε οἱ Ἀπόστολοι, περικυκλοῦντες τὴν κλίνην τρόμφῳ ἐώρων σε· καὶ οἱ μὲν ἀτενίζοντες τῷ σκηνεῖ, θαμβεῖ συνείχοντο· ὁ δὲ Πέτρος σὺν δάκρυσιν ἐβόᾳ σοι· Ὡ Παρθένε, ὄρω σε τρανῶς ἠπλωμένην ὑπτίαν, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, καὶ καταπλήττομαι,

(*) Τὸ χειρόγραφον ἀντὶ τοῦ, διπλοῦν, ἔχει, φρικτῶς.

ἐν ἧ ἔσκηνωσε τῆς μελλούσης ζωῆς ἢ ἀπόλαυσις. Ἄλλ' ὡς ἄχραντε, ἐκέτευε ἐκτενώσ τὸν Υἱὸν σου καὶ Θεόν, τοῦ σώζεσθαι τὴν πόλιν σου ἄτρωτον.

Εἶτα ψάλλονται οἱ δύο Κανόνες· ὁ α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἦ. καὶ ὁ δ'. εἰς ς'. ὕστερον δὲ πάλιν οἱ Εἰρμοί.

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πανηγυριζέτωσαν οἱ θεόφρονες.

Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμά.

Ὦδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

» Πεποιικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερά καὶ
» εὐκλεῆς Παρθένη μνήμη σου, πάντας
» συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς,
» ἑξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ χορῶν καὶ τυμ-
» πάνων, τῷ σῶ, ἄδοντας Μονογενεῖ· Ἐνδό-
» ξως ὅτι δεδόξασται.

Ἀμφεπονεῖτο αὐλῶν τάξις, οὐρανοβάμων ἐν Σιών τὸ θεῖον σῶμά σου· ἄφνω δὲ συρρέυσασα, τῶν Ἀποστόλων ἡ πληθὺς, ἐκ περάτων Θεοτόκε, σοὶ παρέστησαν ἄρδην· μεθ' ὧν ἄχραντε, σοῦ τὴν σεπτὴν Παρθένη μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἦρω, κατὰ τῆς φύσεως Ἀγνή, Θεὸν κηύσασα· ὅμως μιμουμένη δὲ, τὸν ποιητὴν σου καὶ Υἱὸν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις τοῖς τῆς φύσεως νόμοις· διὸ θνήσκουσα, σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρη διαιωνίζουσα.

Κανὼν δεύτερος.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὦδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
» Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ
» Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πα-
» νηγυρίζων· καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὴν
» Κοίμησιν.

Παρθένοι νεάνιδες, σὺν Μαριάμ τῇ Προφήτιδι, ὡδὴν τὴν ἐξόδιον νῦν ἀλαλάξατε· ἡ Παρθένος γὰρ, καὶ μόνη Θεοτόκος, πρὸς λῆξιν οὐράνιον διαβιβάζεται.

Ἀξίως ὡς ἔμψυχον, σὲ οὐρανὸν ὑπεδέξαντο, οὐράνια Πάναγνε θεία σκηνώματα· καὶ παρέστηκας, φαιδρῶς ὠραϊσμένη, ὡς νύμφη πανάμωμος τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Ὦδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἡ δημιουργικὴ, καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάν-
» των, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινη
» ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν στήριζον Χρι-
» στέ· μόνος γὰρ εἶ Ἅγιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀνα-
» παυόμενος.

Ἐυναϊκίασε θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφυῶς καὶ Μητέρα, Θεοῦ εἰδότες Πανάμωμε, οἱ κλεινοὶ Ἀπόστολοι, πεφρικυΐαις ἤπτοντο χερσὶ, δόξη ἀπαστράπτουσιν, ὡς θεοδόχον σκῆνος. θεώμενοι.

Ἐπέφθασε χερσὶ, ταῖς ὑβριστικαῖς τοῦ αὐθάρδους, τομὴν ἡ δίκη ἐπάξασα, τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος, τὸ σέβας τῇ ἐμφύχῳ κιβωτῷ, δόξη τῆς Θεότητος, ἐν ἧ ὁ Λόγος σὰρξ ἐχρημάτισεν.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζωσα
» καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτή-
» σαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ
» θείᾳ μνήμῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Θνητῆς ἐξ ὀσφύος προαχθεῖσα, τῇ φύσει καταλλήλων Ἀγνή, τὴν ἐξοδὸν διήνυσας· τεικοῦσα δὲ τὴν ὄντως ζωὴν, πρὸς τὴν ζωὴν μεθέστηκας, τὴν θείαν καὶ ἐνυπόστατον.

Ἄημος Θεολόγων ἐκ περάτων, ἐξ ὕψους Ἀγγελῶν δὲ πληθὺς, πρὸς τὴν Σιών ἠπείγοντο, παντοδυναμῶ νεύματι, ἀξιοχρέως Δέσποινα, τῇ σῇ ταφῇ λειτουργήσαντες.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. α'.

Μακαρίζομέν σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, Θεοτόκε Παρθένη· ἐν σοὶ γὰρ ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, χωρηθῆναι εὐδόκησε. Μακάριοι ἐσμέν καὶ ἡμεῖς, προστασίαν σε ἔχοντες· ἡμέρας γὰρ καὶ νυκτὸς πρεσβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας, ταῖς σαῖς ἱεσῖαις κρατύνονται. Διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμέν σοι· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ὦδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ῥήσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρ-
» κωσιν ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου σου
» Χριστέ, φέγγος ἀστραπῆς σου, εἰς φῶς ἐθνῶν
» ἐξελεύσεσθαι· καὶ φωνεῖ σοι ἄβυσσος, ἐν ἀ-
» γαλλιάσει· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάν-
» θρωπε.

Ἰδετε λαοὶ καὶ θαυμάσατε· τὸ ὄρος γὰρ τὸ ἅγιον, καὶ ἐμφανέστατον Θεοῦ, τῶν ἐπουρανίων βουνῶν, ἐφ' ὑπερθεὶν αἴρεται, οὐρανὸς ἐπίγειος, ἐν ἐπουρανίῳ, καὶ ἀφθάρτῳ χθονὶ οἰκίζόμενος.

Ζωῆς αἰδίου καὶ κρείττονος, ὁ θάνατός σου γέγονε, διαβατήριον Ἀγνή, ἐκ τῆς ἐπικήρου, πρὸς θείαν ὄντως καὶ ἀρρέυστον, μεθισθῶν σε ἄχραντε, ἐν ἀγαλλιάσει, τὸν Υἱὸν καθορᾶν σου καὶ Κύριον.

Επὴρθησαν πύλαι οὐράνιαι, καὶ Ἄγγελοι ἀνύμνησαν, καὶ ὑπεδέξατο Χριστὸς, τὸ τῆς παρθενίας αὐτοῦ, μητρῶν κειμήλιον. Χερουβὶμ ὑπεῖξέ σοι, ἐν ἀγαλλιᾷσει· Σεραφὶμ δὲ δοξάζει σε χαίροντα.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ
» τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑ-
» ψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν
» ἐκράυγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θάμβος ἦν θεάσασθαι τὸν ἔρανον, τῆ Παμ-
βασιλέως τὸν ἔμφυχον, τοὺς κενεῶνας,
ὑπερχόμενον τῆς γῆς. Ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα
σου! Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εν τῇ Μεταστάσει σου Μητὲρ Θεοῦ, τὸ εὐ-
ρυχωρότατον σῶμά σου, καὶ θεοδόχον,
τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἱερωτάταις πτέρυξι,
φόβῳ καὶ χαρᾷ συνεκάλυπτον.

Εὶ ὁ ἀκατάληπτος ταύτης καρπὸς, δι' ὃν
οὐρανὸς ἐχημάτισε, ταφὴν ὑπέστη, ἐκου-
σίως ὡς θνητὸς, πῶς τὴν ταφὴν ἀρνήσεται, ἢ
ἀπειρογάμως κηύσασα;

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρε-
» τῶν σου Χριστέ διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου
» γὰρ δόξης συναΐδιον, καὶ ἐνυπόστατον λάμ-
» ψας ἀπαύγασμα, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς,
» τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, σωματωθεῖς ἀνέτει-
» λας ἥλιος.

Ως ἐπὶ νεφέλης Παρθένε, τῶν Ἀποστόλων
ὁ δῆμος ὀχούμενος, πρὸς τὴν Σιών ἐκ πε-
ραίων λειτουργῆσαί σοι, τῇ νεφέλῃ τῇ κούφῃ
ἠθροίζετο, ἀφ' ἧς ὁ Ὑψίστος Θεὸς, τοῖς ἐν σκό-
τει καὶ σκιᾷ, δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἥλιος.

Σαλπίγγων θεόληπτοι γλώσσαι, τῶν Θεολό-
γων ἀνδρῶν εὐηχέστερον, τῇ Θεοτόκῳ ἐ-
βόων τὸν ἐξόδιον, ἐνηχούμεναι ὕμνον τῷ Πνεύ-
ματι· Χαίροις ἀκήρατε πηγῇ, τῆς τοῦ Θεοῦ
ζωαρχικῆς, καὶ σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ
» σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, γῆ-
» θεν μετέστης πρὸς αἰωνίους μονάς, καὶ πρὸς
» ἀτελεύτητον ζωὴν, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, σω-
» τηρίαν βραβεύουσα.

Κροτεῖτωσαν σάλπιγγες, τῶν Θεολόγων σῆ-
μερον· γλώσσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώ-
πων, νῦν εὐφημείτω· περιηχείτω ἀήρ, ἀπεί-
ρω λαμπόμενος φωτί· Ἄγγελοι ὕμνεῖτωσαν,
τῆς Παρθένου τὴν Κοίμησιν.

Τὸ σκεῦος διέπρεπε, τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὕμνοις
σου, ὅλος ἐξιστάμενος Παρθένε, ἔκδημος,
ὅλος ἱερωμένος Θεῷ, τοῖς πᾶσι θεόληπτος καὶ
ὢν, ὄντως καὶ δεικνύμενος, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**λίον ποντογενὲς, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ,
» τῆς τριημέρου ταφῆς σου, τί προεικόνι-
» σμα, οὗ Ἰωνᾶς ὑποφήτης ἀναδέδεικται· σε-
» σωσμένος γὰρ ὡς καὶ προὔπέπωτο, ἀσινῆς
» ἐβόα· Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε.

Νέμει σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν, Ἄναξ ὁ πάντων
Θεός· ἐν γὰρ τῷ τίκτειν Παρθένον ὡσπερ
ἐφύλαξεν, οὕτως ἐν τάφῳ τὸ σῶμα διητήρησεν,
ἀδιάφθορον, καὶ συνεδόξασε, θεία μεταστάσει,
γέρα σοι ὡσπερ Υἱὸς Μητρὶ χαριζόμενος.

Οντως σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν, ἀύλου πυ-
ρός, θυμιατήριον θείου χρύσεον ἀνθρα-
κος, ἐν τοῖς Ἁγίων Ἁγίοις κατεσκήνωσε, στά-
μνον ῥάβδον τε πλάκα θεόγραφον, κιβωτὸν
ἀγίαν, τράπεζαν ἄρτου ζωῆς, Παρθένε ὁ τό-
κος σου.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελου-
» τες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτο-
» ρος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ
» αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Εκ σοῦ ζωὴ ἀνατέταλκε, ταῖς κλεῖς τῆς
παρθενίας μὴ λύσασα· πῶς οὖν τὸ ἄ-
χραντον, ζωαρχικόν τε σου σκήνωμα, τῆς τοῦ
θανάτου πείρας, γέγονε μέτοχον;

Ζωῆς ὑπάρξασα τέμενος, ζωῆς τῆς αἰδίου
τετύχηκας· διὰ θανάτου γὰρ, πρὸς τὴν
ζωὴν μεταβέθηκας, ἢ τὴν ζωὴν τεκοῦσα τὴν
ἐνυπόστατον.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. β΄. Αὐτόμελον.

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ
προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος
καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ ζωῆς
Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν
οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Ὁ Οἶκος.

Τείχισόν μου τὰς φρένας Σωτήρ μου· τὸ γὰρ
τείχος τοῦ κόσμου ἀνυμνήσαι τολμῶ, τὴν
ἄχραντον Μητέρα σου· ἐν πύργῳ ῥημάτων ἐνί-
σχυσόν με, καὶ ἐν βάρεσιν ἐννοιῶν ὀχύρωσόν
με· σὺ γὰρ βοᾷς τῶν αἰτούντων πιστῶς ταῖς
αἰτήσεις πληροῦν. Σὺ οὖν μοι δώρησαι γλώπταν,
προφορὰν, λογισμὸν ἀκαταίσχυτον· πᾶσα γὰρ
δόσις ἐλλάμψεως παραὶ σοῦ καταπέμπεται φω-
ταγωγῆ, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Συναξάριον.

Τῆς ΙΕ'. τοῦ αὐτῆς μηνός, Μνήμη τῆς σεβασμίας Μεταστάσεως τῆς ὑπερενδόξης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι.

Ὁὐ θαῦμα θνήσκειν κοσμοσώτειραν Κόρην,
Τοῦ κοσμοπλάστου σαρκικῶς τεθνηκότος :

Ζῆ αἰὶ Θεομήτωρ, κἄν δεκάτη θάναε πέμπτη.

Οὔτε πρὸς ἑαυτὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν προσλαβεῖν εὐδόκησε τὴν ἰδίαν Μητέρα, τότε πρὸ τριῶν ἡμερῶν, δι' Ἀγγέλου αὐτῇ τὴν ἀπὸ γῆς μετάστασιν γνωρίζων, Καιρὸς, φησὶ, τὴν ἐμὴν προσλαβέσθαι Μητέρα πρὸς ἑμαυτόν. Μηδὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ θορυβηθῆς, ἀλλὰ μετ' εὐφροσύνης δέξαι τὸν λόγον, καὶ γὰρ πρὸς ἀθάνατον ἔρχη ζωὴν. Καὶ δὴ τῷ πόθῳ τῆς πρὸς τὸν Υἱὸν μεταστάσεως, ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνεισι προσευξομένη μετὰ σπουδῆς (εἰώθει γὰρ συνεχῶς ἐν αὐτῷ ἀνιούσα προσεύχεται)· ἐφ' ᾧ καί τι παράδοξον τηνικαῦτα συμβαίνει γενέσθαι· κλίνουσι γὰρ ἐξ ἑαυτῶν τὰ παρὰ τὸ ὄρος φυτὰ, καὶ ὡσπερ ἔμφυχα δοῦλα τὸ προσῆκον σέβας τῇ Δεσποίνῃ ἀποπληροῦσι. Μετὰ δὲ τὴν εὐχὴν, ὑποστρέφει πρὸς τὴν οἰκίαν, καὶ εὐθέως ἐσείσθη ἅπασα. Αὐτῇ, δὲ πολλὰ φῶτα ποιησαμένη, καὶ εὐχαριστήσασα τῷ Θεῷ, συγκαλεῖ τοὺς αὐτῆς συγγενεῖς τε καὶ γείτονας· σαροὶ πᾶσαν τὴν οἰκίαν· ἐτοιμάζει τὴν κλίνην, καὶ πάντα τὰ πρὸς ταφὴν ἐπιτήδεια. Δῆλα ποιεῖ τὰ παρὰ τοῦ Ἀγγέλου πρὸς αὐτὴν λαληθέντα περὶ τῆς εἰς οὐρανὸς αὐτῆς μεταστάσεως· καὶ εἰς πίστιν τῶν λεγομένων, τὸ δοθὲν αὐτῇ βραβεῖον ὑποδεικνύει· τὸ δὲ ἦν φοῖνικος κλάδος. Αἱ δὲ μετακληθεῖσαι γυναῖκες, τούτων ἀκούσασαί, θρήνοις ἑαυτὰς σὺν δάκρυσιν ἔλουον, καὶ μετ' οἰμωγῆς ὠλοφύροντο. Ὁμῶς τοῦ κόπτεσθαι παυσάμεναι, μὴ ἀποφανισθῆναι ταύτης ἐκέτευον. Ἡ δὲ αὐτὴν μόνον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ πάντα τὸν κόσμον, μεταστᾶσα, περισκέπειν καὶ ἐφορᾶν διεβεβαῖυτο· καὶ τὸ πολὺ τῆς λύπης ἀφήρει τοῖς παραμυθητικαῖς ῥήμασιν, οἷς πρὸς τοὺς περιεστῶτας ἐλάλει. Εἶτα περὶ τῶν αὐτῆς δύο χιτῶνων διατάττεται, ὡς τε τὰς δύο πενιχρὰς χήρας ἀνά χιτῶνα λαβεῖν, αἵτινες συνήθεις αὐτῇ ἦσαν καὶ γνώριμοι, καὶ τὰ πρὸς διατροφήν παρ' αὐτῆς ἐκομίζοντο.

Ταῦτα οὕτω διεξιούσης αὐτῆς καὶ διαπαττομένης, γίνετα ἄφνω βροντῆς βιαίας ἤχος, καὶ πλείστων ἐπιστάσια νεφελῶν, ἀπὸ τῶν τοῦ κόσμου περάτων τοὺς Χριστοῦ Μαθητὰς ἀθρόον τῇ οἰκίᾳ τῆς Θεομήτορος φερομένων· ἐν οἷς ἦσαν καὶ οἱ θεόσοφοι Ἱεράρχαι, Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, Ἱερόθεός τε ὁμοῦ, καὶ Τιμόθεος. Οἱ, ἐπεὶ ἔμαθον τὴν αἰτίαν τῆς αὐτῶν ἀθρόας παρουσίας, τοιαῦτα πρὸς αὐτὴν διεξίασιν λέγοντες· Σέ, Δέσποινα, μένουσαν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς αὐτὸν τὸν Δεσπότην ἡμῶν καὶ διδάσκαλον βλέποντες, παρεμυθούμεθα· νῦν δὲ πῶς οἴσομεν τὸ πάθος; Ἐπεὶ δὲ τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου βουλῇ μεδίστασαι πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, χαίρομεν τοῖς ἐπὶ σοὶ οἰκονομουμένοις. Ταῦτα λέγοντες, τοῖς δάκρυσιν ἑαυτοὺς ἔβρεχον. Ἡ δὲ πρὸς αὐτούς· Μὴ, φίλοι Μαθηταὶ τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, μὴ πένθος ἐργάσησθε τὴν ἐμὴν χάραν· ἀλλὰ τὸ ἐμὸν σῶμα, καθὼς ἐγὼ σχηματίσω τῇ κλίνῃ, κηδεύσατε.

Τούτων οὕτω πληρωθέντων, φθάνει καὶ Παῦλος ὁ θεσπέσιος, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς· ὅς καὶ πεσὼν πρὸς τοὺς

πόδας τῆς Θεομήτορος, προσεκύνησε· καὶ ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, διὰ πολλῶν ἐγκωμιάζει αὐτὴν· Χαῖρε, λέγων, Μητέρα τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ ἐμοῦ κηρύγματος ἢ ὑπόθεσις. Εἰ γὰρ καὶ τὸν Χριστὸν μὴ θεάσμαι, ἀλλὰ σὲ βλέπων, ἐκείνον ἐδόκουν θεωρεῖν. Εἶτα συντάσσεται πᾶσιν ἡ Παρθένος. Ἀναπίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης. Σχηματίζει τὸ πανάχραντον αὐτῆς, ὡς ἠβουλήθη, σῶμα. Ὑπὲρ συστάσεως κόσμου, καὶ εἰρηνικῆς διαγωγῆς δεήσεις ποιεῖται. Εὐλογίας τῆς δι' αὐτῆς πληροὶ καὶ αὐτούς· καὶ οὕτως εἰς χεῖρας τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Θεοῦ τὸ πνεῦμα ἀφήσει.

Ἐπὶ τούτοις ἄρχεται τῶν ἐξοδίων ὕμνων ὁ Πέτρος· αἴρουσιν οἱ λοιποὶ τῶν Ἀποστόλων τὸ κλινίδιον, καὶ οἱ μὲν προάγουσι μετὰ λαμπάδων καὶ ὕμνων, οἱ δὲ ἐφέπονται, τὸ Θεοδόχον σῶμα πρὸς τὸ μνήμα προπέμποντες. Τότε δὴ τότε καὶ Ἀγγελοὶ ὕμνουντες ἠκούοντο, καὶ φωναὶ τῶν ὑπερκοσμίων τάξεων τὸν ἀέρα ἐπλήρουν. Ἐφ' οἷς οἱ τῶν Ἰουδαίων Ἀρχοντες, τινὰς τοῦ ὄχλου ἀνερεδίσαντες, πείθουσι πειρᾶσαι τὴν κλίνην περιτρέψαι εἰς γῆν, ἐφ' ἣν τὸ ζωαρχικὸν ἐτέθη σῶμα, καὶ τοῦτο καταβαλεῖν. Ἀλλ' ἤδη τοὺς τολμητὰς ἢ δίκη φθάσασα, ὀμμάτων τυφλώσει πάντας κολάζει. Ἐνα δὲ αὐτῶν καὶ χειρῶν ἀποστερεῖ ἀμφοτέρων, μανικώτερον ὀρμήσαντα, καὶ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου σκίμπος ἐναψάμενον· ὅς παρὰ τὴν κλίνην τὰς αὐθάδεις χεῖρας, κοπίσας τῷ ξίφει τῆς δίκης, ἀπληρωμένας ἀφείς, ἔμεινεν ἐλεεινὸν θάσμα· ἕως οὗ πιστεύσας ἐξ ὅλης ψυχῆς, καὶ θεραπείας τυχῶν, ἀποκατέστη ὡς τὸ πρότερον ὑγιῆς. Οὕτω καὶ τοῖς τυφλωθεῖσι, πιστεύσασι, μέρος τι τοῦ παλλίου τῆς κλίνης ἐπιτεθὲν, τὴν ἴασιν ἐδωρήσατο. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι, καταλαβόντες τὸ χωρίον Γεθσημανῆ, κατέθηκαν ἐν τῷ μνήματι τὸ ζωαρχικὸν σῶμα, καὶ τρεῖς ἡμέρας προσμένουσιν ἐν αὐτῷ, τῶν γινομένων ἀπαύστως Ἀγγελικῶν φωνῶν ὑπακούοντες.

Ἐπεὶ δὲ, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, εἰς τῶν Ἀποστόλων, ἀπολειφθεῖς τῆς κηδεῖας τοῦ ζωαρχικοῦ σώματος, καὶ τρίτη παραγεγονῶς ἡμέρα, ἠθύμει σφόδρα καὶ συνεχεῖτο, διὰ τὸ μὴ τῶν αὐτῶν καὶ αὐτὸν ἀξιώθῆναι, ὧν ἠξιώθησαν πάντες οἱ συναπόστολοι, κοινῇ ψήφῳ, ἕνεκα τοῦ ἀπολειφθέντος Ἀποστόλου, τὸν τάφον ἠνοιξαν, οὕτω δόξαν αὐτοῖς πᾶσιν, εἰς τὸ προσκυνῆσαι καὶ αὐτὸν τὸ πανάμωμον ἐκεῖνο σκῆνος, καὶ ἰδόντες ἐξέστησαν. Εὐρον γὰρ αὐτὸν κενὸν τοῦ Ἁγίου σώματος, μόνην δὲ τὴν σινδόνα φέροντα, παραμύθιον μείναςαν τοῖς λυπεῖσθαι μέλλουσι, καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, καὶ τῆς μεταθέσεως ἀψευδὲς μαρτύριον. Καὶ γὰρ μέχρι τοῦ νῦν ὁ ἐν πέτρᾳ διαγλυφεὶς τάφος οὕτω ὁράται καὶ προσκυνεῖται, σώματος μένων κενός, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ἡς ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρὶ, θεῖος ἔρως ἀντιπαττόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε· τῷ
» θυμῷ δὲ ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν
» ὀσίων τριφθόγγῳ λύρα ἀντιφθεγγόμενος,
» μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέσῳ φλογός· Ὁ δε-
» δοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεός
» εὐλογητός εἶ.

Θεοτεύκτης πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ θεῷ Πνεύματι, ἐν θυμῷ συνέτριψεν· ἀλλ' ὁ τούτου Δεσπότης, τὴν τεκοῦσαν ἀσινῆ,

τοῖς ἑρανοῖς φυλάξας δόμοις, νῦν εἰσῳκίσατο. Σὺν αὐτῇ σκιρτῶντες βοῶμεν Χριστῷ· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εν κυμβάλοις χεῖλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι, ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς, ἐν τῇ εὐσήμεν κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταστάσεως, πρακτικαῖς κροτοῦντες βοῶμεν χερσίν· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ο θεόφρων ἠθροισται λαός· τῆς γὰρ δόξης Θεοῦ τὸ σκηνώμα, ἐκ Σιών μεθίσταται πρὸς οὐράνιον δόμον, ἐνθα ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων, φωνὴ ἀφράστου ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ βοῶντων Χριστῷ· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν δεῦτερος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες,
» παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀ-
» πειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐ-
» ψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύ-
» ριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεανίσκοι καὶ παρθένοι τῆς Παρθένου τε, καὶ Θεομήτορος, τὴν μνήμην σέβοντες, πρεσβῦται καὶ ἄρχοντες, καὶ βασιλεῖς σὺν κριταῖς, μελωδήσατε· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σαλπισάτωσαν τῇ σάλπιγγι τῷ Πνεύματος, ὄρη οὐράνια· ἀγαλλιᾶσθωσαν νῦν, βουνοὶ, καὶ σκιρτάτωσαν θεῖοι Ἀπόστολοι· ἡ Βασιλίσσα, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται, σὺν αὐτῷ αἰεὶ κρατοῦσα.

Η πανίερος Μετάστασις τῆς θείας σου, καὶ ἀκηράτου Μητρὸς, τὰ ὑπερκόσμια, τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἠθροισε τάγματα, συνευφραίνεσθαι, τοῖς ἐπὶ γῆς σοὶ μέλπουσιν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**λόγα δροσίζουσαν Ὀσίους, δυσσεβεῖς δὲ
» καταφλέγουσαν, Ἄγγελος Θεοῦ ὁ παν-
» σθενής, ἔδειξε Παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν
» εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου,
» καὶ ζωὴν βλυστάνουσαν τοῖς μέλπουσι· Τὸν
» Δημιουργὸν μόνον ὑμνεῖμεν, οἱ λελυτρωμένοι,
» καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ρήμασι εἶχοντο τῆς θείας, κιβωτοῦ τοῦ ἀγιασματος, πᾶσα ἡ πληθὺς τῶν Θεολόγων ἐν τῇ Σιών· Πᾶς νῦν ἀπαίρει σκηνὴν κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ ζῶντος; Μὴ διαλίπης ἐποπτεύου-

σα, τοὺς πίστει μέλποντας· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Οπως ὑψώσασα τὰς χεῖρας, ἐκδημοῦσα ἡ πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἠγκαλισμένας, σωματικῶς ἐν παρρησίᾳ, ὡς Μητέρα ἔφησε πρὸς τὸν τεχθέντα· Οὐς μοι ἐκθήσω, εἰς αἰῶνας φυλάττε βοῶντάς σοι· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνεῖμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεῦτερος. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκου-
» μένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τὴν μνήμην σου ἀχραντε Παρθένε, Ἀρχαί τε καὶ Ἐξουσίαι σὺν Δυναμέσιν, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξαζούσι, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ· ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ο ξένως οἰκήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδύϊ σου σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερον, πνευμά σου δεξάμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς ὀφειλέτης Υἱός· διὸ σὲ τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ω τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμαμάτων, τῆς ἀειπαρθένης τε καὶ Θεομήτορος! τάφον γὰρ οἰκήσασα, ἔδειξε Παραδείσον· ὃ παρεσῶτες σήμερον, χαίροντες ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ δ'.

Μεγαλυνάριον, ὅπερ στιχολογεῖται ἐν ἐκάστῳ τροπαρίῳ τῆς παρουσίας Ὠδῆς.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**ενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοὶ
» Παρθένε ἀχραντε· παρθενεύει γὰρ τό-
» κος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος· Ἡ
» μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶ-
» σα, σώζεις αἰεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σε.

Εξίσαντο Ἄγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιών σκιοπούμενοι, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, γυναικείαν ψυχὴν χειριζόμενον· τῇ γὰρ ἀχράντως τεκούσῃ, υἱοπρεπῶς προσεφώνει· Δεῦρο Σεμνῆ, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορός τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεοδόχον Σῶμά σου, μετὰ δέους ὄρωντες, καὶ φωνῇ λιγυρᾷ προσφθεγγόμενοι· Εἰς οὐρανίους θαλάμους, πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτῶσα, σῶζοις αἰεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου.

Κανὼν δεύτερος.

Μεγαλυνάριον στιχολογούμενον καὶ αὐτὸ ὡς τὸ ἀνωτέρω.

Ἄγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου, ὄρωντες ἐξεπλήτταντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Δ. ΗΧΘ

Ὁ Εἰρμός.

» **Α**πας γηγενῆς, σιριτᾶτω τῷ πνεύματι,
» λαμπαδωχόμενος· πανηγυρίζετω δέ, αἰῶ-
» λων νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν Μετά-
» στασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις
» παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Δεῦτε ἐν Σιών, τῷ θείῳ καὶ πῖονι, ὄρει τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τὴν Θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι· πρὸς γὰρ τὴν λίαν κρείττονα, καὶ θειοτέραν σικνηνὴν, ὡς Μητέρα, ταύτην εἰς τὰ Ἅγια, τῶν Ἁγίων Χριστὸς μετατίθησι.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ, τῷ τάφῳ προσέλθωμεν, τῆς Θεομήτορος, καὶ περιπτυξώμεθα, καρδίας χεῖλη ὄμματα μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτουτες· καὶ ἀρυσώμεθα, ἰαμάτων, ἀφθονα χαρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀενάου βλυστάνοντα.

Δέχου παρ' ἡμῶν, ὠδὴν τὴν ἐξόδιον, Μητέρα τοῦ ζῶντος Θεοῦ· καὶ τῇ φωτοφόρῳ σου, καὶ θείᾳ ἐπισκίασον χάριτι· τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ, τὴν εἰρήνην, ἀφεςιν τοῖς μέλπεσι, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ἐξαποστειλάριον, Ἦχος γ'. ἐκ τρίτου.

Απόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παρὰ λαβέ μου τὸ πνεῦμα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτερῶν τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καὶ Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα· πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται, ὠδὴν σοὶ ἐξόδιον, προσφωνοῦσα τῇ Μητρὶ τοῦ τῶν ὄλων δεσπόζοντος, ἀπειρόγαμε, Παναγία Παρθένε, ἡ τὸ γένος, τῶν ἀνθρώπων ῥυσαμένη, προγονικῆς ἀποφάσεως.

Εκ περάτων συνέδραμον, Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, θαρχίῳ νεύματι τοῦ κηδεῦ-

σαίσε· καὶ ἀπὸ γῆς αἰρομένην σε, πρὸς ὕψος θεώμενοι, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριὴλ, ἐν χαρᾷ ἀνεβόων σοι· Χαῖρε ὄχημα, τῆς Θεότητος ὅλης· χαῖρε μόνη, τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω, τῷ τοκετῷ σου συνάψασα.

Τὴν ζωὴν ἣ κυήσασα, πρὸς ζωὴν μεταβέβηκας, τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου τὴν ἀθάνατον, δορυφορούντων Ἀγγέλων σοι, Ἀρχῶν καὶ Δυναμέων, Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεχομένου τε, ἀκηράτοις παλάμαις τοῦ Υἱοῦ σου, τὴν ἀμώμητον ψυχὴν σε, Παρθενομήτορ Θεόνυμφε.

Δόξα καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Τῇ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μητὴρ τῆς ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίου διήρπαζον· καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι· οἱ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριὴλ, μελωδοῦντες ἀνεβόων· Χαῖρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μητὴρ ἀνύμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Μεθ' ὧν ὡς Υἱὸν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη.

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ, οἱ Μακαρισμοὶ, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἑορτῆς Ὤδη γ' καὶ ε'.

Εἰ δὲ βούλει, εἰπὲ τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχ. α'. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶ-
τερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β'. Ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, κτλ.

Στίχ. γ'. Ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, κτλ.

Στίχ. δ'. Ἐγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτῆ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτῆ ἐν Σιών.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, κτλ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, κτλ.

Ἀντίφωνον Β

Στίχ. α'. Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σικνηώματα Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις

Θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλουϊα.

Στίχ. β'. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, κτλ.

Στίχ. γ'. Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, κτλ.

Στίχ. δ'. Ἡ γίασε τὸ σκῆνωμα αὐτῆ ὁ Ὑψιστος.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, κτλ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Στίχ. α'. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεὸς, ἐτοίμη ἡ καρδία μου.

Ἐν τῇ Γεννήσει, κτλ.

Στίχ. β'. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

Ἐν τῇ Γεννήσει, κτλ.

Στίχ. γ'. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Ἐν τῇ Γεννήσει, κτλ.

Εἰσοδικόν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις Θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλουϊα.

Ἀπολυτίκιον Ἐν τῇ Γεννήσει, κτλ.

Κοντάκιον Ἦν ἐν πρεσβείαις, κτλ.

Εἰς τὸ, Ἐξαίρετως Ἀίγεναὶ πᾶσαι, κτλ.

Κοινωνικόν Ποτήριον σωτηρίου, *ἡλίσσομαι, κτλ.*

Εἶδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόκρυσις *ἐπὶ τῷ ἔσομαι.*

Τῆ 15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς ἐξ Ἐδέσσης ἀνακομιδῆς τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡτοὶ τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διομήδους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας Εἰκόνης τρία.

Ἦχος β'. Πόις εὐφημιῶν.

Πόις οἱ γηγενεῖς ὄμμασιν, ἐποφόμεθά σου τὴν Εἰκόνα; ἦν τὰ τῶν Ἁγγέλων στρατεύματα, βλέπειν ἀδεῶς ἢ δεδύνηται, θεϊκῶ φω-

τὶ ἀστραπτομένην ἀπαίρει γὰρ ἀπὸ γῆς ἀπίστων σήμερον, καὶ πόλιν πρὸς Βασιλίδα καὶ λαὸν εὐσεβῆ, ἐπίδημεῖ θεῖα νεύσει ἥσπερ τῆ εἰσόδῳ ἐπευφραίνονται Βασιλεῖς προσπίπτοντες ταύτῃ, μετὰ φόβου Χριστέ καὶ πίστεως.

Πόις οἱ χοῖκοὶ ψάσομεν, τῆς Εἰκόνης σου Λόγε παλάμαις; οἱ ῥερυπωμένοι τοῖς πταίσμασι, τοῦ ἀναμαρτήτου Θεοῦ ἡμῶν; οἱ ἐν μολυσμοῖς, τοῦ ἀπροσίτου; Καλύπτει τὰ Χερουβὶμ τὰς ὄψεις τρέμοντα· οὐ φέρει τὰ Σεραφὶμ ὄραν τὴν δόξαν σου· φόβῳ δουλεύει σοι κτίσις. Μὴ οὖν κατακρίνης ἀναξίως σου τὴν Μορφὴν, Χριστέ τὴν φρικτὴν, ἀσπαζομένους ἡμᾶς ἐκ πίστεως.

Πάλιν Δεσποτικῆς πάρεσι, πανηγύρεως θεῖα ἡμέρα· ὁ γὰρ ἐν ὑψίστοις καθήμενος, νῦν ἡμᾶς σαφῶς ἐπεσκέψατο, διὰ τῆς σεπτῆς αὐτοῦ Εἰκόνης· ὁ ἄνω τοῖς Χερουβὶμ ὧν ἀθεώρητος, ὁράται διὰ γραφῆς οἷσπερ ὁμοίωται, Πατρὸς ἀχράντῳ δακτύλῳ, μορφωθείς ἀρρήτως, καθ' ὁμοίωσιν τὴν αὐτοῦ· ἦν πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνοῦντες ἀγιαζόμεθα.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἰατρεύειν παθήματα, φυγαδεύειν νοσήματα, ἀπελαύνειν πνεύματα πονηρότατα, τῆ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, παμμάκαρ ἠξιώσαι, ἀφανίσαι ἀνδρικῶς, τὰ ἐκείνων σεβάσματα, ταῖς ἐνστάσεσι, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς στεφανόρε, συμπολίτα τῶν Ἀγγέλων, τῶν ἀθλοφόρων ὁμόσηνε.

Τὸν ἀγῶνα ἠγωνίσαι, καὶ τὸν δρόμον ἐτέλεσας, καὶ τὴν πίστιν ἐνδοξε συνετήρησας, καὶ πρὸς Θεὸν προσεχώρησας, βραβεῖον τὰ θαύματα, παρ' αὐτοῦ ἀπολαβῶν, καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον, τὸν ἀμάραντον, ὡς ἀήττητος Μάρτυς, ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμος, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Ἐν ὁδῷ μαρτυρίου σου, ὡς ἐν πλούτῳ τερπόμενος, Διομήδης Κύριε τῆ βουλήσει σου, αὐτοῦ τὸ πνεῦμα εἰς χεῖράς σου, Χριστέ παραδέδωκεν, ἐκμηθεῖς σὴν κεφαλὴν, μετὰ τέλος μακάριον, καὶ γενόμενος, ὁδηγὸς ἀληθείας τοῖς ἀθέοις, πηρωθεῖσι παραδόξως, καὶ διὰ πίστεως βλέψασι. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἐορτάσωμεν· σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσι-

γήτω φωνῇ· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα. Χαίροις, ἡ τῶν Μαθητῶν τὸν χορὸν, διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαγῆσα. Χαίροις ἡ ἐλπίς καὶ προστασία ἡμῶν. Σὲ γὰρ Χριστιανῶν τὸ γένος, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δ ἡμος τῶν Μαθητῶν, ἠθροισται ἐκ περάτων, Γεθσημανῆ χωρίῳ, Μῆτερ Θεοῦ κηδεῦσαι, τὸ Θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ω τῶν ὑπερφυῶν, Ἄγνή σου μυστηρίων! τοῦ Θεοῦ γὰρ ὡς Μήτηρ, πρὸς τοῦτον Θεοτόκε, λαμπρῶς νῦν ἐξεδήμησας.

Στίχ. Ὄμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Κ λίμαξ πρὸς οὐρανὸν, ὁ τάφος τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου πέλει, ἀνάγουσα τοὺς πίστει, αὐτήν αἰεὶ δοξάζοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ο τε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνῆλθον ἐν νεφέλαις, τὸ σῶμά σου κηδεῦσαι, Παρθένε οἱ Ἀπόστολοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας Εἰκόνας. Ἦχος β'.

Τ ἡν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθὲ, αἰτῆμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ νῦν δόκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοί· Χαράς ἐπλήρωσας τὰ πάντα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἐν τῇ Γεννήσει.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κ αθορῶσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τὴν Μετάστασιν τὴν σὴν, ἄχραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη πανύμνητε Παναγία, ἔχοντες βουλήν τοῦ τεχθέντος ἐκ σῆ, σίφος Μαθητῶν συναθροίσασαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τὸ τίμιον, εἰς τὸν Παραδεισον σῶμά σου, Χριστὸν ὑμνοῦσαι, τὸν ζωοδότην, ὄντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Ε ν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλα-

στουργός σου καὶ Θεός (*), πρὸς τὴν ἀκήρατον μετέστησεν εὐφροσύνην· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν'. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, τῆς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας Εἰκόνας, οὗ ἡ Ἀκρεστιχίς·

Σῆς Ἐκσφράγισμα Σῶτερ ὄψεως σέβω.

Γερμανοῦ Πατριάρχου (**).

Ὁ δὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Σωματικῶς μορφωθῆναι τὸ καθ' ἡμᾶς, ὁ τὸ πρὶν ἀσώματος, εὐδοκία πατρικῆ, μὴ ἀπανηνάμενος, μορφῆς, ἐχαρίσατο ἡμῖν θεῖον Ἐκτύωμα.

Η ἀπαράλλακτος φύσις ὁ τοῦ Πατρὸς, ὅρος ἀκριβέστατος, τὴν βροτείαν ὑπελθὼν, σάρκα ἰδιώματα ἐν γῆ, καταλέλοιπεν ἡμῖν εἰς οὐρανοὺς ἀνελθῶν.

Σαλευομένην ἀπάτη τοῦ δυσμενοῦς, τὴν κληρονομίαν σου, ἐδικαίωσας Χριστέ, τοῖς σεπτοῖς σου πάθεσιν αὐτήν, ἐδραιώσας, καὶ μορφῆς τῷ Ἐκτυπώματι. Θεοτοκίον.

Ε ν τῶν ἀγνῶν σου λαγόνων ὑπερφυῶς, σάρκα δανεισάμενος, ὁ τὸ εἶναι παρασχῶν, πᾶσι Παναμώμητε βροτοῖς, καθωράθη, οὐκ ἐκστάς οὗ ἦν τὸ πρότερον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ὁ δὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Φ ωτὶ ἀυγαζόμενος, τῷ τρισηλίῳ διάλυσον, τὸν ζόφον Μακάριε τῆς ἀγνωσίας μου, τὴν φωσφόρον σου, ὅπως ὑμνήσω μνήμην, καὶ τὰ κατορθώματα, τῆς πολιτείας σου.

Π αθῶν ἀνεπίδεκτον, τὸν λογισμὸν ἐργασάμενος, δοχεῖον Ἀοίδιμε, ὥφθης τῷ Πνεύματος, καὶ ἀνέβλυσας, ἰάσεων πελάγη, πᾶσαν κατακλύζοντα, νόσων ἐπήρειαν.

Ζ ωῆς ἐφιέμενος, ἀτελευτήτου ποτήριον, θανάτῃ πανεύφημε, πιεῖν κατέσπευσας· καὶ ἐπέτυχες, ὡς εἶδεν ὁ καλῶν σε, πρὸς στέφος ἀμάραντον, Μάρτυς ἀήττητε. Θεοτοκίον.

Η πόλις ἡ ἔμψυχος τῷ Βασιλέως πανύμνητε, ἡ ξένην καὶ γέννησιν, καὶ θεῖαν κοιμήσιν,

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει «ὡς πλαστουργοῦ σου καὶ Θεοῦ»· εὐδοοῦται ὅμως ἡ ἐννοια καὶ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου.

(**) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερον Κανόνα τῆς Ἁγίας Εἰκόνας, πρὸς τὸ, Κύματα θαλάσσης· ἀνώνημον ὅμως, καὶ οὐ τοσοῦτον γλαφυρόν.

ἐπιδείξασα, τὴν πόλιν σου ἐκ πάσης, σεισμοῦ
καταπτώσεως, δείξον ἀλώβητον.

Τῆς Ἀγ. Εἰκ. Ὡδή γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Καταστολῇ τῶν ἀρετῶν, περιέδησας Σῶτερ,
τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κινήσας βασιλι-
κὴν, καρδίαν συνασπισμὸν, ἐκζητῆσαι σοῦ τὸ
ἀφομοίωμα.

Συλῆσαι θείων τὰ καλὰ, καὶ τῷ χρόνῳ μειώ-
σαι, ὃ τῆ φθόνου γεννήτωρ, χερσὶ βεβήλοις
αὐτὰ, παρέδωκεν ἀναιδῶς· ἀλλ' ἠλέγχθη, μά-
την λογιζόμενος.

Φαιδρῶς ἠγάλλετο ποτέ, ὁ Δαυὶδ προχο-
ρεύων, κιβωτοῦ τῆς ἀγίας· καὶ νῦν ὁ
σκηπτρα λαχὼν, ἰθύνειν βασιλικά, πλέον χαίρει,
θεῖω Ἐκτυπώματι.

Θεοτοκίον.

Ριζόθεν πᾶσαν ἐκτεμεῖν, τοῦ Προπάτορος
θείων, ὁ Υἱός σου Παρθένε, φουῖσαν πα-
ρακοὴν, ἐκ τῆς γαστρὸς σου ἀγνή, προσλαμβά-
νει, ὅλον τὸ ἀνθρώπινον.

Τοῦ Ἀγίου. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Αρρήτω καὶ θεῖα χειρουργία, καθαίρων τὰ
πάθη τῶν βροτῶν, πρὸς τοῦ Θεοῦ δεδώ-
ρησαι, πιστοῖς ἰατρὸς ἄριστος, καὶ πρεσβευτῆς
θερμότατος, τῶν σέ τιμώντων Πανόλθιε.

Οδὸν μαρτυρίου σε δραμοῦμαι, καὶ σοῦ ἐκ-
μιμήσομαι στερρόως, τὸ πάθος τὸ ἐκού-
σιον, ὁ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν, ἐπὶ σφαγὴν ἐλ-
κόμενος, πρὸς σέ τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν.

Ο ἔνδοξος Μάρτυς Διομήδης, ἡμᾶς συγκα-
λέσας μυστικῶς, πρὸς εὐωχίαν σήμερον,
προτίθεται τοὺς ἀθλοὺς αὐτοῦ, ὡς καρυκείαν
αὐλον· δεῦτε πιστοὶ ἀπολαύσατε.

Θεοτοκίον.

Τὴν πόλιν σου ταύτην ἀπὸ πάσης, σεισμοῦ
καταπτώσεως Ἄγνη, ὡς σοὶ θεοχαρίτωτε,
ἀνακειμένην λύτρωσαι, καὶ ἐν εἰρήνῃ φύλαττε,
καὶ ὁμονοία τὴν ποιμνὴν σου.

Ὁ Εἰρμός.

• Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα
• καὶ ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτή-
• σαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ
• θεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας Εἰκόνος.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εδέσσης βασιλεὺς, Βασιλέα τῶν ὅλων, οὐ
σκηπτρα καὶ στρατὸν, ἀλλὰ πλήθη θαυ-
μάτων, τῷ λόγῳ προφέροντα, ἐπιγνοῦς σε ἰκέ-
τευε, τὸν Θεάνθρωπον, τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀφικέ-
σθαι. Ἐκμαγεῖον δέ, ὡς σοῦ ὄρων ἀνεβόα· Θεός
μου σύ καὶ Κύριος.

Δόξα. Τοῦ Ἀγίου, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ιαμάτων τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, νομισάμενος
Μάρτυς ὠφθης σοφέ, κοινὸν ἐργαστήριον,
τῶν νοσοῦντων μακάριε, ὑπὸ Πνεύματος θείου,
παρέχων ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πίστει,
τῇ θεῖα ἐντεύξει σε· ὅθεν παραδόξως, καὶ δαι-
μόνων τὰ πλήθη, ἐλαύνεις ἐκάστοτε, ἰατρὲ ἀξιά-
γαστε, ἀθλοφόρε Διομήδης. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Η Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σποράς, σαρκω-
θέντα τεκοῦσα δίχα φθοράς, τὴν νέαν
ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος· ὡς
γὰρ ζωῆς σύ Μήτηρ, καὶ πάντων Βασίλισσα,
πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε τὴν αὐλον·
ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγά-
ζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομήτορ παν-
άμωμε. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυ-
νοῦσιν ἐν πίστει, τὴν θεῖαν σου Κοίμησιν.

Τῆς Ἀγ. Εἰκ. Ὡδή δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Απανιστάμενον, τῆς πρὸς ἀνίσχοντα, καὶ
πρὸς τὴν ἡμετέραν τὸ ἱερόν, Σῶτερ Ἐκ-
μαγεῖόν σου, νῦν ὁ θεόφρων Βασιλεὺς, πλη-
σιάσαν ὑποδέχεται.

Γλυκὺ μὲν ἥλιος, αὐγάζων ὄμμασι· γλυκυ-
τέρα δὲ ὄψις ἢ σὴ Χριστέ, τοῦ Ἀφομοιώ-
ματος· ὅτι ὁ μὲν τὰ αἰσθητὰ, αὕτη δὲ τὰ νοη-
τὰ φωταυγεῖ.

Ισχύς ἐξέλιπεν, Ἰσμαηλίτιδος, δεξιᾶς· τῷ γὰρ
ὄπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, πᾶσαν τὴν περίβα-
λον, ὁ κραταιόφρων Βασιλεὺς, τὴν αὐτῆς εἰς
γῆν κατέβαλεν.

Θεοτοκίον.

Συντηρηθῆναί σε, τὴν πόλιν Ἀχραντε, ἀσινῆ ἐξ
ἐφόδου βαρβαρικῆς, πρέσβευε δεόμεθα· ἴδε
γὰρ οἶα κατ' αὐτῆς, οἱ ἀλάστορες τεκταίνουσιν.

Τοῦ Ἀγίου. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Λόγον θείας γνώσεως ὡς ποταμὸν, φέρων
ἐν καρδίᾳ κατέκλυσε, πλάνης χειμάρρους,
καὶ εἰδώλων τὴν ἰσχύν, ὀλοτελῶς ἐβύθισε, Μάρ-
τυς Διομήδης ὁ ἔνδοξος.

Ελαμψεν ὡς ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς, αἴγλη ἀρε-
τῶν, τῶν θαυμάτων τε, περιουσία, καὶ
ἐφώτισε πιστῶν, τὰ εὐσεβῆ συστήματα, Μάρ-
τυς Διομήδης ὁ πάνσοφος.

Τὸ μακαριώτατον τέλος εὐρῶν, καὶ τῆς πα-
θουμένης σου ἐκπαλαί, δόξης ἀρρήτου, ἐν
χαρᾷ ἐπιτυχῶν, τῶν σέ τιμώντων μέμνησο,
Μάρτυς ἀθλοφόρε πανόλθιε.

Θεοτοκίον.

Ξένη σου ἡ γέννησις ὡς ἡ σεπτὴ, Κοίμησις ἐδείχθη Πανάμωμε, εὐλογημένη, ἣν ἡ ποιμνη σου τιμᾷ, βαρβαρικαῖς ἐκφεύγουσα, βλάβας τῇ Δερμῇ προστασία σου.

Τῆς Ἀγ. Εἰκ. Ὁδὴ ε. Τῷ Δείῳ φέγγει σου.

Μικρά σοι πόλις ὑποδοχὴν, πρῶν κατηντρέπιζε Χριστέ, ἣν ἡ Θαδδαίου ἐπέλευσις, νόσων ἀπαλλάττει, καὶ τῆς χειρός σου γραφῆ, καὶ Δείον Ἀπεικόνισμα τοῦ προσώπου σου.

Αἰ τῶν χαρίτων σου δωρεαί, ὑπερεπληθύνθησαν Χριστέ· ἃ γὰρ τὸ πρῶν ἡ Ἔδεσσα, ἐγκολπωσαμένη ἐνεκαυχῆσατο, ἡ Νέα δεχομένη Ῥώμη ἀγάλλεται.

Θεοτοκίον.

Στήσον Παρθένε τῶν δυσμενῶν, τὰς ἐπαναστάσεις τὰς πυκνάς· λῦσον αὐτῶν τὰ βεβλήματα· τῇ κληρονομίᾳ τῇ σῆ βοήθησον· ὁρᾷς γάρ, ἀπειρήκαμεν ταῖς κακώσεσιν.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ανευ ὠφθης αἵματος, Μάρτυς ἀξιοθαύμαστος· ἄνευ ἀλγηδόνων ξεφανίτης· ἄνευ μωλώπων νικητῆς ἄριστος, στίφος δυσμενῶν καταβαλὼν, σοῦ τοῖς ἀγωνίσμασι, γενναιόφρον Διόμηδες.

Φῶς σοι ἀνατέταλκεν, ὄντι δικαίῳ ἄσβεστον, τέτου τε ἡ σύζυγος Θεόφρον, σοὶ εὐφροσύνη ἐπηκολέθησεν, ὡς εὐθεΐαν ἔχοντι ψυχὴν, πᾶσι καθυπεΐκουσαν, τῷ Σωτῆρος προσάγμασιν.

Φωτὸς ὑστεροῦνται μὲν, τοῦ σώματος οἱ τύραννοι, σοῦ τὴν κεφαλὴν μετὰ τὸ τέλος, ἀποτεμόντες· ἀλλὰ ψυχῆς τηλαυγῶς, κόρας διανοίγονται Χριστῷ, πίστει προσερχόμενοι, ὡς παμμακάρι Διόμηδες.

Θεοτοκίον.

Προπύργιον ἔχουσα, ἡ Βασιλὶς τῶν πόλεων, σὲ τὴν Βασιλίδαν καὶ Κύριαν, τρέπει βαρβάρων τὰς θηριώδεις ὁρμὰς· ῥύεται παντοίων πειρασμῶν· αὐξεῖ καὶ κρατύνεται, Θεομήτορ πανάμωμε.

Τῆς Ἀγ. Εἰκ. Ὁδὴ ε. Συνεσχέθη.

Ωραιώθης, κάλλει παρὰ πάντας, Σῶτερ τοῦς υἱοῦς τῶν βροτῶν· καὶ γὰρ οὐκ εἶδος εἶχες, οὐδὲ κάλλος ἐν καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ τῶντι πάντα κατεφώτιζες, καὶ δηλοῖ σου τῆς μορφῆς ἡ Δέα· ἥς τὸ ὁμοίωμα, ῥάκει ἐκτυπωθέν, ὡσπερ θησαυρὸς ἡμῖν δεδώρηται.

Τῆς ἰσχύος, προσαφαιρεθεῖσα, τῶν Ἀγαρηνῶν ἡ πληθὺς, ὡσπερ ἐξ ἀλλοφύλων, κίβωτον, Ἰσραηλίτη Νέω, τὸ τοῦ προσώπου νῦν προσέτι δέδωκεν, Ἐκμαγεῖόν σου Χριστέ καὶ

δόξαν, ἣν προσεκτήσατο· οὐδὲ γὰρ Δεμίτον, Ἄγια κυσὶ προσεπιρρίπτεσθαι. Θεοτοκίον.

Εκ χειρός σου, Σῶτερ τῆς ἰσχύος, νῦν ὑπέξελιπον ἐγὼ, ἀλλὰ τὰς μάλιστα σου, ἀποστήσας ἀπ' ἐμῆ πρεσβείαις, τῆς ἀπειράνδρου Λόγε κυησάσης σε, μὴ τῷ κλύδωνι τῆς ἀμαρτίας καταποντίζεσθαι, καὶ δεινῶς ναυτιᾶν, μόνε λυτρωτὰ ἐγκαταλίπης με.

Τοῦ Ἀγίου. Τὴν Δεῖαν ταύτην.

Τῶν σῶν ἀγῶνων τοῖς ρεύμασιν, ἐβύθισας ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον, καὶ τῶν θανάτων σου, τῇ ἀναβλύσει ἐκπλύνεις παθῶν, πολυειδεῖς κηλίδας, Ἀξιοθαύμαστε.

Ταῖς Δεῖαις αὐραῖς κινούμενος, τῇ ἄνωθεν ῥοπῇ κυβερνώμενος, πρὸς γαληνότατον, ὄρμον εὐθέτως κατήντησας, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, Μάρτυς πανεύφημε.

Παθῶν πιστοὶ ἐκκαθαίρονται, ἀρρήτῳ χειρουργίᾳ σου ἔνδοξε, καὶ ἀπελαύνεται φάλαγξ δαιμόνων τῇ Δεῖᾳ σου, ἐπιστάσιᾳ Μάκαρ, ἀξιοθαύμαστε. Θεοτοκίον.

Εν σοὶ Παρθένε καυχώμεθα, ἐν σοὶ τῶν δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα, τῇ πεποιθήσει σου, ἐπιδρομαῖς οὐ πτοούμεθα, τῶν δυσμενῶν βαρβάρων, οἱ ἀνυμνοῦντές σε. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν Δεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς· Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Συναξάριον.

Τῇ 15' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Διομήδους.

Στίχοι.

Ἦθησε καὶ ζῶν καὶ θανὼν Διομήδης,
Προαιρέσει ζῶν, καὶ νεκρὸς τομῇ κάρου.

Ἐκτη καὶ δεκάτῃ νέκυσ ἐτμήθη Διομήδους.

Οὗτος ἦν ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, φῦς μὲν ἐκ γένους ἐπισήμου καὶ ἀγαθοῦ· ἀγαθώτερος δὲ τοὺς τρόπους γενόμενος, μετήρχετο τὴν ἰατρικὴν τέχνην, θεραπεύων παρ' οἷς γένοιτο, τὰς μὲν ψυχὰς αὐτῶν θεοσεβείᾳ, τῇ δὲ τέχνῃ τὰ σώματα. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, καταλείψας τὴν Ταρσοῦν, παραγίνεται ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας· κακεῖ, διὰ τῆς θεοσεβείας ἄμα, καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν μέθοδον, παντοίως εὐεργετῶν τοὺς προσιόντας αὐτῷ, διεβλήθη πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ οἱ πρὸς τὸ συλλαβέσθαι αὐτὸν παραγενόμενοι, εὗρον αὐτὸν πρὸς Κύριον μεταθέμενον, ἀποτεμόντες αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, ἀπήγαγον αὐτὴν πρὸς τὸν βασιλέα· ἣν θεασάμενος, ἐκέλευσεν αὐτῆς ἐπενεχθῆναι, καὶ προστεθῆναι τῷ σώματι. Ἀπενεχθείσης δὲ αὐτῆς, καὶ συναρμοσθείσης τῷ σώματι, λέγεται παραντίκα τοὺς ἀγαγόντας αὐτὴν στρατιώτας ἀ-

πολαβεῖν τῶν οἰκείων ὀφθαλμῶν τὴν ἐνέργειαν, ἣν ἀπέβαλον ἐν τῷ τεμεῖν τοῦ Ἁγίου τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Χαιρήμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀἰεὶ βίου σου χαῖρε, Χαιρήμων μάκαρ,
Ἄρχὴν γὰρ εἶδες τῆς ἀμοιβῆς τῶν πόνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων τριακοντατριῶν Μαρτύρων τῶν ἐκ Παλαιστίνης, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Στερόδος στρατός τε καὶ συνασπισμός
μέγας,

Ξίφει πεσῶν, σφάτευμα δαιμόνων τρέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἀνάμνησις τῆς εἰσόδου τῆς ἀχειροτευκτοῦ Μορφῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς Ἐδεσσηνῶν πόλεως εἰς ταύτην τὴν Θεοφύλακτον καὶ Βασιλίδαν τῶν πόλεων ἀνακομισθείσης.

Στίχ. Ἐν σινδόνι ζῶν ἐξεμάξω σὴν θείαν,
Ὁ νεκρὸς εἰσδὺς ἔσχατον τὴν σινδόνα.
Εἰς τὸ Κεράμιον.

Ἀχειρότευκτον χειρότευκτος σὸν τύπον,

Φέρει κέραμος παντοτεῦκτα Χριστέ μου.

Τοῦ Κυρίου καὶ μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι πολλὰ θαύματα ποιῶντος, καθὼς ἐν ταῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις ἀναγέγραπται, καὶ τῆς φήμης πανταχόσε διατρεχούσης, ἤκουσε ταῦτα καὶ Αὐγάρους ὁ Τοπάρχης Ἐδέσσης, καὶ ἐπιθυμῶν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἰδεῖν αὐταῖς ὄψεσιν, οὐκ ἠδύνατο, διὰ τὸ ἀνιάτοις αὐτὸν νοσήμασι περιπεσεῖν. Λέπρα γὰρ μέλαινα κατὰ παντὸς τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐξανθήσασα, ἔδαπάνη αὐτὸν καὶ κατήσθιε· καὶ σὺν αὐτῇ ἀρθρητικὴ χρονία καὶ πονηρὰ τοῦτον ἐπολιόρχει· καὶ ἡ μὲν, ἀμορφίας αὐτῷ αἰτία καὶ ταλαιπωρίας ἐγένετο· ἡ δὲ, ὀδυνῶν δριμειῶν καὶ ἀλγηδόνος πρόξενος ἦν· διὰ ταῦτα ἀπρόσιτός τε καὶ ἀθέατος ἦν πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις.

Κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Πάθους τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπιστολὴν γράψας, ἀπέστειλεν αὐτὴν διὰ τινος Ἀνανίου, ἐντειλάμενος αὐτῷ, τὴν τε ἡλικίαν καὶ τρίχα καὶ πρόσωπον, καὶ ἀπλῶς τὸν σωματικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα μετὰ πάσης ἀκριβείας ἱστορῆσαι, καὶ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὴν τοιαύτην τοῦ Χριστοῦ Μορφὴν· ἠπίστατο γὰρ τὴν ζωγραφικὴν ἄκρως ὁ Ἀνανίας.

Ἡ δὲ Ἐπιστολὴ ἐπὶ λέξεων περιεῖχε τάδε (*).

Αὐγάρους, ὁ Τοπάρχης πόλεως Ἐδέσσης, Ἰησοῦ Σωτῆρι ἀγαθῷ ἰατρῷ ἀναφανέντι ἐν Ἱεροσολύμοις, Χαίρειν!

Ἡκουσταί μοι τὰ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν ἰαμάτων, τῶν ἄνευ φαρμάκων ὑπὸ σοῦ γινομένων· ὡς γὰρ λόγος, τυφλοὺς ἀναβλέπειν παῖς· χωλοὺς περιπατεῖν κατασκευάζεις· λε-

(*) Τὰς ἐφεξῆς δύο Ἐπιστολάς ἀναφέρει αὐτολεξεί σχεδὸν Ἐυσεβίος ὁ Παμφίλου ἐν τῷ 19. κεφαλαίῳ τοῦ Α'. Βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἱστορίας.

πρὸς καθαρίζεις· καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ δαίμονας ἐλαύνεις· καὶ τὲς ἐν μακρονοσίᾳ βασανιζομένους θεραπεύεις· καὶ νεκροὺς ἐγείρεις· καὶ ταῦτα πάντα ἀκούσας περὶ σοῦ, κατὰ νοῦν ἐθέμην τὸ ἕτερον τῶν δύο, ἢ ὅτι Θεοῦ Υἱὸς εἶ, ποιῶν ταῦτα, ἢ Θεός. Διὰ τοῦτο τοίνυν γράψας ἐδεήθην σου σκυλῆναι, καὶ ἐλθεῖν πρὸς με, ἵνα καὶ τὸ πάθος, ὃ ἔχω, θεραπεύσης, καὶ μετ' ἐμοῦ ἐνταῦθα συνέσῃ· καὶ γὰρ ἤκουσα, ὅτι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καταγογγύζουσί σε, καὶ βούλονται κακῶσαί σε. Πόλις δὲ σμικροτάτη μοι ἐστὶ καὶ σεμνή, ἣτις ἀρκέσει ἀμφοτέροις ἡμῖν τοῦ κατοικεῖν ἐν εἰρήνῃ.

Ὁ δὲ Ἀνανίας, ἀπελθὼν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ δοὺς τῷ Κυρίῳ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἐπιμελῶς εἰς αὐτὸν ἀπειρίζων· καὶ μὴ δυνάμενος μηδὲ πλησίον αὐτοῦ γενέσθαι, διὰ τὸ συρρέουσιν πλῆθος, ἐπὶ τινα πέτραν μικρὴν τῆς γῆς ἀνεστηκυῖαν ἀναβάς, ἐκαθέσθη, καὶ εὐθὺς ἐκίνει μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τῷ δὲ χάρτη τὴν χεῖρα προσήρειδε, καὶ τὰ τοῦ φαινομένου μετέγραφεν ὁμοιώματα, καὶ σὺδαμῶς ἠδύνατο τὴν μορφήν αὐτοῦ καταλαβεῖν, διὰ τὸ ἕτερα, καὶ ἕτερα ὄψει φαίνεσθαι, καὶ παρηλλαγμένη θεωρεῖα. Ὁ δὲ Κύριος, ἄτε κρυφίων γνώστης καὶ καρδιῶν ἐξεταστής, τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ γνοὺς, τὸ λάθρα γινόμενον φανεροῖ. Ἦτησε γὰρ νίφασθαι, καὶ τούτου γενομένου, ἐπεδόθη αὐτῷ ῥάκος τετραδίπλον, καὶ ἀπεμάξατο νιφάμενος τὴν ἄχραντον αὐτοῦ καὶ θείαν ἐν αὐτῷ ὄψιν. Ὄθεν ἐντυπωθείσης αὐτοῦ τῆς θείας μορφῆς καὶ προσόψεως, ὡς τοῦ θαύματος! ἐν τῷ ῥάκει, ἐπέδωκε τῷ Ἀνανίᾳ « Ἀπελθὼν ἀπόδος αὐτὸ τῷ ἀποστείλαντί σε », εἰπὼν, γράψας καὶ ἐπιστολὴν ἔχουσαν οὕτω·

Μακάριος εἶ Αὐγάρους πιστεύσας ἐν ἐμοὶ καὶ μὴ ἑωρακῶς· γέγραπται γὰρ περὶ ἐμοῦ, τοὺς ἑωρακῶτας με μὴ πιστεύειν ἐν ἐμοί, ἵνα οἱ μὴ ἑωρακῶτες με αὐτοὶ πιστεύσωσι καὶ ζήσωνται. Περὶ δὲ οὗ ἔγραψάς μοι ἐλθεῖν πρὸς σέ, δέον ἐστὶ πάντα, δι' ἃ ἀπεστάλην, πληρῶσαι με· καὶ μετὰ τὸ πληρῶσαι, ἀναληφθῆναι πρὸς τὸν ἀποστείλαντά με Πατέρα. Καὶ ἐπειδὴ ἀναληφθῶ, ἀποστελῶ σοι ἓνα τῶν Μαθητῶν μου, ὀνόματι Θαδδαῖον, ὅστις καὶ τὸ πάθος σε θεραπεύει, καὶ ζωὴν αἰώνιον, σοί τε καὶ τοῖς σὺν σοί, καὶ εἰρήνην παρέξει, καὶ ποιήσει τῇ πόλει σε τὸ ἰκανόν, πρὸς τὸ μηδένα τῶν ἐχθρῶν κατισχύσαι αὐτῆς.

Ἐπέθετο δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ σφαγίδας ἑπτὰ, γράμμασιν Ἑβραϊκοῖς σημαυθείσας· αἱ τινες μεθερμηνευόμεναι, τοῦτο δηλοῦσι· Θεοῦ θεία θείον θαῦμα.

Ὁ δὲ Αὐγαρος, δεξιόμενος περιχαρῶς τὸν Ἀνανίαν, καὶ πεσὼν, καὶ προσκυνήσας τὴν Ἀγίαν καὶ ἄχραντον Εἰκόνα τοῦ Κυρίου πίστει καὶ πόθῳ πολλῷ, ἰάθη παραχρῆμα ἀπὸ τῆς νόσου, ἐν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ μόνου τῆς λέπρας ὑπολειφθείσης. Μετὰ δὲ τὸ σωτήριο πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς αὐτοῦ ἀνοδὸν, καταλαβὼν ὁ Ἀπόστολος Θαδδαῖος τὴν Ἔδεσσαν, προσήγαγε τῇ κολυμβήθρᾳ τὸν Αὐγαρον· καὶ τοῦτον καὶ πάντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βαπτίσαντος, ἐξῆλθε τοῦ ὕδατος ὁ Αὐγαρος, καθαρισθεὶς καὶ τοῦ μικροῦ ἐκείνου λειψάνου τῆς λέπρας.

Ἐντεῦθεν παντοίως τιμῶν, καὶ σεβόμενος τὸ τοιοῦτον Δεῖον ὁμοίωμα τῆς τοῦ Κυρίου μορφῆς, καὶ τοῦτο παρὰ πᾶσιν ὁμοίως τιμαῖσθαι βουλόμενος, τοῖς αὐτοῦ καλοῖς καὶ τοῦτο προσέθηκεν. Ἐκ τῶν παλαιῶν τῆς Ἐδέσσης πολιστῶν τῶν ἐπισήμων τινὸς Ἕλληνας ἀγαλμα πρὸ τῆς δημοσίας πύλης τῆς πόλεως ἀναστηλώσαντος (ὃ πάντα τὸν ἐντὸς τοῦ ἄστεος γενέσθαι βουλόμενον ἀνάγκη ἦν προσκυνῆσαι, καὶ εὐχὰς ἀποδοῦναι, καὶ οὕτως εἰσελθεῖν τῇ πόλει), τοῦτο τὸ ἀκάθαρτον ἀγαλμα ὁ Αὐγαρος καθελὼν, καὶ τελείῳ ἀφανισμῷ παραδοῦς, εἰς τὸν ἐκείνου τόπον τὴν ἀχειροποίητον ταύτην Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ ἐπὶ σανίδος κολλήσας καὶ καλλωπίσας ἀνεστήλωσεν, ἐπιγράφας ἐν αὐτῇ ταῦτα· Χριστέ ὁ Θεός, ὁ εἰς σὲ ἐλπίζων, οὐκ ἀποτυγχάνει ποτέ. Καὶ λοιπὸν ἐθέσπισε πάντα τὸν διὰ τῆς πύλης ἐκείνης εἰσερχόμενον τὸ προσῆκον σέβας καὶ τὴν προσκύνησιν τῇ θαυματουργῷ καὶ τιμίᾳ τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνι ἀπονέμειν, καὶ οὕτως εἰς τὴν πόλιν εἰσέρχεται· καὶ διετηρήθη τὸ τοιοῦτον εὐσεβὲς τοῦ ἀνδρὸς Δέσισμα μέχρι τέλους τῆς ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ τε τοῦ Αὐγαροῦ παροικίας καὶ τῆς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ βιοτῆς. Ὁ δὲ τούτου ἔγγονος, τῆς πατρικῆς ἀρχῆς διάδοχος γεγονὸς, ἀπελάκτισε τὴν εὐσέβειαν, καὶ πρὸς τὰ εἰδῶλα πῆτομόλησε, καὶ ἐβουλήθη πάλιν ἀναστηλῶσαι δαιμονικὴν στήλην, καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα καθελεῖν.

Τοῦτο γινούς ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως ἐκ Δείας ἀποκαλύψως, τὴν ἐνδεχομένην ἔθετο πρόνοιαν. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ τόπος ὑπῆρχε κυλινδροειδῆς, θρυαλλίδα πρὸ τῆς Δείας Εἰκόνος ἀνάψας, καὶ κέραμον ἐπιθεῖς, εἶτα ἐξῶθεν τιτάνῳ καὶ πλίνθοις ἀποφράξας τὸ ἐμβαδόν, εἰς ὀμαλὴν ἐπιφάνειαν τὸ τεῖχος ἀπνύθουε, καὶ ἐν τῷ μὴ ὁρᾶσθαι, ἀπίστη τῆς ἐγχειρήσεως ὁ δυσσεβής. Ἐρῖρει δὲ διὰ μέσου χρόνου πολὺς, καὶ τῆς ἐξ ἀνθρώπων μνήμης ἀπερρύη τὸ Δεῖον Ἀπεικόνισμα ὅπῃ κέκρυπται.

Ὁ δὲ τῶν Περσῶν Βασιλεὺς Χοσρόης, τὰς τῆς Ἀσίας πόλεις πορθήσας, κατέλαβε καὶ τὴν Ἔδεσσαν, καὶ πᾶσαν μηχανὴν κατ' αὐτῆς κινήσας, εἰς φόβον καὶ ἀγωνίαν τοὺς τῆς πόλεως ἐνέβαλεν. Οἱ πρὸς τὸν Θεὸν καταφυγόντες, καὶ μετὰ δακρύων αὐτὸν παρακαλέσαντες, ταχέως εὐρανὸν τὴν σωτηρίαν. Διὰ γὰρ μιᾶς τῶν νυκτῶν φαίνεται τις γυνὴ ἐνδοξοτάτη τῷ Ἐπισκόπῳ Εὐλαβίῳ « Τὴν ἐπάνω, λέγουσα, τῆς δὲ τῆς πύλης τῆς πόλεως κατακεκρυμμένη (τὸν τόπον σημαίνασα) Δείαν μορφήν τοῦ Σωτῆρος ἀχειροποίητον λαβὼν, πάντα αἰσίως πράξεις ».

Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος, τὸν τόπον καταλαβὼν, καὶ τοῦτον ἀνορύξας, ὡς τοῦ θαύματος! εὔρε τὴν Δείαν Εἰκόνα ἀδιὰλώθητον, καὶ τὴν θρυαλλίδα ἐν τοσούτῳ χρόνῳ μὴ ἀποσβεσθεῖσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πρὸς φυλακὴν ἐπιτεθέντι πρὸ τοῦ λύχνου κέραμῳ ἕτερον ὁμοίωμα ἀπαράλλάκτως τοῦ πρωτοτύπου ἐκτυπωθέν· καὶ τούτου τοῖς πᾶσι δειχθέντος, ἀφάτου χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰ πάντα ἐπληρώθησαν. Τοῦτο λαβὼν ὁ Ἐπίσκοπος καὶ λιτανεύσας, καὶ εὐχαριστήσας, κατέλαβε τὸν τόπον, καθ' ὃν οἱ Πέρσαι διώρυγτον· ἀπὸ γὰρ τοῦ τῶν χαλκωμάτων ἤχου κατάφοροι κατιστήκασιν. Ὡς δὲ ἀλλήλων ἔγγυς ἐγένοντο, ἀπὸ τῆς

λυχνίας ἐκείνης ἔλαιον ἀποστάξας εἰς τὸ εὐτρεπισμένον πῦρ, πάντας ἄρδην ἀπώλεσεν.

Ἄλλὰ καὶ ἐξῶθεν ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀναφθείσης πυρᾶς κατὰ τὸν ἐνδον τόπον, ἦν ἡ ἀπειρος ὕλη ὑπέτρεφε τῶν συχῶν κατακοπέντων δένδρων, ὡς πλησίον ἐγένετο ὁ Ἐπίσκοπος μετὰ καὶ τοῦ Δείου Ἐκτυπώματος, ἐξαίφνης βίαιος ἄνεμος ἐγερθεὶς, κατὰ τῶν ἀναφλεγόντων τὴν πυρκαϊάν τὴν φλόγα ὑπέστρεφε, καὶ ἐδίωκε τούτους καὶ ἐνεπύριξε· καὶ λοιπὸν πλείον ὢν ἤλπισαν δράσαι παθόντες οἱ Πέρσαι, ὑπεχώρησαν ἄπρακτοι.

Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν βασιλεύουσαν τῶν πόλεων πάντα συνερρύη τὰ κάλλιστα, ἦν δὲ Δεῖον βούλημα καὶ τὴν ἱεράν ταύτην καὶ ἄχραντον Εἰκόνα μετὰ τῶν ἄλλων ἀποθησαυρισθῆναι καλῶν, ὁ τῆς Ῥωμαίων κυριεύων ἀρχῆς Ῥωμαῖνός σπούδασμα ποιεῖται καὶ ταύτην καταπλουτίσαι τὴν βασιλεύουσαν. Καὶ δὴ, κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀποστείλας πρὸς τὴν Ἔδεσσαν, καὶ αἰτήσας τὸ θαυμάσιον Ἐκτύωμα, καὶ ἀνατιθεῖς ἀργύρου χιλιάδας δύο πρὸς μυριάδι μιᾶ, καὶ διακοσίους Σαρακηνούς, οὓς ἔτυχε τότε κατέχων, καὶ τῇ ἐφέσει τοῦ τοιούτου καλοῦ πρὸς πάντα ὑπέιξας, καὶ ἀσφαλισάμενος τοῦ μὴ πολεμῶς τὰ τῶν Ῥωμαίων στρατεύματα κατὰ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐπέρχεσθαι, ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, τὰ αἰτηθέντα πάντα ἐκπληρώσας.

Ἐπεὶ δὲ συνεχώρησε γενέσθαι, καὶ παρεχώρησεν ὁ Ἀμνηρᾶς, λαβόντες οἱ Ἐπίσκοποι, ὅ, τε τῆς Σαμωσάτων, καὶ ὁ τῆς Ἐδέσσης, καὶ ἕτεροὶ τινες τῶν εὐλαβῶν τὸ ἅγιον ἐκεῖνο Ἀπεικόνισμα, καὶ τὸ χριστόγραφον Ἐπιστολίδιον, εἶχοντο τῆς ὁδοῦ, καὶ πάλιν ἄπειρα ἐτελείτο θαύματα. Ὡς δὲ κατήντησαν ἐπὶ τῷ τῶν ὀπτιμάτων Δεμάτι, καὶ τῷ τῆς Θεοτόκου ναῷ τοῦ Εὐσεβίου λεγομένῳ, πολλοὶ προσελθόντες μετὰ πίστεως, ἀπὸ ποικίλων νόσων ἰάθησαν. Ἐνθα καί τις προσῆλθεν ὑπὸ δαίμονος ἐνοχλούμενος, καὶ τὰδε οἶονεὶ ἀπεφοίβαζε. Ἀπόλαβε, λέγων, Κωνσταντινούπολις, δόξαν καὶ τιμὴν καὶ χαρὰν, καὶ σὺ Πορφυρογέννητε τὴν βασιλείαν σου· καὶ παραυτίκα ἰάθη ὁ ἄνθρωπος.

Τῇ δὲ πεντεκαιδεκάτῃ τοῦ Αὐγούστου μηνός, κατὰ τὸ ἐξακισχιλιοστὸν τετρακοσιοστὸν πεντηκοστὸν δευτέρου ἔτος τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, κατέλαβον τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεοτόκου οἱ τὸ ἅγιον διακομιζόμενοι Ἀπεικόνισμα, ὃ καὶ σεβασμίως καὶ περιχαρῶς ἀπεδέχθη καὶ προσεκυνήθη παρὰ τῶν Βασιλέων, καὶ τῶν ἐν τελει, καὶ τῶν λοιπῶν. Τῇ δὲ ἐπαύριον, μετὰ τὸν ἀσπασμὸν καὶ τὴν προσκύνησιν, ἀράμενοι τὴν τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα ἐπὶ τῶν ὤμων, ὅ, τε Ἀρχιερεὺς Θεοφύλακτος καὶ οἱ νεάζοντες Βασιλεῖς (ὁ γὰρ γέρον δι' ἀσθένειαν ἀπολείπειτο), ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Γερουσίας ἅπαντες, καὶ μετὰ παντὸς τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, τὴν προσήκουσαν δορυφορίαν παρέπεμπον μέχρι τῆς χρυσῆς πόρτης. Εἶτα ἐκείθεν πάλιν ἀναλαβόμενοι ὁμοίως μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων καὶ ἀπειρῶν λαμπάδων καὶ φώτων, κατέλαβον τὸν περιώνυμον καὶ μέγιστον τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας ναὸν. Κάκεισε τὴν ἀρμόζουσαν τάξιν πεποιηκότες, ἀνῆλθον εἰς τὰ βασίλεια, καὶ εἰσελθόντες ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῷ ἐπιλεγμένῳ τοῦ Φάρου, ἐκείσε κατέθεντο τὸ τιμιον καὶ ἅγιον Ἐκτύωμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν πιστῶν, εἰς φυλακὴν Βασιλέων, εἰς ἀσφάλειαν ὅλης τῆς πόλεως, καὶ τῆς τῶν Χριστιανῶν καταστάσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἀνάμνησιν ποιούμεν τῆς περιῆμάς τοῦ Θεοῦ μεγίστης καὶ ἀνυπερβλήτου φιλανθρωπίας, ἣν ἐδείξατο τότε ἀποστρέψας

μετ' αίσχυνης τούς ἀθέους Ἀγαρηνοὺς, μεσιτεία τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Εν ἀρχῇ γὰρ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, τοῦ καὶ Κόνωνος, ἀνῆλθε πλῆθος Σαρακηνῶν διὰ πλοίων τὸν ἀριθμὸν χιλίων ἑνεακοσίων κατὰ τῆς μεγίστης ταύτης Κωνσταντινουπόλεως, πολιορκῆσαι αὐτήν· καὶ δὴ τοῦ Βασιλέως προθεμένου δοῦναι αὐτοῖς πάντα, αὐτοὶ καὶ φύλακας τῇ πόλει ἐγκαταστήσαι ἀπήτουν. Ὄθεν εἰς ἀπορίαν τῶν πραγμάτων ὄντων, τῇ Θεοτόκῳ προσέπιπτον, ἰκετεύοντες ἐπαμῦναι καὶ βοηθῆσαι τῇ πόλει αὐτῆς, καὶ διασῶσαι αὐτὴν κινδυνεύουσαν. Ἀκούει τούτων ἡ Θεομήτωρ, καὶ πρῶτον μὲν τὸν ψιλῶ ὀνόματι, Σοφίαν, τὴν τοῦ Θεοῦ μεγάλην ἐκκλησίαν καλέσαντα, καὶ τὴν πόλιν, Κωνσταντίαν, Ἀγαρηνὸν, εἰς βόθρον σὺν τῷ ἵππῳ κατακρημνίσασα, τῷ θανάτῳ παρέπεμψεν. Ἐπειτα δὲ τὸν ἐφ' ὑψηλοῦ ἀνελθόντα κηρύξαι τὴν μιανὴν αὐτῶν προσευχὴν, τῷ ὀλέθρῳ παρέδωκε, κατακρημνισθέντα ἐκεῖθεν. Καὶ τοῖς Βουλγάροις δὲ συμβαλέσθαι ὠκονόμησε, καὶ δισμυρίου Σαρακηνούς κατασφαγῆναι, καὶ τὰ πλοῖα αὐτῶν, ἄλλα ἀλλαγῶ διασκεδάσασα, ἀφανισμῶ τελείῳ παρέδωκε, καὶ εἰς τῶσαύτην ἀνάγκην λιμοῦ περιέστησεν, ὡς σαρκῶν ἀνθρώπων καὶ ἐρπετῶν καὶ μυῶν, καὶ τῆς ἰδίας κόπρου, μεταλαβεῖν. Σουλιμᾶν δὲ τὸν πρῶτον αὐτῶν καὶ αἰδεσθῆναι τὴν ἄχραντον Εἰκόνα αὐτῆς πεποίηκε, καὶ πεζὸν ἐν τῇ πόλει εἰσελθεῖν παρεσκεύασε, καὶ τῆς προπετείας καὶ αὐθαδείας ἑαυτοῦ καταγνώσαι. Διὰ λιμοῦ γὰρ καὶ λοιμοῦ καὶ ναυαγίων πλῆθη πολλὰ τῶν μιαρῶν Ἀγαρηνῶν καταπεσεῖν ποιήσασα, τὴν ἑαυτῆς πόλιν κραταιᾶ παλάμη διεσώσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ ἐν τῷ ναῶ τῆς ζωοδόχου Πηγῆς ἐξάντλησις τῆς ἀγιάσματος, καὶ αὐθις ἀνάδοσις.

Στίχ. Πηγὴ κενοῦται θαυματουργῶν ὑδάτων.

Πληρουμένη δὲ, θαυματουργεῖ καὶ πλέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη γίνεται τῆς καὶ μετὰ οἰκτιρῶν ἐπενεχθείσης ἡμῖν ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις φοβεράς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, οὗ παρ' ἐλπίδα ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος Θεός.

Αὐτῷ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τῆς Ἀγ. Εἰκ. Ὁδὴ ζ. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ρήματι μὲν πᾶσαν νόσον, Λόγε Θεοῦ ἐφυγάδευσας, ἐπὶ γῆς ἐνδημῶν· ἀλλὰ θώκους πρὸς πατρικοὺς ἀνερχόμενος, διὰ τοῦ Ἐκτυπώματος, θεραπεύεις τὰς νόσους ἡμῶν.

Οκτίσας λόγῳ τὰ πάντα, καὶ μορφωθείς τὸ ἀλλότριον, τῆς ἰδίας μορφῆς, καταλείπειν ἡμῖν ἰδιώματα· ἅπερ ὑποδεχόμενοι, ἐν χαρᾷ εὐφραϊνόμεθα.

Ψυχῆς ἐξ ὅλης ζητήσας, τῆς σῆς ἰδέας ἐκσφράγισμα, ὁ πιστὸς Βασιλεὺς ὡς ἐζήτησεν, οὕτως ἔτυχε Κύριε, κατάλληλον εὐράμενος, θείου πόθου τὸ πλήρωμα.

Θεοτοκίον.

Ελύθη τῆς καταδίκης, τῆς παλαιᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῇ κυήσει τῇ σῇ· σὲ γὰρ μόνην

πλατυτέραν εὐράμενος, τῶν ἔρανῶν Πανάμωμε, ὁ Θεὸς κατεσκήνωσεν.

Τοῦ Ἀγίου. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ητμηθεῖσα, κεφαλὴ σου φῶς ἀπήστραψε, τοῖς ματαιόφροσιν· ἦν ὡσπερ ζῶσαν ἰδῶν, ἠδέσθη ὁ τύραννος, νενεκρωμένος τὸν νοῦν, οὐ συνῆκε δὲ, ἀναβοᾶν Πανένδοξε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Απεδύσω, τῆς νεκρώσεως Ἀοίδιμε, χιτῶνα δύσμορφον· ἀθανασίας στολὴν, ὡραίαν ἐν χάριτι, ὅθεν ἐνδέδυσαι, τῷ Δεσπότη σου, ἀναβοῶν γηθόμενος· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῷ πυρὶ, τῆς καρτερίας ἀπετέφρωσας, ὑπὸ ἄδη πλάνην ἐχθρῶν· θεολαμπῆς δὲ ἀστὴρ, ἐφάνης ἰάσεων, Μάρτυς ἀστράπτων βολαῖς, τοῖς κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Η Βασίλισσα, τοῦ κόσμου ἡ κυήσασα, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ῥύσαι φθορᾶς καὶ σεισμοῦ, ἐθνῶν ἐπηρείας τε, τὴν βασιλεύουσαν, πόλιν ψάλλουσαν· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Τῆς Ἀγ. Εἰκ. Ὁδὴ η. Νόμων πατρῶων.

Ωσπερ ἐν ὄφει σὲ τὸν Κύριον, ἐλπίζων ἐνδημῆσαι πᾶς ὁ τῆς πόλεως λαὸς ἔκκριτος ὑπάντησιν, θαυμαστὴν σοι ποιεῖται, Ἀρχιερέων θείον ἐπαγόμενος χορόν· ὦν ἐπ' ὤμων ὀχούμενος, καὶ πρὸς κληρονομίαν, εἰσβαλὼν τὴν οἰκείαν Οἰκτίρμον, ἐν τῷ τῆς Μητρός σου κατέπαυσας τεμένει.

Στόματα παιδῶν τῶν ἀκάκων σε, πρὸς τὴν προφητοκτόνον πόλιν ὀδεύοντα, ὑμνολόγουν· ἀλλ' ἡ ἄνομος, συναγωγὴ Ἑβραίων, φοβήσαν χεῖρα, ὥπλιζε λυττώσα κατὰ σοῦ· νῦν δὲ πόλις ἡ ἔννομος, πανδημεὶ προχυθεῖσα, ὡς οἶά σε τὸν Κτίστην ὀρώσα, χαίρει δεχομένη τὸν τύπον τῆς μορφῆς σου.

Θεοτοκίον.

Σάρκα φορέσαι προελόμενος, τῆς τοῦ Πατρὸς μεγάλης βουλής ὁ Ἄγγελος, ἐν νηδυῖ σου Πανάχραντε, ἐτελεσιουργήθη· καὶ σὲ Μητέρα κάτω, ἀπεγράφατο σεμνὴ· καὶ φθαρεῖσαν ἐκαίνισε τὴν βροτεῖαν οὐσίαν· ὃν πάντες εὐλογοῦμεν ὡς Κτίστην, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀγίου. Παῖδας εὐαγεῖς.

Πόδες οἱ σεπτοὶ σου Ἀθλοφόρε, πρὸς τρεῖς βους τοῦ μαρτυρίου κατευθύνθησαν· ἐμπεριπατοῦσι δὲ, νῦν ἐπαγαλλόμενοι, ἐν χώρᾳ ζώντων πάνσοφε, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς· διὰ

καὶ συνελθόντες τιμῶμεν, ἀνυμνολογοῦντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Επλάκη σοι στέφος ἀφθαρσίας, στερρώως ἀγωνισαμένῳ καὶ νικήσαντι, ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, Μάρτυς ἀξιάγαστε· καὶ ἀθλητῶν ὁμήγυρις σὲ ὑπεδέξατο, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θαυμάτων ἐπέμπεις λαμπηδόνας, τὴν θείαν ἐνδεδυμένος Μάρτυς δύναμιν, παύεις ἀρρώστηματα, λύεις τε νοσήματα, ἀποδιώκεις πνεύματα, τῆς πονηρίας βοῶν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πολλαῖς προσβολαῖς ἀμαρτημάτων, κλονούμενοι, σοῦ πρὸς τὴν ἀκλόνητον, σκέπην καταφεύγομεν. Στήριξον τοὺς δούλους σου, κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, καὶ ἐκ σεισμοῦ καὶ λιμῆ, ἐθνῶν ἐπιδρομῆς τε παρθένε, ῥύσαι σου τὴν πόλιν, ὡς σοὶ ἀνακειμένην.

Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν
» τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκου-
» μένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἀγ. Εἰκ. Ὠδὴ Δ'. Ξενίας δεσποτικῆς.

Εξέμνη κατα σὲ, λαὸς ἀσύνετος ὕπερ, καὶ ἀντ' εὐεργεσίας, σοὶ τὰ ἀνήκεστα, τολμηρῶς ἐπανετείνατο· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ μακρὰν ἀπωσθέντες, τοῖς σοῖς πάθεσι Σῶτερ υἱοθετήθημεν.

Βοήθειαν κατ' ἐχθρῶν, τοῖς εὐσεβέσι παράσχου, καὶ πιστοῖς βασιλευσιν, ὅτι τὰ σύμβολα τῆς σαρκός σου, ὡσπερ ἄμαχον φρούριον, Δέσποτα κεκτημένοι, δι' αὐτῶν ἀφορῶσι τὴν σωτηρίαν αὐτῶν.

Θεοτοκίον.

Ωράθη τοῖς ἐπὶ γῆς, σωματοφόρος ὁ Λόγος, διπλοῦς κατὰ τὴν φύσιν ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ἀντιδόσει τῆς Θεότητος, ὑποστάσει μιᾶ ἀφύρτως, ἐνωθεὶς τῷ πυράματι, ὃν δοξάζομεν.

Τοῦ Ἀγίου· Ἄπας γηγενῆς.

Εὔρες ἀμοιβῆν, καμάτων τὴν ἀνω σοι, ἐτοιμασθεῖσαν τρυφὴν· ἐνθα ἀυλιζόμενος, ὠραϊσμένος μαρτυρικαῖς καλλοναῖς, κατατρυφᾷς τοῦ Κτίστου σου τῆς ὠραιότητος, ἱκετεύων, δοῦναι τοῖς τιμῶσί σε, ἰλασμόν καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Στήλη ἀρετῶν, καὶ πίστεως ἔρεισμα, καὶ στῦλος ἀσειστος, πύργος τε ἀκλόνητος, ἔδειχθης Μάρτυς τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ

ποταμὸς ἰάσεων, ἀναβλυστάνων κρουνοῦς, ἰατρεῖον, ἀμισθον τοῖς πόθῳ σου, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην Διόμηδες.

Εἶδος ἀπὸ γῆς, εἰδώλων τὴν ἄθεον, ἐξαφανίσας ἀχλύν· καὶ πρὸς τὴν ἀνέσπερον, αὐγὴν μετῆλθες τῆς ἀρχιφώτου ζωῆς· ἧς τὰς ἐμφάσεις Ἐνδοξε, πρῶην ἐκέκτησο, ταῖς ἐκεῖθεν, λάμψεσι λαμπόμενος, καὶ χαρᾶς αἰδίου πληρούμενος.

Θεοτοκίον.

Πόλις τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ἦν κατώκησεν, ἡ ὄντως ἀσειστος, λύτρωσαι τὴν πόλιν σου, σεισμοῦ Παρθένε τῆς καταπτώσεως, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, πυρὸς μαχαίρας ἐχθρῶν ἀπὸ πάσης, πάναγνε κακώσεως, τῇ θερμῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου.

Ὁ Εἰρμός.

» **Α**πας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι
» λαμπαδουχούμενος· πανηγυριζέτω δέ,
» αὐτῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πα-
» νήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις
» παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ἀγίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ενθέως ἐπορφύρωσας, Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρείθροις· ἀπάτην δὲ κατέσβεσας, εἰδωλικὴν ψυχόλεθρον, Διόμηδες πανόλβιε· καὶ νῦν πρεσβεύων μὴ παύση, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ τῆς ἑορτῆς· Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Υμνοῖς σου τὸ σεπτὸν, καὶ θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, ἐβόων διασῶται· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου. *Εὐ καὶ ἡ καὶ*

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, στησώμεθα χορείαν, ἐξὸς τοῦ ἁγίου πνεύματος σου
δια βοῶντες, ἐπὶ τῇ Μεταστάσει, τῆς Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ὄμωσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν. *καὶ οὐ καὶ*

Γῆ μὲν τῇ σῆ ταφῇ, εὐλόγηται Παρθένε· ἀἴρ δὲ τῇ ἀνόδῳ, ἡγίασται τῇ ξένῃ, νόμῳ θα-
νοῦσης φύσεως.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος α'.

Επρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρεταῖς, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρός

αυτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διό περ πάντοθεν, θεία δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἦν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνθηες,
καὶ Ἀπολύσις.

Τῆς ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μύρωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τῆς Ἑορτῆς, καὶ τρία τοῦ Ἁγίου.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσι, μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον; τὴν τιμιωτέραν τῆς κτίσεως, καὶ ἀγιωτέραν ὑπάρχουσαν, Χερουβίμ καὶ πάντων τῶν Ἀγγέλων· τὸν θρόνον, τοῦ Βασιλέως τὸν ἀσάλευτον· τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψιστος· τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· τοῦ Θεοῦ ἀγίασμα· τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θεία μνήμῃ αὐτῆς, πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν προσάξομέν σοι Παναγία; τῇ γὰρ ἀθανάτῳ Κοιμήσει σου, ἅπαντα τὸν κόσμον ἠγίασας, καὶ πρὸς ὑπερκόσμια μετέβης, τὸ κάλλος, κατανοεῖν τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τέτω, οἷά περ Μήτηρ συναγάλλεσθαι, ἀγγελικῶν σοι ταγματῶν, δορυφορησάντων ἀγνή, καὶ ψυχῶν Δικαίων· μεθ' ὧν αἴτησαι ἡμῖν, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τίνα τὰ φοβερά ἄσματα, ἃ προσῆξάν σοι τότε Παρθένε, κύκλω τῆς σῆς κλίνης ἰστάμενοι, πάντες οἱ τῆς Λόγου Ἀπόστολοι, καὶ θαμβητικῶς ἀναβοῶντες; Ἀπαίρει, τοῦ Βασιλέως τὸ παλατίον· ὑφούται, ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος. Πύλαι ἐπάρθητε ὅπως, τοῦ Θεοῦ ἡ πύλη, ἐν πολλῇ εἰσέλθῃ χαρᾷ, ἀπαύστως τῷ κόσμῳ, αἰτουμένη τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἁγίας. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὅτε, ἐκ τῆς ξύλου σε.

Οτε, ἀθείας ἢ πυρᾶ, πᾶσαν κατενέμετο χώραν Μακαριώτατε, τότε ἐξαπτόμενος

ζέσει τοῦ Πνεύματος, τὸν ἐκ Κόρης θεόπαιδος, ἐκήρυξας Λόγον, σάρκα ἐνδυσάμενον δι' ἀγαθότητα· ὅθεν καὶ πυρὸς καὶ βασάνων, ἠνεγκας δεινὰς τιμωρίας, σθένει δυναμούμενος τοῦ Πνεύματος.

Οτε, ὁ δυσώνυμος ἐχθρὸς, ἔσπευδε θωπείαις συλῆσαι τὴν σὴν διάνοιαν, τότε ἀνδρειότητι καλλωπιζόμενος, ἀντετάξω στερότατα, καὶ ἠνεγκας πόνους ἄπονον πυρὸς λῆξίν σε διαβιβάζοντας, Μάρτυς ἀξιάγαστε Μύρων, τῆς ἐν οὐρανοῖς βασιλείας, καὶ τῆς δι' αἰῶνος ἀπολαύσεως.

Οτε, τοῖς βουνεύροις ὁ ἐχθρὸς, ἔτυπτε ξηρμοῖς ἀνευδότης, ἐκδαπανώμενον, Μάρτυς τὸ σαρκίον σου τὸ ἱερώτατον, πρὸς Χριστὸν ἐνηπένιζες, τὸν ἀγωνοθέτην, χεῖρά σοι προτείνοντα θείας δυνάμεως· ὅθεν ἐκτελέσας τὸν δρόμον, ἔτυχες μεγίστων ἐπάθλων, Μύρων ἀδλοφόρε γενναιότατε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ητῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβίμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· ἡ δὲ ὑπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσὶ, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὁ ἴκος τοῦ Ἐφραθα.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἠθροίσθη ἐκ περάτων, σὺν τοῖς σεπτοῖς Ἀγγέλοις, Μήτηρ Θεοῦ κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, σήμερον σὺν Ἀγγέλοις, στησώμεθα χορείαν, φαιδρὰν ἐν τῇ Κοιμήσει. τῆς μόνης Θεομήτορος.

Στίχ. Ὄμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν.

Σῶμά σου τῇ φθορᾷ, ἀπρόσιτον ὑπῆρξε, καὶ πρὸς ταφὴν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ· μένει δὲ ἀδιάφθορον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ηπανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, ἡ Θεῶ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτῆ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τὴν ἀχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται, ἣν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται· καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπρὰς τοῦ ἀπρόσιτου φωτὸς, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Εἰς τὰ οὐράνια, ἢ νοερά σου ψυχῆ, εἰς τὸν Παράδεισον, ἢ καθαρά σου σικηνή, μετατεθεῖσα ἐκ φθορᾶς, ἀγάλλεται Παναγία. Ὅθεν ἀνταπέδωκε, τοῖς ἀνόμοις ὁ Κύριος· δόλον γὰρ εἰργάσαντο, τῷ τιμίῳ Δειψάνῳ σου. Διὸ σὺν Ἀποστόλοις βοῶμεν· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Σὲ χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστοουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον, μετέστησεν· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον· καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἄδω Μύρων σου τὴν μυρίπνοον χάριν. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Αἶνον Θεῷ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύοντες, τοῦ ἀθλοφόρου Μύρωνος, ἄσωμεν ἅπαντες, ἐνισχύσαντι τοῦτον, τὸ κράτος διολέσαι, τοῦ πολεμήτορος.

Δῶρον σαυτὸν, τῷ εὐεργέτῃ προσήγαγες, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, καὶ καλλιέρημα, καὶ εὐῶδη θυσίαν, νομίμως ἐναθλήσας, Μάρτυς πολὺάθλε.

Ὡς νουνεχῆς, ὡς καθαρὸς ναὸς Ἐνδοξε, τοῦ ἐκ Παρθένου λάμπαντος, τὸν ἐφορμήσαντα, συνταράξαι τὴν θείαν, ἀγέλην ψυχοφθόρον, λύκον ἐδίωξας.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεὸν, ἀπειρογάμως ἐκύησας· ὃν ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ὁμολογήσαντες, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, κατήργησαν τὴν πλάνην, ἀχραντε Δέσποινα.

ᾠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ἦψώσας σου τὸν ἔρωτα τῆς καρδίας, πρὸς Κύριον Σταυρῷ τὸν ἀνυψωθέντα, ὑψώθης ἐπὶ ξύλου ὡς Ἀθλοφόρε, καταξέομενος, προθύμως μέλπων τε· Ὡς οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ρημαίων σου τὰ βέλη ἠκονημένα, κατέπηξας τυράννου ἐν τῇ καρδίᾳ, γενναίε Στρα-

τιῶτα τοῦ Βασιλέως, Χριστοῦ πνεύφημε, καὶ ψάλλον ἔλεγες· Ὡς οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ὡς ὀρθρος ὡς ἡμέρα ἐπανατείλας, διέλυσας τὸν ζόφον τῆς ἀγνωσίας, ἐφώτισας τοὺς ψάλλοντας καθ' ἐκάστην, Μύρων πολὺάθλε· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν ἀθεΐα τὴν πᾶσαν κτίσιν, Θεὸν κυφορήσασα ἰατῆρα, Παρθένε ἐθεράπευσας παραδόξως· εὐχαριστοῦντές σοι, διὸ κραυγάζομεν· Ὡς ἐκ ἔστιν ἄμωμος, πλήν σου Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου·
» ἠὺφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν·
» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα, Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μυριπνόοις ἄσμασι, καὶ ὑμνωδίαις, συνελθόντες στέψωμεν, τὸν ἱερόαθλον πιστοὶ, Μύωνα πάντες τὸν ἔνδοξον, ῥῶσιν διδοῦντα, παντοίων κακώσεων.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Τὴν σεπτὴν Μετάστασιν, σοῦ Παναγία, ἑορτὴν στησάμενοι, σὲ ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, Θεογεννητορ πανύμνητε· μὴ οὖν παρίδης, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

ᾠδὴ δ'. Ὑμνῶ σε· ἀκοὴν γὰρ Κύριε.

Σωτῆρα, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, τὸν ἐκλάμπαντα ἐκ Παρθένου, ὁμολογῶν Ἐνδοξε, σταδίου μέσον τῶν τυράννων, ὄφρυν καρτερίᾳ ἐταπείνωσας, καὶ τὴν πολυθειῖαν ἐξηφάνισας.

Ὀὕδολως, ὑπενδούς ξεόμενος, καὶ τυπτόμενος γενναιόφρον, Ἀγγέλους κατέπληξας, ὀρῶντάς σου τὴν καρτερίαν, δι' ἧς δυσμενεῖς ἀσάρκους ὤλεσας, καὶ νικηφόρος Μάρτυς ἐχηρημάτισας.

Ἦπάρχων, θείας δρόσου ἔμπλεως, ὑπεισηλθες γενναιοφρόνως, τὴν τοῦ πυρὸς κάμινον, ὀρώμενος ἐν ταύτῃ Μύρων, σοφέ σὺν Ἀγγέλοις ἀγαλλόμενος, καὶ μηδαμῶς παμμάκαρ φλογιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα, καὶ φρικτὸν Μυσήριον, τῆς λοχείας σου καταπλήττει, πᾶσαν Ἀγνή ἔννοιαν· ὅτι Θεὸς ἐνανθρωπήσας ἐκ σοῦ, ἀγαθότητι εὐδόκησεν, εἰς σωτηρίαν κόσμου καὶ ἀνάπλασιν.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Η Θεαυγής, καὶ φωσφόρος σου μνήμη τῆ τοῦ Ἁγίου, Πνεύματος δυνάμει εἰς πάντα κόσμον, ἐφαπλουμένη, φωτισμὸν εὐσεβείας, καταυγάζει τοὺς ταύτην σέβοντας, καὶ τὰς ἀριστείας τὰς σὰς καταγγέλλοντας.

Νεανικῶς, τὰς πικρὰς τιμωρίας ὄντως ὑπέστης, ἄσαρκος καθάπερ γενναῖε Μάρτυς· ἀφαιρεθεῖς γάρ, τὴν δορὰν ἐκαρτέρεις, ὡσπερ ἄλλου πάσχοντος ἔνδοξε, σθένει ἀοράτῳ σαφῶς δυναμούμενος.

Μύρον οἱ σοὶ, ἐναπέσταξαν πόνοι Μάρτυς εὐῶδες, πᾶσαν δυσωδίαν ἀποδιῶνον, τῆς ἀθείας, τὴν Χριστῆ δὲ Ἁγίαν, Ἐκκλησίαν εὐωδιάζον ἀεὶ, πίστευσε καὶ πόθῳ σαφῶς μακαρίζουσαν.

Θεοτοκίον.

Ῥῆπερ ἡμῶν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἀρρήτῳ λόγῳ, Πάναγνε δυσώπει εὐλογημένη, ὅπως ῥυσθῶμεν ὀρωμένων καὶ πάντων ἀοράτων, ἐχθρῶν πανάμωμε, οἱ σὲ Θεοτόκον ἀγνήν καταγγέλλοντες.

ᾠδὴ ς'. Πρὸς Κύριον ἐκ κήτους.

Ρᾶνίσι σου, αἱμάτων ἱερῶν κατεπόντισας, δαιμόνων φάλαγγας, στρατιῶτα γενναιώτατε, καὶ στεφανηφορῶν, πρὸς Θεὸν ἀνέδραμες, νικηφόρος γενόμενος ἄριστος.

Ιδόντες σου, τὸ πρόσωπον λαμπρυνθέν οἱ τύραννοι, θείαις λαμπρότησιν, Ἀθλοφόρε κατεπλάγησαν· μὴ γνόντες δὲ Θεὸν, σκότος προσελάβοντο, αἰωνία κολάσει πεμπόμενοι.

Προστάξειςιν, ὠμοτάτου τυράννου ὑπέφερες, δορᾶς τὴν ἀφαίρεσιν, ὑπὲρ φύσιν ἀξιάγαστε, δεικνύς τὴν πρὸς Θεὸν, καθαρὰν σου ἔφεσιν, καὶ διόλου παμμακάρε ἀνάνευσιν.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοὶ, καινίζονται Παρθένε τῆς φύσεως· ὑπὲρ γὰρ φύσιν σὺ, τὸν τῆ φύσει ἀκατάληπτον, Θεὸν Ἐμμανουήλ, παραδόξως τέτοικας, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν ἀναγέννησιν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Π**ρὸς Κύριον, ἐκ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε·
» **Σ**ὺ με ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἄδου δέομαι· ἵνα ὡς λυτρωτῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι θύσω σοι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Εκ βρέφους Χριστὸν, ποθήσας παναοίδιμε, καὶ τούτου τηρῶν, τὰ θεία παραγγέλματα, πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, ὀλοκλήρως Μύρων καὶ κατέπαυσας, σὺν Ἀγγέλοις δοξάζων αὐτὸν, αἰτούμενος πᾶσι θείαν ἄφεσιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐκ κοιλίας ἡγιασμένον ἀνυμνήσωμεν πάντες, ὡς εὐῶδες Χριστοῦ μύρον παναληθέστατον· ὄντως γὰρ τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει θερμῇ, τὰς ἰάσεις παρέχει τῶν νοσημάτων· τῆ γὰρ ἀγάπη τοῦ Κτίστου πυρούμενος, συμπάσχει τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ λυτροῦται δεινῶν ὁ Πανόλθιος· μυρίζων πάντας τῆ χάριτι τῆ δοθείση αὐτῷ ἐκ τοῦ Πνεύματος, αἰτούμενος πᾶσι θείαν ἄφεσιν.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μύρωνος.

Στίχοι.

Τί μοι κεφαλῆς ἢ τομῆ, Μύρων λέγει,

Πρὸς τὸ στέφειν μέλλον με πάντιμον στέφος;

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Μύρωνα τάμε ξίφος ὀξύ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου τοῦ Βασιλέως, καὶ Ἀντιπάτρου Ἀρχοντος Ἀχαΐας, Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας, τὸν τρόπον χρηστός, ἐκ γένους ἐντίμου, πλούτῳ κερμῶν, πρὸς τε Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων φιλούμενος. Κατὰ γοῦν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστοῦ γενεθλίων, τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰσιόντος, ἐφ' ᾧ τοὺς Χριστιανοὺς συλλαβεῖν καὶ τιμωρήσασθαι, ὁ Ἅγιος Μύρων, ζήλου πλησθεὶς, ἐξύβρισεν εἰς αὐτόν. Διὸ καὶ κρεμασθεὶς ξέεται, καὶ, ἐκκαυθείσης καμίνου, ὡς διηχεῖσθαι τὴν φλόγα ἐπὶ πολὺ, ἐν αὐτῇ ἐβλήθη. Ἀλλ' ἡ μὲν κάμινος, τὸν Ἅγιον δεξαμένη, διεφύλαξεν αὐτὸν ἀβλαβῆ· τὸ δὲ πῦρ ἐξελθὸν, κατέκαυσεν ἀνδρας τῶν παρεστώτων ἑκατὸν πεντήκοντα. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἀναγκασθεὶς ἐπιθῦσαι, καὶ μὴ ὑπέίξας, λωροτομεῖται ἀπὸ τῶν ὤμων ἕως τῶν ποδῶν. Ἐξ ὧν ἀναλαβὼν ἕνα λῶρον ὁ μακάριος, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀνθυπάτου ἠκόντισε· καὶ πρὸς τούτοις ἀναξέεται τὰς ἐκδαρείσας σάρκας, καὶ μετὰ τούτο ἀφίεται θηρίοις. Ὁν ἐξ αὐτῶν σῶον καὶ ἀπήμαντον διατηρηθέντα ἰδὼν ὁ Ἀντίπατρος, καὶ αἰσχύνης πλησθεὶς, ἀνείλεν ἑαυτὸν οἰκείαις χερσίν. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἐκεῖθεν ἐν Κυζίκῳ ἀχθεὶς, καὶ παρὰ τοῦ Ἀνθυπάτου τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν λαβὼν, τὸν αὐχένα ἐτμήθη, καὶ οὕτω τὸν στέφανον τῆς μαρτυρίας ἐδέξατο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίων Μαρτύρων Στράτωνος, Φιλίππου, Εὐτυχιανοῦ, καὶ Κυπριανοῦ.

Στίχ. Ἐθεντό με βδέλυγμα, φησὶν ὁ Στράτων,

Ἄνδρες βδελυκτοὶ, καὶ πυρὶ κτείνουσί με.

Φιλῶν Θεὸν, Φίλιππε, καὶ ψυχῆς πλέον,

Κατακριθεὶς πῦρ, οὐ φιλόψυχος γίνῃ.

Εὐτυχιανὸς εἰς κάμινον ἡμμένην,

Ὡς ἵππος εἰς πεδίον ἦν, τὸ τοῦ λόγου.

Πῦρ Κυπριανὸς καρτερήσας καμίνου,

Ἐξώτερον πῦρ, ὁ Γραφή λέγει, φύγε.

Οὗτοι, ἐν Νικομηδείᾳ διατρίβοντες, ἐπίτηδες ἀνίσταν εἰς τὸ θάνατον, ὡς τε τὸν θανατιζόμενον λαὸν κατηγεῖν, καὶ τῆς εἰδωλολατρείας ἀφίσταν, καὶ τῆ Χριστοῦ πίστει προσάγειν. Καί ποτε κενὸν ἀνθρώπων τὸ θάνατον ἰδὼν ὁ

Ἄρχων, καὶ τὴν αἰτίαν μαθῶν, ὅτι ὑπὸ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων οἱ ὄχλοι διδάσκονται, καὶ τὰς ἐν θείασι κατέλιπον ἡδονάς, καὶ καινόν τινα μετέρχονται βίον, τῶν πατρῶν καταφρονήσαντες ἐθῶν, σὺν τάχει τοὺς Ἁγίους παραστῆναι ἐκέλευσε. Καὶ δὴ παραστάντες, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν αὐτοὶ τε ἔχειν ὁμολογήσαντες, καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκειν ἐπιστρέφειν εἰς αὐτήν, ἀχθέντες εἰς τὸ θάλασσαν, θηρίοις ἐκδίδονται. Διαφυλαχθέντες δὲ ἐξ αὐτῶν ἀβλαβεῖς, καὶ τρόποις διαφόροις δοκιμασθέντες κολάσεων, τὸ τελευταῖον ἐμβληθέντες εἰς πῦρ, τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ ἠγωνίσαντο στάδιον, καὶ νικήσαντες τὸν στέφανον ἔλαβον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου, καὶ Ἰουλιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Οἱ ὑπῆρχον ἀδελφοὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ Βασιλέως τὴν Πτολεμαῖδα οἰκοῦντες. Εἰς ἣν ὁ Βασιλεὺς παραγενόμενος, τὸν Παῦλον παρεστήσατο, τηνικαῦτα ὑπαναγινώσκοντα τῷ λαῷ τὰς θεοπνεύστους Γραφάς. Τὸν Χριστὸν δὲ ὁμολογήσας, καὶ τὰ εἰδῶλα κραταιῶς ἐνυβρίσας, κρεμασθεὶς ξέεται· ἐν ἰδοῦσα ἡ ἀδελφὴ Ἰουλιανῆ, κατεβόα τοῦ τυράννου. Συλλαμβάνεται οὖν καὶ αὐτὴ· καὶ κρεμασθεῖσα ξέεται· καὶ ἐν λέβητι, ἐνθα πῖσσα ἦν βράζουσα, ἀμφοτέροι βάλονται· καὶ ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς πεπυρωμένης ἀπλοῦνται, καὶ τοὺς νότους ἄνωθεν τύπονται. Ἐνθα Κοδράτος καὶ Ἀκάκιος οἱ δῆμιοι, τῶν Ἁγίων φεισάμενοι, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται· καὶ ἐν εἰρκτῇ τίθενται οἱ Ἅγιοι, σιδηροῖς διαληφθέντες δεσμοῖς· οὗς ἐλθὼν Ἄγγελος, τῶν δεσμῶν ἀνίησιν, ἄρτον δὲ αὐτοῖς εἰς βρωσὴν παρέθηκεν. Εἶτα εἰς ἐξέτασιν ἄγονται καὶ τύπονται· ἐνθα Στρατόνικος, τὴν Ἁγίαν Ἰουλιανῆν μαστιζομένην οἰκτείρας, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Οἱ δὲ, διαμείναντες ἀβλαβεῖς, ὁ μὲν Ἅγιος Παῦλος, πάλω προσδεθείς σιδηρῶ, μολύβδοις τὰς σιαγόνας τύπεται, καὶ ἐκατέρωθεν ὑπὸ τεσσάρων ῥάβδοις πεπυρωμέναις περιπίρεται· ἡ δὲ Ἁγία Ἰουλιανῆ, εἰς πορνείον ἐκδοθεῖσα, καὶ Ἀγγέλου ἐπιστάσις ἐκ φθορᾶς διαφυλαχθεῖσα, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Παύλου βόθρῳ πυρὸς ἐμβάλλεται. Ἐκεῖθεν δὲ παραδόξως ἀναχθέντες, λαμπάσι πυρὸς ὄλου τὸ σῶμα καταφλέγονται, καὶ τελευταῖον τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θύρσου, Λευκίου, Κορωνάτου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν· καὶ ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν τοῖς Ἀρματίου.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσοῦς.

Ὁ νοῦς σου φαῖδρος, πυρακτούμενος σοφῆ τῷ θείῳ πόθῳ, ἠγαλλιᾶτο καὶ εὐφραίνετο, μέσον φλογὸς ἰσταμένου σου, ὡσπερ τῶν τριῶν ποτε Παίδων, μεθ' ὧν πιστῶς ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅρωντες φλογὸς, συνεστῶτάς σοι σοφῆ μέσον Ἀγγέλους, μορφῇ ἀρρήτῳ ἐξαστράπτοντας, οἱ θεωροὶ κατεπλήττοντο· καὶ πρὸς ὑμνωδίαν τραπέντες, τῷ Δεσπότη ἐκραύγαζον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοὶ καθαροῦ, συνεστῶς τοῖς νοεροῖς ὑμνεῖς Ἀγγέλοις, μέσον καμίνου ἀγαλλόμενος,

τὸν ὑπεράγαθον Κύριον, ὡσπερ χαλινοῦντα τὴν φλόγα, καὶ μελωδοῦντά σε σώζοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Χωρίον Θεοῦ, καὶ παλάτιον τερπνὸν καὶ θείος θρόνος, ἐν ᾧ καθίσας ἠτοιμάσατο, πᾶσι καθέδραν οὐράνιον, ὡφθης Παναγία Παρθένε· διὰ τοῦτό σοι κράζομεν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἀκαταγώνιστον ὄρων, ὁ παράφρων δικαστῆς σὲ Γενναϊόφρον, ἐν τῷ λωροτομῆσθαι, μέχρις ὀστέων αὐτῶν, προσάγει ὄνυξι σπαράττων σε, πληγαῖς ἀφορήτους, πληγωθεὶς ἀνιάτως.

Ῥῆμα Θεοῦ ἐξ οὐρανοῦ, εἰς ἐπήκοον παντὸς τοῦ πλήθους Μάρτυς, προσηνέχθη σοι Μύρων, πρὸς τὰς ἐνεῖσε καλοῦν, ἀρρήτους καταπαύσεις ἐνδοξε, καὶ τὰς τῶν Ἀγγέλων, τερπνὰς χοροστασίας.

Ἰστασο ὡσπερ Δανιὴλ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θηρῶν εὐλαβουμένων, τὸ μακάριον πάθος, καὶ τῶν ἀγῶνων τῶν σῶν, παμμακάριον τὸ ἄπειρον μέγεθος, ζώσῃ τε φωνῇ σου, ἀντιλαμβανομένων.

Θεοτοκίον.

Νυγεῖς τῷ βέλει τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ψυχὴν ὀλοτελῶς ἐτραυματίστην, καὶ ἀνιάτα πάσχῳ· ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ἀρρήτως τεκουσα Πανάμωμε, ἴασαί με σῶσον, ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων
» τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν
» φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεὸν, ὑμνεῖ-
» τε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἰνα τὴν μέλλουσαν δόξαν, καὶ τὸ ἄφραστον κάλλος, Χριστοῦ τοῦ ἀθλοθέτου κατιδεῖν, ἀξιωθῆς Γενναϊότατε, ὑποκλίνεις αὐχένα, καὶ δέχη τὴν τοῦ ξίφους ἐκτομὴν· καὶ χαρᾶς τῶν Μαρτύρων, πληροῖς τὰς θείας φάλαγγας.

Ὅσπερ ἠδύπνοον μύρον, ἀξιάγαστε Μύρων, ὠμυρίζουσα καρδίας τῶν πιστῶν, ἡ ἀξιάγαστος μνήμη σου, τοῖς ποθοῦσιν ἐπέστη· ἐν ἡ πανηγυρίζοντας ἡμᾶς, εὐωδίας ἐνθέου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις πλήρωσον.

Σοῦ Ἀχαΐα καυχᾶται, τοῖς σπαργάνοις καὶ ἀθλοῖς, γενναῖε τοῦ Κυρίου Ἀθλητά· πλέον δὲ τέρπεται Κύζικος, τὸ πολυάθλον σῶμα, κα-

τέχουσα ὡς ὄλβον ἀληθῆ, καὶ πηγὴν ἰαμάτων,
καὶ νόσων καθαρτήριον.

Η τῶν Ἀγίων ἀπάντων, ἐκλεκτὴ ἐν ὑψί-
στοις, μητρόπολις Σιών ἢ νοπη, τῶν πρω-
τοτόκων ὡς γέγραπται, ἢ σεπτὴ Ἐκκλησία, ὡς
Μάρτυρα αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, δυσωποῦντά σε ἔχει,
Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν βοῶμέν σοι πάντες, τοῦ Ἀγγέλου
Παρθένε, παλάτιον καὶ θρόνε τοῦ Θεοῦ·
Χαῖρε, δι' ἧς ἠξιώθημεν, οὐρανῶν βασιλείας, οἱ
πάλαι ἀπωσθέντες τῆ φθορᾷ, καὶ τὸ κάλλος
τὸ πρῶτον, ἀφρόνως ἀπολέσαντες.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σο-
» φία, ἠκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ,
» βρώσει φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας
» Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς,
» οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μυρίπνοον ὡς ῥόδον σε, ἡ Ἐκκλησία κέ-
κτηται, Μύρων πολυάθλε Μάρτυς· τοῦ
γὰρ Χριστοῦ εὐωδία, ἐδείχθης παναοίδιμε, ὑ-
πὲρ οὗ χαίρων ἠθλησας, παρ' οὗ καὶ δόξης ἔ-
τυχες· πρὸς ὃν αἰεὶ μνημονεύεις, τῶν σὲ τιμών-
των ἐκ πόθου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μετὰ βροντῆς ἐν νεφέλαις, τοὺς Ἀποστό-
λους ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὴν τεκοῦσαν ἐκ-
πέμπει, πόθῳ κηδεύοντάς αὐτήν· κατέρχεται
δὲ καὶ οὗτος, δορυφορούντων Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Νύμφην σε τοῦ Θεοῦ, ἡ ἄνω βασιλεία, τῶν
ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, προσδέχεται Παρθένε,
πρὸς σὸν Υἱὸν χωρήσασαν.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι,
Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων,
παντοδυνάμῳ νεύματι.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Δόξα ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ γῆς εὐφροσύνη· ἡ γὰρ
τοῦ Κτίστου Μήτηρ, χερσὶ ταῖς τοῦ Δε-
σπότη, ψυχὴν νῦν παρατίθησι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'. Λέοντος Δεσπότη.

Πιστούμενος Ἰησοῦς, ὁ Υἱὸς σου Θεοτόκε
καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὰς δύο φύσεις αὐτοῦ,
ὡς μὲν ἄνθρωπος θνήσκει, ὡς δὲ Θεὸς ἐξανί-
σταται. Καὶ σὲ Θεομήτορ, νόμῳ φύσεως θά-
νεϊν εὐδόκησεν, ἵνα μὴ τοῖς ἀπίστοις, φαντασία

νομισθῆ ἢ οἰκονομία. Μετέβης δὲ πρὸς οὐρα-
νοὺς ἢ ἐπουράνιος νύμφη, ὡς ἐκ παστοῦ τοῦ
σκήνου σου, γῆθεν ἀπάρασα. Ἠγιασθῆ ὁ αἰ-
θὴρ ἐν τῇ ἀνόδῳ σου, ὡς ἐφωτίσθη ἡ γῆ ἐν τῷ
τόκῳ σε. Προπέμπουσιν Ἀπόστολοι, καὶ Ἀγγε-
λοι ὑποδέχονται. Ὅθεν κηδεύσαντες τὸ πανά-
χραντον σῶμά σου, καὶ ἐπιτάφιον ὕμνον ἐξά-
δοντες, μετάρσιον ἔβλεπον, καὶ φόβῳ ἔλεγον·
Αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τῆ Ὑψίστου· αὐ-
τὸς γὰρ ἐν μέσῳ σου, καὶ οὐ σαλευθήσῃ. Ἀλλ'
ὦ πολυῦμνητε Κόρη, μὴ διαλίπῃς ἡμᾶς ἐπο-
πτεύουσα· ἡμεῖς γὰρ λαὸς σου, καὶ πρόβατα
νομῆς σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεικλήμεθα, αἰ-
τούμενοι διὰ σοῦ σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ γίνεται ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΗ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Φλώρου
καὶ Λαύρου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς
γ'. καὶ τῶν Ἀγίων γ'.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Ἰδωκας σημείωσιν.

Οὕχ ἄρμα πυρίμορφον, τῶν ἀπὸ γῆς σε με-
τέστησεν, ὡς Ἥλιαν τὸν δίκαιον· ἀλλ'
αὐτὸς ὁ ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, ἐν χερσὶν οἰ-
κειαῖς, τὴν παναγίαν σου ψυχὴν, ὡς ὑπεράμω-
μον προσλαβόμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσε· καὶ
παραδόξως σε Ἀχραντε, μεταστήσας ἐτίμησεν,
ἐν χαρᾷ ὑπὲρ ἔννοιαν.

Δεῦτε ὦ φιλέορτοι, τῆς Θεομήτορος σήμερον,
τὴν ἀγίαν Μετάστασιν, φαιδρῶς ἑορτά-
σωμεν· ἐν χερσὶ γὰρ ὄντως, τοῦ ἐξ ἀκηράτου,
Πατρὸς ἐκλάμψαντος τὸ πρὶν, καὶ ἐπ' ἐσχά-
των ἐκ τῆς νηδύος αὐτῆς, τὴν θείαν καὶ πα-
νάχραντον, ψυχὴν παρέθετο χαίρουσα, Ἰησοῦ
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ πρεσβεύει σωθῆναι ἡμᾶς.

Θαῦμα φρικωδέστατον, ἢ ἐν γαστρὶ τὸν ἀ-
χώρητον, Βασιλέα βαστάσασα, τάφῳ κα-
τατίθεται· καὶ Ἀγγέλων δῆμοι, σὺν τοῖς Ἀπο-
στόλοις, φόβῳ κηδεύουσιν αὐτῆς, τὸ θεοδόχον
Σῶμα καὶ τίμιον· καὶ τοῦτο δὲ μετάρσιον, εἰς
οὐρανοὺς ἀνεβίβασεν, Ἰησοῦς ὁ Υἱὸς αὐτῆς,
καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στιχηρὰ τῶν Ἀγίων, ὁμοια.

Λίθοι τελειότατοι, τῷ μαρτυρίῳ τεμνόμενοι,
καὶ ποιναῖς λαξευόμενοι, οἱ Ἅγιοι ὠφθη-

σαν, οἰκοδομηθέντες, εἰς ναὸν Κυρίου, καὶ τῶν εἰδώλων τοὺς βωμοὺς, καὶ τὰ τεμένη κατεδαφίσαντες. Αὐτοὺς οὖν μακαρίσωμεν, ὡς Παραδείσου οἰκήτορας, ὡς ναοῦ ἀναθήματα, οὐρανοῦ ὑπάρχοντας.

Χάριν ἀπαντήσατε, καὶ φωτισμὸν ἀπαρύσασθε, εὐφροσύνην καὶ ἔλεος, λειψάνοις προσψάλλοντες, ἱερῶν Μαρτύρων, Φλώρου τε καὶ Λαύρου, ἐξ ὧν πηγάζει δαφυλῶς, τῶν ἰαμάτων θεία ἐνέργεια· καὶ τούτους μακαρίζοντες, ὡς τοῦ Κυρίου θειράποντας, ἐκτενωῶς ἐκβοήσωμεν· Ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Λάκκω συγκλειόμενοι, καὶ ὑπὸ γῆν καλυπτόμενοι, ἀπηνεῖα δικάζοντες, θείαις εἰσηγήσεσι, καὶ ἀπακαλύψει, Πνεύματος Ἁγίου, ἐφανερώθητε ἡμῖν, ὡσπερ ἀστέρες ἐναπαστραπτοντες, σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ ἰαμάτων χαρίσματα, Ἀθλοφόροι αὐτάδελφοι, τῶν Ἀγγέλων ὁμόσηνοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὴν Παναγίαν Παρθένον ἀγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προῆλθε, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, κρίζοντες καὶ λέγοντες· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί. Μακαρία ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν. Αὐτῆ ταῖς ἀγίαις χερσὶ τὴν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε Ἀχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαΐ.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· ἰδοὺ γὰρ, ἡ τῆ Ὑψίστου Μήτηρ, ἡ πάνταγνος Παρθένος, θανούσα παραγίνεται.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ηθροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Στίχ. Ὁμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Υμνον αἱ οὐρανῶν, ἐξάρξατε Δυναμεις, σὺν τοῖς ἐκ τῶν περάτων, τοῦ Λόγου μύσταις ἅμα, τῇ μόνῃ Θεομήτορι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Δαυϊτικὴν ὥδην σήμερον λαοὶ, ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἀπενεχθήσονται, φησὶ, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεωθήμεν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Δεσπότου, ἐνδόξως καὶ ὑπὲρ λόγον μετατίθεται. Ἦν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες, βοῶμεν καὶ λέγομεν· Σῶσον ἡμᾶς, τοὺς ὁμολογοῦντάς σε Θεο-

τόκον, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆ ἐνδόξῳ μνήμῃ σου, ἡ οἰκουμένη, τῷ ἀύλω Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Κελεύσει τοῦ Κτίστου σου, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, νεφέλη συνήθροισας τοὺς Ἀποστόλους τὴν σὴν, ἰδέσθαι Μετάστασιν· ὅθεν καὶ μετὰ δόξης, καὶ πολλῆς εὐφροσύνης, ἐκήδευσαν ἀνυμνῶντες, τὸ πανάχραντον σῶμα, τῆς σῆς μακαριότητος Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τερπνὴν ἀνυμνῶ Μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ταῖς φωταυγέσιν ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, περιλαμπόμενοι, τὰ ζοφερά νέφη, τῆς ψυχῆς μου λύσατε, τὴν φωτοφόρον Ἄγιοι, καὶ σεπτὴν ὑμῶν μνήμην, ὅπως ὑμνήσω γηθόμενος, Μάρτυρες Χριστοῦ γενναιότατοι.

Επὶ τὴν πέτραν τῆς ἀμώμου πίστεως, οἰκοδομήσαντες, δι' ἀρετῶν θείων, ἑαυτοὺς Μακάριοι, περικαλλῆς ἐδείχθητε, καὶ τερπνότητος οἶκος· ἐν ᾧ Πατὴρ κατεσκήνωσε, καὶ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Ρίζοτομοῦντες τὴν τῆς πλάνης ἀκανθαν, οἱ μεγαλώνυμοι, τῷ τμητικῷ λόγῳ, τῆς ἐν-θέου πίστεως, καρδίας κατενέωσαν, χερσωθείσας ἀπάτη, καὶ καρποφόρους ἀνέδειξαν, πῆστιν βλαστανούσας ἀμώμητον. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἐβλάστησας, ρίζα ἀπότιστε, τὸν φυτουργὸν πάντων, ἄνθρωπον γενόμενον, καὶ πάθη ὑπομείναντα· ὃν παθούντες οἱ θεῖοι, πιστῶς ἐνήθλησαν Μάρτυρες, ἄχραντε Παρθένε πανύμνητε.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νόμον θεῖον πληροῦντες, πανευκλεεῖς Μάρτυρες, πένησι πλουσίως τὸν ἄρτον ἐχορηγήσατε, καὶ πρὸς εὐσέβειαν, καθωδηγήσατε θείαν, σωτηρίας πρόξενοι, τούτοις γενόμενοι.

Η δυνάς ἢ φωσφόρος, τῶν Ἀθλητῶν λάμψασα, ταῖς τῶν θυμασιῶν ἀκτῖσι, σκότος ἀπήλασε, πλάνης πολύθεον, καὶ πλανωμένους πρὸς φέγγος, τῆς ἐνθέου πίστεως, πάντας ὠδήγησε.

Νηπιάζοντα δῆμον, πανευσεβῶς Μάρτυρες, θείαις ὑποθήκαις, πρὸς τρίβον ἐνθέου γνώσεως, καθωδηγήσατε, καὶ τῆς βωμῶν τῶν δαιμόνων, προσευχῇ μακάριοι, κατηδαφίσατε.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Κόρη, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, Λόγος ὁ ἐπέκεινα πάσης, ἀρχῆς νοούμενος, σῶζε τὴν πόλιν σου, καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, πάσης περιστάσεως, θεοχαρίτωτε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στε-
» ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ
» ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
» λάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τοὺς σοφῆς ἀριστείας καὶ ἀθληταῖς, ἐν ὧδαῖς κατὰ χρέος πάντες πιστοὶ, Φλώρον εὐφημήσωμεν, καὶ τὸν πάνσοφον Λαῦρον· τὸν γὰρ Χριστὸν ἐκήρυξαν, Θεὸν προαιώνιον, καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, ἀθλήσει κατήργησαν· ὅθεν τοὺς τυράννους, καταισχύναντες πίστει, τῆς δόξης ἐπέτυχον, τῆς ἀφθάρτου τῇ χάριτι. Διὰ τοῦτο βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἐορτῆς, ὁμοιον.

Η Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σποράς, σαρκωθέντα τεκοῦσα δίχα φθοράς, τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ, καὶ πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε τὴν αὔλον· ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομητορ πανάμωμε. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν θείαν σου Κοίμησιν.

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Νεανικῶς, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενοι, οἱ γενναῖοι, τοῦτον κατηδάφισαν, τῷ τοῦ Σταυροῦ, ὄπλῳ κραταιῶς· καὶ τοὺς συντριβέντας, τῇ ἀμαρτία ἐτέλεσαν, ναοὺς Κυρίου ζώντας, εὐσεβῶς μελωδοῦντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπὸ Χριστοῦ, λίθου τμηθέντος, ὡς γέγραπται, ἀπὸ ὄρους, Κόρης τῆς θεόπαιδος, δυναμωθέντες πανευκλεῶς, Ἅγιοι, εἰδώλων τὴν συντριβὴν ἀπειργάσασθε· καὶ ἦρθητε πρὸς ὕψος, ἐμφανῆς σωτηρίου, καὶ Ἄγγελοι σαφῶς ὡμοιώθητε.

Μίαν αὐγὴν, τῆς τρισηλίου Θεότητος, τοῖς ἀθέοις, χαίρουσα κατήγγειλε, δυνάς σεπτῆ, ἢ τῶν ἀθλητῶν, Φλώρος τε καὶ Λαῦρος· καὶ Μαρτυρίου ποτήριον, ἐξέπιε προθύμως, τῷ Χριστῷ μελωδοῦσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ Θεοῦ, ὑποκλιθέντες ὑπέκλιναν, ἀνομοῦντας, τοῦτον μόνον σέβεσθαι, τῇ ὑπανοίξει τῶν ὀφθαλμῶν, τὰς τῆς διανοίας, αὐτῶν ὀράσεις φωτίσαντες, οἱ Μάρτυρες οἱ θείοι, οἱ φωστῆρες οἱ δύο, οἱ τὰ πέρατα κόσμου φωτίζοντες.

Θεοτοκίον.

Ως καθαρὰν, τῶν γενεῶν ἐξελέξατο, Θεοτόκε, σὲ τὴν ἀειπάρθενον, ὁ πλαστοουργός, πάντων καὶ Θεός, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, παλάτιον ἀπειργάσατο, ἀμόλυντον, ὁ μόνος, Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ἐκ σοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἐπέφανε.

Ὡδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Μερισμὸν οὐχ ὑπέστη, θεία ξυνωρίς τῶν Μαρτύρων ἀυτάδελφος· τῇ γὰρ ἀμερίστω, καὶ Ἁγία Τριάδι πιστεύσασα, ἐν μιᾷ ἐλπίδι, τοὺς μερισμῷ πλάνης ἀτόπου, συσχεθέντας συνῆψεν ἐν χάριτι.

Αληθείας σπαρτίῳ, τῷ λαξευτηρίῳ τε τῆς θείας γνώσεως, τὰς λιθῶδεις φρένας, εὐσεβῶς Ἀθλοφόροι λαξεύοντες, ναοὺς τῆς Τριάδος, πανευσεβῶς ἐνθέῳ σθένει, ἀπειργάσασθε λάμψει τοῦ Πνεύματος.

Ρίζοτόμοι κακίας, πάσης ἀνεδείχθητε Μάρτυρες ἐνδοξοὶ· φυτουργοὶ δὲ πάσης, εὐσεβείας καὶ λόγους καὶ πράγμασι, τὸν ἐκφύντα κλάδον, τοῦ Ἰεσσαὶ ἐκ ρίζης θείας, ἐν ἀβάτοις καρδίαις φυτεύσαντες.

Θεοτοκίον.

Τὸ πρὸ πάντων αἰώνων, Κόρη ἀποκείμενον μέγα μυστήριον, ὅπερ οὐκ ἐγνώσθη, γενεαῖς προλαβούσαις πανάμωμε, διὰ σοῦ ἐφάνη, Λόγος Πατρός ὁ πρὸ αἰώνων, σαρκωθείς καὶ γενόμενος ἄνθρωπος.

Ὡδὴ ς'. Πάσθητί μοι Σωτήρ.

Υπομονῇ ἀκλινεῖ, τοὺς ἀνομοῦντας τροπούμενοι, οἱ ἔννομοι Ἀθληταί, Χριστοῦ ἀξιέπαινον, τέλος ἀπηνέγκαντο, μὴ καταχωσθέντες, ἀσεβείας ματαιότητι.

Ρομφαία τοῦ δυνατοῦ, ἀναδεικνύμενοι Πνεύματος, ἐτρώσατε δυσμενεῖς, ἀσάρκεις Μακάριοι, καὶ πάθος μακάριον, τοῦ πλευράν τρωθέντος, εὐσεβῶς ἐξεικονίσατε.

Ως δύο περικαλλεῖς, μαστοὶ Ἀοίδιμοὶ ὤφθητε, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, οὐ γάλα προχέοντες, ἀλλὰ χάριν ἀφθονον, καὶ σωτηριώδη, ἰαμάτων ἀναβλύζοντες.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, τῇ ἀμαρτίᾳ θεράπευσον, τὸν ἰατρὸν τῶν ψυχῶν, κηρύσσασα Πάναγνε· ὃν οἱ Θεῖοι Μάρτυρες, καθομολογοῦντες, ἰατροὶ παθῶν ἐδείχθησαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φλώρου καὶ Λαύρου.

Στίχοι.

Δίψει τελευτῆς τῆς ὑπὲρ Θεοῦ Λόγου,
Χωρῶσι Φλώρος καὶ Λαῦρος πρὸς τὸ φρέαρ.
Φλώρω ἄμ' ὄγδοάτη δεκάτη φρέαρ εἰσέδου
Λαῦρος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἀδελφοὶ ὑπῆρχον δίδυμοι, λιθοξόοι τὴν τέχνην, ἣν ἐπαυθῆσαν ὑπὸ Προκλου καὶ Μαξίμου. Μετὰ δὲ τὴν τῶν διδασκάλων ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίαν, καταλιπόντες τὰς ἐν Βυζαντίῳ διατριβάς, παρεγένοντο ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ, ἐν χώρᾳ τῆς Δαρδανίας, ἐν πόλει Οὐλπιανῶν. Ἐνθα παρὰ Λουκίῳ τῷ Ἡγεμόνι μεταλλάτινα διερευνῶντες, τὴν οἰκίαν τέχνην εἰργάζοντο. Εἶτα παρ' αὐτοῦ ἀποστέλλονται πρὸς Λικίνιον τὸν υἱὸν Ἐλπίδιᾶς τῆς Βασιλίσσης· οἷς ὁ Λικίνιος παρέσχετο χρήματα, καὶ τὴν διὰ χειρῶν προμήθειαν, καὶ ἐκέλευσεν αὐτοῖς ἀνεγείραι τοῖς εἰδώλοις ναὸν, τυπώσας αὐτὸν καὶ διαγράψας ἐν σχήματι. Οἱ δὲ Ἅγιοι τὰ μὲν χρήματα τοῖς ἐνδεέσι διενείμαντο, καὶ νυκτὸς τῇ πρὸς Θεὸν ἐσχόλαζον προσευχῇ. Μεθ' ἡμέραν δὲ τῶν ἔργων ἀπτόμενοι, ᾤοντο τὸν ναὸν ἐκαλλιέργου καὶ ἐξεπόνου.

Ὡς δὲ δι' ὀλίγων ἡμερῶν συνετελέσθη, καὶ τὸν ἀπαρτισμὸν ἔλαβεν, Ἀγγέλου συναντιλαμβανομένου, καὶ τοὺς Ἁγίους συνεπισχύοντος, εὐθὺς Μερέντιος ὁ ἱερεὺς ἐπίστευσεν εἰς Χριστὸν, ἥδη προπιστεύσαντος, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίου, διὰ τὸ ἀνοιχθῆναι τὸν τυφλὸν αὐτοῦ ὀφθαλμὸν παρὰ τῶν Ἁγίων· καὶ τοὺς πτωχοὺς συναγαγόντες οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, οἷς παρέσχον τὰ χρήματα, σχοινίοις τοὺς τραχήλους τῶν ξοάνων διέλαβον, καὶ πρὸς γῆν ταῦτα καθείκυσαν. Εἶτα, ἀνάφαντες φῶτα πολλὰ, τὸν ναὸν καθιέρωσαν, ἐπιλέγοντες· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, Ἀποστόλων καύχημα, Μαρτύρων ἀγαλλίαμα, ὧν τὸ κήρυγμα, Τριάς ἡ ὁμοούσιος. Προηγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ τύπος τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Τοῦτο δὲ γινούσ ὁ Λικίνιος, καὶ κελύσας ἐξαφθῆναι

κάμινον, προσέταξε τοὺς πτωχοὺς ἐμβληθῆναι· ἐν ᾗ ριφέντες, τὰ ἑαυτῶν παρέδωκαν πνεύματα. Οἱ δὲ Ἅγιοι Φλώρος καὶ Λαῦρος, ἐν ἄξιον ἀμάξης προσδεθέντες, ἐτύφθησαν. Εἶτα ἐξαπεστάλησαν Λύκῳ· οὗς ὁ Λύκων δεξάμενος, ἐν βαθεῖ συνέκλεισε φρέατι. Ἐν ᾧ κατελθόντες, καὶ δεήσεις τῷ Θεῷ ὑπὲρ τε τῶν μνησθησομένων αὐτῶν, καὶ τῆς κοσμικῆς εὐσταθείας, καὶ τοῦ παύσασθαι τὸν διωγμὸν, προσενεγκόντες, τὰς ἑαυτῶν ἀφῆκαν ψυχὰς. Χρόνοι δὲ ὕστερον ἀνηνέχθησαν τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα, καὶ ἐν γλωσσοκόμοις κατετέθησαν ἐντίμως, μύρα καὶ πηγὰς ἰάσεων τοῖς προσπελάζουσι βρύνοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία τῶν πενήτων πληθὺς, ἢ τὰ εἰδῶλα συντρίψασα, πυρὶ ἐτελειώθη.

Στίχ. Πένητες ἄνδρες πλοῦτον εὖρον ἀθρόον,

Τὸ σύντροφον δὸς, εἰς τὸ πῦρ λελοιπότες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἐρμοῦ, Σεραπίωνος, καὶ Πολυαίνου.

Στίχ. Ἐρμῶ βιαίως ἐν πέτραις συρομένῳ,

Ἵπῆρξε πέτρα προσφυγὴ λαγῶ πόλος.

Τὸν ἐκ πέτρας πάνδεινον ἐλκυσμὸν φέρει,
Καὶ Σεραπίων, ὁ πλέον στερρόδος πέτρας.

Ὁ Πολύαινος αἶμα χεῖ συρεῖς πέτραις

Ἵπὲρ Χριστοῦ, χέαντος ἐκ πέτρας ὕδωρ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν ἐκ Ρώμης· καὶ διαβληθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, ὅτι τὸν Χριστὸν σέβονται, τὰ δὲ εἰδῶλα βδελύσσονται, τῷ Ἐπάρχῳ παρέστησαν Ρώμης· καὶ ὁμολογήσαντες παρρησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, πρῶτον μὲν ἐν σκοτεινῇ καὶ δυσώδει καθείργνυνται φυλακῇ. Εἶτα, ἐξαχθέντες ἐκεῖθεν, καὶ ὄνσαι τοῖς εἰδώλοις μὴ καταδεξάμενοι, διὰ στενωπῶν καὶ δυσπορεύτων καὶ πετρωδῶν τόπων σύρονται, καὶ ἐν τῷ σύρεσθαι, τῷ Θεῷ τὰς ψυχὰς παρέθεντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γουλιανῆς, πλησίον τοῦ Στροβύλου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λέοντος, ὃς ἠθλησε παρὰ τὴν θάλασσαν, πλησίον Μύρων τῆς Λυκίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ τέσσαρες Ἀσκηταὶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀδελφότης τέθηκεν ἀνδρῶν τεσσάρων,
Τὰ κῶλα θέντες εἰς ἐρημίαν μίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν, Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἰωάννου καὶ Γεωργίου.

Στίχ. Ὁ Γεώργιος « Ὡς κελύεις Χριστέ μου,

Ἐφασκε θνήσκων « ἔρχομαι κληθεὶς ἄνω ».

Σκυθρωπὰ τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας,
Στέρησιν οὐ φέροντα τὴν Ἰωάννου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἰλίνους λιθίνους τε, θεοὺς ἀθέων κατασρεψάμενοι, στήλας θεογνωσίας, Λαῦρος καὶ Φλώρος οἱ μεγαλώνυμοι, τοῖς μελωδοῦσιν ἑαυ-

τούς ανέστησαν· Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πάρχοντες ἔμπλεοι, πυρός τοῦ Θεοῦ Μάρτυρες Πνεύματος, τοὺς καμίνω βληθῆναι, ὁσίους ἄνδρας, κατακριθέντας δεινῶς, ταῖς ἐπομβρίαις τῶν Θεῶν εὐχῶν ὑμῶν, διετηρήσατε ἀσινεῖς ἔνδοξοι Μάρτυρες.

Νοσοῦσι τὴν ἴασιν, ἀδικουμένοις τὴν ἀπολύτρωσιν, κινδυνεύουσι πᾶσι, τὴν σωτηρίαν αἰεὶ παρέχουσι, Φλῶρος καὶ Λαῦρος βοῶντες οἱ Μάρτυρες· Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ως ῥόδον κοιλάδων σε, τοῦ βίου Κόρη Θεός ἐκλέγεται· καὶ ἐν σοὶ κατοικήσας, σαρκὶ προῆλθεν εὐωδιάζων ἡμᾶς, Θεογνωσίας πνοαῖς παναμώμητε, τοὺς Θεοτόκον αἰεὶ ὁμολογοῦντάς σε.

ᾠδὴ ἡ. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ρήματι ζῶντι τρέφοντες, τὰς ψυχὰς Παναοίδιμοι, τὰς λιμῶ τακείσας, σωτηρίου βρώσεως, πενήτων προμήθεια, καὶ ὀρφανῶν ἐδείχθητε, πᾶσιν ἐπαρκοῦντες καὶ Χριστὸν μελωδοῦντες· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γερωτάτην ἔχοντες, καὶ ζωὴν καὶ τελείωσιν, χρόνον ἐπιμήκιστον, σοφοὶ κρυπτόμενοι, ἐκ γῆς ἀνεδόθητε, ὑπὲρ αὐγὰς ἡλίου ἡμῖν, λάμπαντες ἀκτῖνας, παραδόξων θαυμαμάτων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δύο φωστῆρες ὥφθητε, νοητῶ στερεώματι, τῶ τῆς Ἐκκλησίας, ἱερῶς ἐμπρέψαντες, καὶ πᾶσαν φωτίζετε, περιφανῶς τὴν κτίσιν αἰεὶ, θαυματοποιῖαις, Ἀθλοφόροι βοῶντες· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Αγιωτέρα πέφυκας, τῶν Ἀγγέλων κηύσασα, Κόρη παναγία, τῶν Ἀγίων Ἁγίων, δι' οἴκτον γενόμενον, ὅπερ ἐσμέν ἀφύρτως βροτὸν, σῶσαι τοὺς αὐτὸν ἀναβοῶντας ἀπαύστως· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαιῶν ὁ
» τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, τῶ Δημιουργῶ, καὶ Λυτρωτῇ
» ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

ᾠδὴ Δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Γδοὺ δὴ ἀνεβόα πάλαι Δαυὶδ· Τί καλὸν καὶ ἡδονικὸν καὶ σωτήριον, ἀλλ' ἢ σαφῶς, Θεὸς ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτὸ, τὸ κατοικεῖν ἐν πνεύματι, ἀγωνισαμένους περιφανῶς, καὶ νίκην ἀραμένους, κατὰ τοῦ διαβόλου· οὓς ἐπαξίως μακαρίσωμεν.

Ωραῖοι ἀπεφάνθητε ὀφθαλμοί, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας ἐν χάριτι, καὶ ὀφθαλμοῖς, πάλαι πηρωθέντας σκότει δεινῶ, καὶ πρὸ θανάτου Ἁγιοι, καὶ μετὰ τὸ τέλος τὸ ἱερόν, ἠνοίξατε εἰς δόξαν τοῦ πάντων εὐεργέτου, Φλῶρε καὶ Λαῦρε ἀξιάγαστοι.

Σημείοις ἐναργέσι καὶ φοβεροῖς, ὁ Χριστὸς τὴν ταφὴν ὑμῶν Ἁγιοι, καὶ τὴν σορὸν, πάλαι ὡς προέφησε φανεροῖ· ἐν ἧ ταῖς καρτερώτατα, σώματα κατέκειντο ἱερῶς, ἀκτῖνας ἰαμάτων, ἐκπέμποντα πλουσίως, καὶ εὐωδία ἀξιεῖται.

Ηθεῖα καὶ φωσφόρος ὄντως δυαῖς, Λαῦρε Φλῶρε καλλίνικοι Μάρτυρες, ἐν οὐρανοῖς, πάντοτε Τριάδι τῇ παντουργῶ, παρεστηκότες λύτρωσιν, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν δεινῶν, αἰτήσασθε τοῖς πίστει, ὑμῶν τὴν Θεῖαν μνήμην, ἐπὶ τῆς γῆς πανηγυρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Φρικτὴ σου ἡ λοχεῖα Μήτηρ ἀγνή· οὐρανῶν γὰρ ὄν τρέμει τὰ τάγματα, Λόγον Θεοῦ, ἄνθρωπον γενόμενον ἐπὶ γῆς, ὑπερφυῶς ἐκήσας, μείνασα παρθένος ὡσπερ τὸ πρὶν· διό σε Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρδίᾳ, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
» κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὥφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σβ
» γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε
» Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι
» χίαι μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλαίριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ρωννύμεθα προσψαύοντες, τοῖς ἱεροῖς πανόλβιοι, ὑμῶν λειψάνοις ἐν πίστει, κατ' ἄμφω Λαῦρε καὶ Φλῶρε· Ἀλλ' ὡς Μεγαλομάρτυρες, μνεῖαν ἡμῶν πρὸς Κύριον, ποιεῖτε ὡς παρίστασθε, τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, λαμπρὰν καὶ πάμφωτον μνήμην.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεῖς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Χαῖρε Γεθσημανῆ, τὸ τέμενος τὸ θεῖον, τῆς μόνης Θεοτόκου, ἐν ᾧ περ ἀνεκλίθη, ἀπάντων ἡ Βασίλισσα.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Η Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ μόνη Θεοτόκος, ὑπερευλογημένη, μεθίσταται ἐνδόξως, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Στίχ. Ὄμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ὑμνήσατε χορεῖαι· ἡ γὰρ Παρθένος Μήτηρ, μετέστη παραδόξως, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν πάνσεπτόν σε Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἰκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ, δεόμεθα, τῶν εἰς σέ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθίας.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΘ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνδρέα τῷ Στρατηλάτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ δισχλίων πεντακοσίων ἐννεήκοντα τριῶν.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ρήμάτων τοῦ σεπτοῦ Γαβριὴλ, τὸ Χαῖρέ σοι βοῶμεν ἀγνή, μεμνημένοι· ἀλλ' ὡς ἀχραντε σεμνή, καὶ Μήτηρ τοῦ Κυρίου, πρὸς τοῦτον μεταστᾶσα, μνεῖαν ποιοῦ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Η ἀπειρος Σοφία Θεοῦ, τὸν οἶκον ἑαυτῆς ὑπὲρ νοῦν, Θεοτόκε, ὠκοδόμησεν ἐκ σου, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· καὶ νῦν σε πρὸς αὐλοῦς, σκηναῖς μετέθηκε πανύμνητε.

Ικέτης νῦν προσέρχομαι, σοὶ τῇ Μητρὶ τοῦ πάντων Θεοῦ, λυτρωθῆναι, ἐκ παντοίων πειρασμῶν· ἀλλ' ὡς Θεογεννήτορ, συνοῦσα τῷ Υἱῷ σου, Χριστιανῶν τὸ γένος φύλαττε.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ανδρείας ὑπόδειγμα δειχθεὶς, δῆμον παρεδάρρυνας, καθυπεισδῦναι τὸ στάδιον, τὸ τῆς ἀθλήσεως, οἷα στρατηγέτης, τούτου προηγούμενος, Ἀνδρέα ἀθλοφόρε πανόλβιε· πιστοῖς δὲ πάντοτε, ἰαμάτων βρύεις νάματα, οὐρανόθεν χάριν κομισάμενος.

Ανδρείας ἐπώνυμος δειχθεὶς, ἀνδρικῶς ἠρίστευσας, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενος, καὶ τοῦτον ὤλεσας, Φαραῶ ὡς ἄλλον, ρεῖθροις τῶν αἱμάτων σου, βυθίσας πανστρατὶ Ἀξιόγαστε· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Οπλον ἀπροσμάχητον Σταυρὸν, Μάκαρ ἐνδυσάμενος, ὡς θυρεὸν τε καὶ θώρακα, πίστιν ἐνδέδυσαι, καὶ τοῖς ἐναντίοις, ὠφθης φοβερῶτατος, τροπούμενος τὰ τούτων στρατεύματα· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῆν Γάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, καὶ πρῶτος Ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν Θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορὸς, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὑμνολογοῦντες τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον· καὶ τὸ ζωαρχικὸν, καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες, ἔχαιρον πανύμνητε. Ὑπερθεν δὲ αἱ πανάγιοι, καὶ πρεσβύταται τῶν Ἀγγέλων Δυναμίς, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμενοι, κεκυφῦται ἀλλήλαις ἔλεγον· Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητήν· δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον. Διὸ περ καὶ ἡμεῖς, τὴν μνήμην σου ἑορτάζοντες, ἐκβοῶμέν σοι Πανύμνητε· Χριστιανῶν τὸ κέρασ ὑψωσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· ἰδοὺ γὰρ, ἡ τοῦ Ὑψίστου Μήτηρ, ἡ πάνταγενος Παρθένος, θανούσα παραγίνεται.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ηθροισται ὁ χορὸς, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περᾶτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Στίχ. Ὄμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Πόλις νέα Σιών, χαίρε· ὁ Βασιλεὺς σου, ἐλήλυθεν ἐν δόξῃ, μορφῆς τοῦ Θεανθρώπου, ἀύλως ἦν ἐμόρφωσε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα· δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφάπλοϊ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετοκυῖαν τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον· καὶ ἡ γῆ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδίδουσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται καὶ εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες, ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι· Συγγενοῦς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάθη Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἑορταζόντων, τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καθορῶσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τὴν Μετάστασιν τὴν σὴν, ἄχραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη πανύμνητε Παναγία, ἔχοντες βουλήν τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ, στίφος Μαθητῶν συναθροίσασαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τὸ τίμιον, εἰς τὸν Παράδεισον σῶμά σου, Χριστὸν ὑμνοῦσαι, τὸν ζωοδότην, ὄντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Εν χερσὶ τοῦ δι ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστοουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ἀκήρατον μετέστησεν εὐφροσύνην· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἦμοις κροτῶ σε, Ἀνδρέα στρατηλάτα. Ἰωσήφ.

Ωδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ἰμνήσαι τὴν ἱεράν πανήγυριν, σοῦ προθεμένου μου, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος αὐγαῖς, τὴν ψυχὴν μου καταύγασον, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπέλασον, τῆς ἀγνωσίας Μάρτυς ἔνδοξε.

Μαρτύρων περιφανῶς λαμπρότητα, μάκαρ ἐπλούτησας, ἀνδρειοφρόνως σθένει θείκῳ, συμπατήσας τὸν δόλιον, καὶ νικητὴς γενόμενος, Μάρτυς Ἀνδρέα μεγαλώνυμε.

Νεκρώσας τὰ ἐπὶ γῆς φρονήματα, Μάρτυς πολυάθλε, τῷ νεκρωθέντι Λόγῳ διὰ σέ, ἀνδρικῶς ἠκολούθησας, καὶ πρὸς ζωὴν ἀνώλεθρον, διὰ θανάτου μεταθέβηκας. Θεοτοκίον.

Ο σάρκα ὑπερβολῇ χρηστότητος, ἐκ σοῦ Πανάμωμε, εἰς σωτηρίαν πάντων τῶν πιστῶν, ἀληθῶς ἐνδυσάμενος, Θεὸς ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος, διπλοῦς ταῖς φύσεσι γνωρίζεται.

Ωδὴ γ΄. Εὐφραίνονται ἐπὶ σοί.

Ἰστίῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τῶν πειρασμῶν διεκπερῶν πέλαγος, τοὺς δυσμενεῖς ἔνδοξε, ρείθροις σῶν αἱμάτων ἐβύθισας.

Σκανδαλῶν τοῦ πονηροῦ, καὶ τῶν ἐκεῖθεν μηχανῶν ὑπερθεν, ὡς νικητὴς ἄριστος, Μάρτυς χρηματίσας δεδόξασται.

Κοσμούμενος εὐπρεπεῖ, στεφάνῳ Μάρτυς τῷ Χριστῷ πάντοτε, σὺν ἐκλεκτοῖς Μάρτυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει παρίστασαι.

Θεοτοκίον.

Ρυόμενον τοὺς βροτοὺς, τῆς τυραννίδος τοῦ ἐχθροῦ τέτοκας, τὸν τοῦ παντός Κύριον, Δέσποινα Παρθένε θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

• Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε Χριστέ κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχυὸς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ανδρεία τὴν ψυχὴν, κραταιούμενος Μάρτυς, ἠφάνισας ἐχθροῦ, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, καὶ χαίρων ἐνήθησας, καὶ Θεῷ εὐηρέστησας· ὅθεν ἅπαντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζομεν, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, Ἀνδρέα πανόλβιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Ο πάντιμος χορὸς, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεύσαι ἐν δόξῳ, τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε· οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες, ἦν πίστει ἑορτάζομεν.

Ωδὴ δ΄. Ἐπαρθένητα σε ἰδοῦσα.

Ο χυρώτατον ὡς τεῖχος ἡ Ἐκκλησία, σὲ κεκτημένη Πάνσοφε, ἐχθρῶν ἐναντίας, προσβολαῖς κραυγάζουσα, ἀκλόνητος σώζεται· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῖς ἐνθέοις ὑποδείγμασιν ὀχυρώσας, τὴν τῶν Μαρτύρων φαλαγγα, οἷα στρατηγέ-

της, σώματος ὡς φθείρεσθαι, Μακάριε μέλλοντος, φείδεσθαι μηδ' ὀλως, παρέπεισας.

Ως ῥομφαίαν ὀπλισάμενος τὴν ἀνδρείαν, καὶ ὡσπερ ξίφος δίστομον, Ἀνδρέα παμμακάρι, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ἐχθροὺς ἐξηφάνισας, οἷα στρατηγὸς γενναιότατος.

Σὲ τὸν πρόμαχον τῆς πίστεως εὐφημοῦμεν, ὡς ἀθλητὴν ἀήττητον, καὶ ἐπουρανίου, μέτοχον λαμπρότητος, καὶ κρήνην πηγαζούσαν, νάματα θαυμαίων τοῖς χρήζουσιν.

Θεοτοκίον.

Εὐφημοῦμέν σε τὸ καύχημα τῶν Μαρτύρων, καὶ τῶν πιστῶν διάσωμα, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, γλῶσσαι παναμώμητε· Θεὸν γὰρ ἐκύησας, μείνασα Παρθένος ἀμόλυντος.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ανδρείας ἀληθοῦς, χρηματίσας ἐπώνυμος, ἐδίωξας τοὺς ἐχθροὺς σου, καὶ εἰς τέλος Ἀνδρέα, παμμακάρι ἐξηφάνισας.

Νάματα τοῖς πιστοῖς, ἰαμάτων ἐκάστοτε, Πανεύφημε ἀναβλύζεις, τὴν σωτήριον χάριν, πλουτήσας τὴν τοῦ Πνεύματος.

Διέδραμεν εἰς γῆν, ἐπὶ πᾶσαν Θεόπνευστε, τὸ κλέος σου τῶν θαυμαίων, καὶ σεπτῆς μαρτυρίας, τὸ φέγγος θεία χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ρομφαῖαι τοῦ ἐχθροῦ, νῦν εἰς τέλος ἐξέλιπον, τεκούσης σου Θεοτόκε, τὸν τῆ λόγῃ τρωθέντα, καὶ κόσμον ἀναπλάσαντα.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Εθραύσας, τοῦ πονηροῦ τὰ κέντρα τοῖς πόνοισ σου, καὶ πρὸς τὴν ἄπονον δόξαν, μετετέθης χαίρων Μάρτυς Ἀνδρέα, στρατηλάτα, μαρτυρικῆς τιμίας τε φάλαγγος.

Αἵμασι, βραχυτάτοις ἠλλάξω λαμπρότητα, διακωνίζουσαν Μάικαρ, καὶ χαρὰν μηδέποτε τελευτῶσαν, καὶ στεφάνους, οὐρανίους καὶ φέγγος ἀνέσπερον.

Στρατὸς σοι, πολυάριθμος Μάρτυς συνήθλησε, καὶ τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἠριθμήθη μάικαρ σὺν σοὶ ἀξίως, γηθοσύνης, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων παρίστασθαι.

Θεοτοκίον.

Τέτοικας, ἀπορρήτως Πατρός τὸν συνάναρχον, ὁμοιωθέντα ἀνθρώποις, ὑπὲρ νῦν καὶ λόγον Θεογεννητοῦ· ὃν δυσώπει, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαυμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων δισχιλίων πεντακοσίων ἐννενήκοντα τριῶν.

Στίχοι.

Ἔστησε τμηθεὶς αἱμάτων λίμνας ὄχλος,
Σοὶ τῷ παραστήσαντι λίμνας ὑδάτων.

Ἐννεακαιδεκάτῃ τάμον Ἀνδρέου αὐχένα
λαμπρόν.

Οὗτος ὑπῆρχε κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ ἀσεβεστάτου Μαξιμιανῶ, στρατευόμενος ἐν τῇ ἀνατολικῇ χώρᾳ ὑπὸ Ἀντιόχου, τῆς ὅλης τάξεως στρατηγοῦντος. Ἀποσταλεὶς δὲ παρ' αὐτοῦ μεθ' ἑτέρων στρατιωτῶν κατὰ τῆς Περσικῆς δυνάμεως, παρελθούσης ἤδη τοὺς Ῥωμαίων ὄρους, καὶ τὴν ὑποκειμένην λυμαινομένης, ἐπικαλεσάμενος τὸν Χριστὸν, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ πείσας ἐπικαλεῖσθαι, τοὺς Πέρσας ἐτρέφατο, καὶ καταδιώξας διέφθειρε· καὶ τῇ ἀνελπίστῳ νίκῃ τοὺς σὺν αὐτῷ πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, δι' ἧς τῶν πολεμίων περιεγένετο, ἐπεσπάσατο. Διαβληθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πρὸς τὸν Ἀντιόχον, παρέστη αὐτῷ ὡς κατάδικος, καὶ αὐτὸς μὲν ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς πυρωθείσης ἀπλοῦται· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ στρατιῶται ἐν τετραγώνοις ξύλοις καθηλοῦνται τὰς χεῖρας. Εἶτα ὑπὸ χιλίων ἑτέρων στρατιωτῶν, τοῦ Ἀντιόχου προστάξαντος, τῶν ὀρίων τῆς χώρας ἀπελαύνονται· οὓς κατηγήσας ὁ Ἅγιος Μάρτυς, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μετήγαγε. Τοῦτο γνοὺς ὁ Ἀντιόχος, καὶ καταδιώξας, αὐτοὺς τε καὶ τοὺς συνόντας τῷ Ἁγίῳ στρατιώτας ἐξ ἀρχῆς, καὶ αὐτὸν τὸν πανένδοξον Μάρτυρα, ξίφει ἀναιρεθῆναι προσέταξε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τιμοθέου, Ἀγαπίου, καὶ Θέκλης.

Στίχ. Πυρεῖον ἢ κάμινος, ἐν μέσῳ φέρον
Ἄρωμα Τιμόθεον εὖοσμον μάλα.

Ἀγάπιος τὸ δῆγμα τοῦ θηρός φέρει,
Καὶ ψυχοδήκτης δάκνεται θῆρ καρδίαν.

Ἔμοιγε κλῆσις, Θέκλα· πατρίς, Βυζίη·
Γάζης τόπος, θέατρον· ἄθλον, θῆρ δάκνων.

Ο ἑνδοξος Μάρτυς Τιμόθεος εἶλκε τὸ γένος ἐκ Παλαιστίνης. Βίῳ δὲ καὶ λόγῳ κατηρτισμένος ὢν, διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας ἐγένετο. Συσχεθεὶς δὲ, καὶ παραστάς ἐν Γάζῃ τῷ Ἀρχοντι Οὐρβανῷ, καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ τῆς τῶν Χριστιανῶν μερίδος εἶναι εἰπὼν, καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ θεολογήσας οἰκονομίαν, καὶ τὴν εἰς ἡμᾶς ἐπιδημίαν καὶ σάρκωσιν, τύπτεται σφοδρῶς, καὶ παντοίων βασάνων ἰδέαις προσομιλεῖ· καὶ μηδ' ὀλως καμφθεὶς, πυρὶ παραδοθεὶς τελειοῦται. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει, Ἀγάπιος καὶ Θέκλα ἢ Βυζιῆτις, βασάνοις σφοδρῶς ἑτασθέντες, καὶ ἐπι τῆς Χριστοῦ πίστεως ἀντεχόμενοι, προσριφθέντες θηρίοις, τὸν τῆς μαρτυρίας στέφανον δι' αὐτῶν ἐκομίσαντο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων

Εὐτυχιανού τοῦ στρατιώτου, καὶ Στρατηγίου,
διὰ πυρὸς τελειωθέντων.

Στίχ. Εὐτυχιανὸς καίεται, κρίνας μέγα

τὴν καῦσιν εὐτύχημα, μικρὸν τὸ πάθος.

Ὁ Στρατήγιος, Χριστὸν ὡς ὄπλον φέρων,

βατεστρατήγει καὶ πυρᾶς διηρμένης.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ροαῖς αἱμάτων, πηγὴν ἐκθλύσαι πεποίηκας,
πᾶσαν νοσημάτων Μάρτυς ὡς ἀληθῶς, ἀλ-
γηδόνα θεραπεύουσαν, τῶν προσιόντων σοι, ἐν
ἀδιστατῶ πίστει θεόπνευστε.

Ἄγιον δῆμον, τῷ παναγίῳ Λόγῳ, Μάρτυς
σοφέ, ὅλον προσηγάγω αἷματι τὴν ζωὴν,
τὴν ἀγήρω κληρωσάμενον· μεθ' ὧν δυσώπησον,
ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τῷ θείῳ λύθρῳ, τῶν σῶν αἱμάτων χλαῖναν
σεαυτῷ, Μάρτυς πορφυρώσας, ταύτην τε
ξολισθεῖς, τῶν ὄλων βασιλεύοντι, συμβασιλεύεις
νῦν, νικητικῶς σεφάνῳ κοσμήμενος. Θεοτοκίον.

Ἡ τοὺς ἀνθρώπους, τῷ ὑπὲρ φύσιν θείῳ
τόκῳ σου, Κόρη προφανῶς θεώσασα ὡς
Θεὸν, ἀπορρήτως σωματώσασα, εὐλογημένη σὺ
ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ὦδὴ η. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Λεόντων ἀγρίων τὰς ὀρμαῖς, ἐπέσχεσ' Ἐνδο-
ξε, στερρόις ἀγῶσί σου, τυράννων ἄθεον
φρύαγμα, θείῳ σθένει ἐταπείνωσας, καὶ νικη-
τὴς πρὸς οὐρανοὺς βοῶν ἀνέδραμες· Εὐλογεῖτε
πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄγιων λαμπρότητας ἰδεῖν, καὶ κατοικεῖν
ἐν χαρᾷ, Μάρτυς ἠξιώσαι, ἀγωνισάμενος
ἀριστα, καὶ τελέσας τὸν ἀγῶνά σου, τῇ διαξί-
φους ἐκτομῇ· καὶ νῦν βοᾶς ἐν χαρᾷ· Εὐλογεῖτε
πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῷ θείῳ προστρέχοντες ναῶ θείου Μάρτυ-
ρος, φῶς κοιζόμεθα· τῇ θείᾳ ψαύοντες
πάντοτε, τῶν λειψάνων τούτου λάρνακι, ἀγια-
σμοῦ παρεκτικῆν, χάριν λαμβάνομεν, ἐκβαῶν-
τες· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἄγια Παρθένε ἢ Θεὸν, τὸν ὑπεράγιον, ἀρ-
ρήτως τέξασα, ὃν οἱ πανάγιοι Μάρτυρες,
ἐν σαδίῳ ὡρλόγησαν, ἀγιασμόν καὶ φωτισμόν,
ἡμῖν κατάπεμψον, ταῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα
ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
σματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ
δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ

εὐσεβείας ἐρασαί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐ-
λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὦδὴ θ. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἰδε φωταυγοῦς Ἀθλοφόρου, μνήμη ἐξέλαμψε
φωσφόρος, σκότος τῶν δαιμόνων μειοῦσα,
πιστοὺς δὲ πάντας καταφωτίζουσα· ταύτην
λαμπρῶς τελέσωμεν, τοῦτον ἀξίως μακαρί-
ζοντες.

Ὡφθης ὡσπερ ἥλιος μέγας, μέσον Ἀνδρέα
τῶν συνάθλων, τούτους πρὸς ἀνέσπερον
φέγγος, τῆς οὐρανίου Μάρτυς λαμπρότητος,
καθοδηγῶν τῷ λόγῳ σου· μεθ' ὧν σε πίστει μα-
καρίζομεν.

Σὲ τὸν φρυκτωρία θυμαίων, πᾶσαν φωτί-
ζοντα τὴν κτίσιν, σὲ τὸν ἀκλινη ἁγία-
νίτην, τῆς Ἐκκλησίας στύλον γενόμενον, καὶ
τῶν πιστῶν κραταίωμα, Μάρτυς Ἀνδρέα μα-
καρίζομεν.

Ἡ ἠθησας λειμῶνος ἐν μέσῳ, τῶν ἀθλοφόρων
ὡσπερ ῥόδον, φέρων μυσικὴν εὐωδίαν, καὶ
κατευφραίνων πιστῶν τὸ πλήρωμα, καὶ τὴν δυ-
σώδη Πάνσοφε, πλάνην διώκων θείᾳ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, νεύματι φέ-
ροντα τὰ πάντα, τῆτον ἐκδυσώπει χειρὸς
με, τοῦ ἀλλοτρίου ῥύσασθαι Δέσποινα, τὸν ὀρ-
θαδόξῳ πίσει σε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνοντα.

Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
σθ Παρθένε, ἀπρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χρι-
στός συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐ-
παγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνελθωμεν.

Ἀνδρέας ὁ πανεύφημος, στρατηλάτης καὶ
Μάρτυς, Σταυροῦ τῇ θείᾳ χάριτι, θρά-
σος τύραννον εἶλε, καὶ στέφος ἦρατο δόξης·
τούτῳ δὲ συνεκλάμπει, Μαρτύρων δῆμος ἐν-
θεος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, συνασπισμὸς, ἀρ-
ράγης ἀήττητος· ὧν τὴν μνήμην, φαιδρῶς πα-
νηγυρίζοντες, τὸν Χριστὸν ἀνυμνοῦμεν.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μετὰ βροντῆς ἐν νεφέλαις, τοὺς Ἀποστό-
λους ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὴν τεκθεσαν ἐκπέμ-
πει, πόθῳ κηδεύοντασ αὐτήν· κατέρχεται δὲ
καὶ οὗτος, δορυφορούντων Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Δίνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦγος β. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Ὡ τῶν ὑπερφυῶν, ἀγνή σου μυστηρίων! τοῦ
Θεοῦ γὰρ ὡς Μήτηρ, πρὸς τοῦτον Θεατέ-
κε, λαμπρῶς νῦν ἐξεδήμησας.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Κλίμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος τῆς πανάγνου, καὶ Θεοτόκου πέλει, ἀνάγων τοὺς ὑμνοῦντας, τὴν θείαν αὐτῆς Κοίμησιν.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Οὔτε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνῆλθον ἐν νεφέλαις, τὸ σῶμά σου κηδεῦσαι, Παρθένε οἱ Ἀπόστολοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Πάντες οἱ γηγενεῖς, συνδράμωμεν προθύμως, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, κηδεῦσαι τὴν τεκούσαν, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Καὶ ἡ λαιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Σαμουὴλ.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τοῦ Προφήτου γ'.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Οὔτε ὁ δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, ἐκ τῶν πανάγων σου αἱμάτων γενόμενος, ἐκ κόσμου σὲ μεταστῆσαι, καὶ πρὸς αὐτὸν ὡς ἀγνήν, προσλαβέσθαι ξένως ἐπευδόκησεν, αὐτοῦ ἀπεσύναξε, τοὺς ἰδίους κηδεῦσαί σε, διὰ νεφέλης, ὀπαδοὺς τούτου νεύματι, παραστήσας σοι, εἰς τιμὴν τῆς ἐξόδου σου· οἱ τινὲς θεασάμενοι, τῆς χάριτος ἔμπλει, γεγεννημένοι Παρθένε, σὲ ἱερῶς προσεκύνησαν, πιστῶς ἐκβοῶντες· Χαῖρε Κόσμω ἡ τεκούσα τὸ μέγα ἔλεος.

Πόθεν τὸ ἐπιγνώσθαι ὑμᾶς, τὴν ἐκ τοῦ σώματός μου ἐξοδόν; ἔφησεν, ἡ πάναγνος Θεοτόκος, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς· τί τὸ ξένον τοῦτο, τέκνα, θέαμα; Οἱ δέ· Ἄφνω, ἔφησαν, ἐν νεφέλαις ἐπήρθημεν, καὶ καθὼς βλέπεις τῆ σκηνῆ σου ἐπέστημεν, προσκυνῆσαί σε, ὡσπερ θρόνον πυρίμορφον, βλέψαι τε σοῦ τὴν ἐνδοξόν, καὶ θείαν Μετάστασιν, καὶ ταῖς παλάμαις κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σου σκηνώμα, σκηνὴ Παναγία, δι' ἧς εὐράτο ὁ κόσμος τὸ μέγα ἔλεος.

Κλίνην περιστῶτες τὴν σὴν, οἱ Μαθηταὶ τῆ Ἀυτρωτῆ, καὶ προπέμποντες, πρὸς τάφον, φύσεως νόμω, σὲ Παναγία ἀγνή, ἐξοδίου ὕμνος προσεφώνουν σοι· Σεμνὴ χαῖρε, λέγοντες, τοῦ Θεοῦ τὸ παλάτιον· χαῖρε ἐτοίμη, τῶν ἀνθρώπων

βοήθεια· χαῖρε ὄχημα, καθαρὸν τῆς Θεότητος. Ἀπιθὶ καὶ μετάβαινε, πρὸς ὄρη αἰώνια· σκηνώμα δόξης πρὸς θεῖα, νῦν κατασκηνώσῃ σκηνώματα, πιστοῖς αἰτουμένη, τὴν ἀνέκλειπτον εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δῶρον εὐαπόδεικτον, ἐκ μητρικῶν σε ἀνέθετο, ἀγκαλῶν ἢ κυήσασα, εὐχῆς γονιμώτατον, Σαμουὴλ καρπὸν σε, προσκληρωσαμένη, καὶ ἀποδοῦσα τῷ Θεῷ, τῷ εὐεργέτῃ καθάπερ ηὔξατο· διό σοι ἀνεπαύσατο, χάρις τοῦ Πνεύματος ἐνδοξε, ἀκακία συναύξοντι, καὶ φρονίσει ἐμπρέποντι.

Χρίσμα ἱερώτατον, ὡς ἱερεὺς περικείμενος, σὺ προβλέπεις τὰ ἐμπροσθεν· καὶ προσάξει θεῖα, χρίεις βασιλέας, καὶ τὰ ἐσόμενα δηλοῖς, κρίνων δικαίως Ἰσραηλίτην λαόν, ἀπαύστως παραβαίνοντα, καὶ τοῦ Θεοῦ μακρυνόμενον, Σαμουὴλ ἀξιάγαστε, θεοφόρε πανόλβιε.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγμασιν, οὐδὲ σκιαῖς ὡς τὸ πρότερον, πρὸς δὲ πρόσωπον πρόσωπον, ὄρας ὁ ἐπόθησας, τῆς σαρκὸς τὸν γνόφον, καὶ τὴν βαρύτητα, ὑπεξελθὼν καὶ οὐρανοῦς, περιπολεύων καὶ ἀγαλλόμενος, Προφήτα πανσεβάσμιε, τῶν Προφητῶν ἰσοστάσιε, τῶν Δικαίων συνόμιλε, τῶν Ἀγγέλων συμμετοχε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Τῆς Ἑορτῆς.

Τῆ ἀθανάτω σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μήτηρ τῆς ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίου διήρπαζον· καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι· οἱ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριὴλ, μελωδοῦντες ἀνεβόων· Χαῖρε κεχαριτωμένη. Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σε καὶ Θεόν ἡμῶν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Υμνοῖς σου τὸ σεπτὸν, καὶ θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, ἐβόων διχσῶται· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, στησώμεθα χορείαν, ἐξόδια βοῶντες, ἐπὶ τῇ Μεταστάσει, τῆς Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἐπάρθητε ὀρῶσαι, τὴν πύλην τοῦ Ὑψίστου, χωροῦσαν μετὰ δόξης, πρὸς τὸν Υἱόν καὶ Κύριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Ἡ μὲν τῆ σῆ ταφῆ, εὐλόγηται Παρθένε· ἀὴρ δὲ τῆ ἀνόδω, ἠγίασται τῆ ξένη, κόμω Σαυούσης φύσεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Εἰς τὰ οὐράνια, ἡ νοερά σου ψυχὴ, εἰς τὸν Παράδεισον, ἡ καθαρὰ σου σικηνή, μεταθεῖσα ἐν φθορᾷ, ἀγάλλεται Παναγία. Ὅθεν ἀνταπέδωκε, τοῖς ἀνόμοις ὁ Κύριος· δόλον γὰρ εἰργάσαντο, τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ σου. Διὸ σὺν Ἀποστόλοις βοῶμεν· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εἰν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐν σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστοουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον μετέστησεν· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Προφήτου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸ τοῦ βλέποντος Σαμουὴλ μέλπω κλέος.

Ἰωσήφ.

Ὦδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Τὴν στεῖραν μου ψυχὴν, ἀρετῶν εὐτεκνίαν, ἐμβλαστάνειν σαῖς εὐχαῖς, ἀξίωσον σοφῆ, στειρευούσης τὸ βλάστημα, ὅπως σου ἀνευφημήσω, τὴν φωσφόρον πανήγυριν, ἱεροῖς Σαμουὴλ μελωδήμασιν.

Ὅπάλαι τὴν νηδὺν, διανοίξας τῆς Σάρρας, τὴν τῆς Ἄννης προσευχὴν, πληροῖ περιφανῶς· καὶ τὴν ἀγονον γόνιμον, χάριτι ἀποτελέσας, Σαμουὴλ ὡς ἀστέρα σε, ἐξ αὐτῆς ἀνατεῖλαι εὐδόκησε.

Τῆ θείᾳ ἱερῶς, συνακμάσας Παμμακάρι, διπλοῖδι τὴν ψυχὴν, ἀκτῖσι μυστικαῖς, ἐφωτίσθης τοῦ Πνεύματος, πᾶσαν μύησιν θεόφρον, μνηθεῖς καὶ ὡς Ἄγγελος, λειτουργήσας Θεῷ παντοκράτορι.

Θεοτοκίον.

Ὅν σὺν τῷ Πατρὶ, ὡς Υἱὸς πρὸ αἰῶνων, ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθείς, Υἱὸς σου ἀληθῶς, ἐχρημάτισεν Ἀχραντε, ἅπαντας υἰοθετή-

σας, τῷ Θεῷ διὰ πίστεως, δουλωθέντας δεινῶ πολεμήτορι.

Ὦδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφία.

Ἐψηλοτάτως, τῷ Θεῷ προσκολλώμενος Ἐνδοξε, ἠγαπήθης παρ' αὐτῆ, φρονήσει θείᾳ κοσμούμενος, καὶ ἀκεραιότητι, καλλωπιζόμενος.

Βίον Ἀγγέλων, ἐπὶ γῆς Σαμουὴλ ἐνδεικνύμενος, συλλαλοῦντας ἐμφανῶς, Ἀγγέλους ἔσχες μακάριε, καὶ τὰ ὑπὲρ ἐννοίαν, μυσταγωγοῦντάς σε.

Ἀμπρὸν τὸ ὄμμα, τῆς ψυχῆς ἱερῶς προσκησάμενος, βλέπεις ὄντως τὰ μακρὰν, ὡς ἐνεστῶτα Μακάριε, Προφήτης δεικνύμενος, τοῦ Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Εἰ σοῦ προῆλθεν, Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς σωματούμενος, καὶ ἐθέωσεν ἡμᾶς, σαρκὸς προσλήψει Πανάμωμε· ὅθεν ὡς Μητέρα σε, τούτου γεραίρομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ὅκ ἐν σοφία, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ· καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῆ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ· οὐ γὰρ ἐστιν Ἄγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας Πίστεως.

Νόμου κρίμασιν ἐντεθραμμένος, χρίσμα τιμιον εἰσδεδεγμένος, ὡς Ἀαρῶν ἱερωσύνην διέπρεψας· καὶ λαμπρυνθεῖς τὴν καρδίαν τῷ Πνεύματι, ὡς ἐνεστῶτα τὰ πόρρω διέβλεψας. Γερώτατε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Τὴν ὠραιότητα.

Εἰν τῆ Γεννήσει σου, σύλληψις ἄσπορος· ἐν τῆ Κοιμήσει σου, νέκρωσις ἄφθορος· θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν, συνέδραμε Θεοτόκε· πῶς γὰρ ἡ ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἀγνεύουσα; πῶς δὲ ἡ Μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ὦδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Περιβλέπτῳ πολιτεία, ἱερῶς ἐγκοσμούμενος, τῆ Θεῆ τῆς νόμης, τοὺς σωτηριώδεις πεπίστευσαι, τῷ Ἰσραὴλ διαγγέλλειν παραβαίνοντι, καὶ τὸν εὐσπλαγχνον, διηνεκῶς παροργίζοντι.

Ὅκ ἡλεῖ παρανομοῦντων, τῶν υἱῶν κατακρίνεται, καὶ δικαία ψήφῳ, θείας λειτουργίας ἀπείργεται· ὁ ἱερὸς Σαμουὴλ δὲ ὡς ὑπήκοος, τοῦ καλοῦντος, ἀπλάστῳ ψυχῇ εἰσοικίζεται.

Νομικῶν διαταγμάτων, προϊστάμενος ἀρίστα, Ἀαρῶν ὡς πάλαι, τῷ Παμβασίλει ἐλειτούργησας, καὶ τὰς ἐννόμους θυσίας πρασε-